

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 668

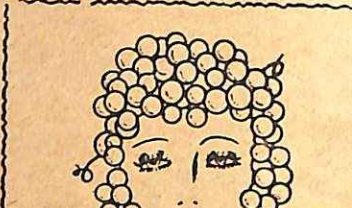

Μεταξύ μας

Πεισματάρην. Ένταυθα. Διαλέξτε κανένα άλλο θέμα και στείλτε το. — Παν. Σ. Κακαϊδην. Ένταυθα. Τό μὲν ποίημά σας παρουσιάζει ούσιώδη ελαττώματα. τὰ ὅποια τὸ καθιστοῦν μὴ δημοσιεύσιμο. Ὅσο γιὰ τὸ πεζό σας, τὸ θέμα του εἶναι πολὺ κοινόν. — Τυχερὸν Π. Α. Π. Μελίσσια Ἀττικῆς. Θὰ δημοσιευθῇ συντομικτικῶς, διότι εἶναι πολὺ μεγάλο. — Δημ. Ρώσον. Νέα Διόσια. Τὸ ποίημά σας ἀπλὴ στιχοπλοκή, ἀλλὰ καὶ τὸ θέμα του πολὺ κοινόν. — Εὐαν Ἡλ. Νόση. Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευθῇ τὰ «Ερωτόλογα» ὡς πρὸς πρωτότυπα. Καὶ τὸ ἄλλο δὲν εἶναι καλόν, ἀλλὰ θέλει δοῦλεμα, ἰδιαίτερως στὸν πρῶτο στοίχο. — Γεώργιον Κ. οὐσίην. Ένταυθα. Κα-

λὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Κώσταν Λογοθέτην. Ένταυθα. Καλλίτερο τὸ «Εσθυσὶ ἡ ἀγάπη μας» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. — Παντελεὴν Μωραϊτην. Τὸ θέμα τοῦ ποιήματός σας πολὺ κοινόν. — Ντίνον Ἀχαϊκὸν. Πάτρας. Τὰ δύο ποιήματά σας παρουσιάζουν ὠρισμένα ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα, δὲν εἶναι ὅμως δημοσιεύσιμα. Ἡ μὲν «Πεθαμένη» ἔχει πολὺ κοινὸν θέμα, τὸ δὲ «Ἠλέως» πολὺλογο καὶ μὲ ὠρισμένα τρωτά. Ὁ «Βυζαντινὸς χορὸς» καλλίτερος καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Ξένον Κανελόν. Σελασίαν Σπάρτης. Τὸ πεζό σας ἔχει καλὸν θέμα, ἀλλὰ θέλει ἀκόμη δοῦλεμα καὶ συντόμικτον. Δὲν πρέπει νὰ διὰξεσθε. Καὶ νὰ γίνετε πρὸς ἀπαιτητικὴν στὸν ἐαυτὸν σας. — Κ. Π. Π. Μὴ διὰξεσθε, θάρρη ἢ σειρά σας. — Νικ. Καβ. Καὶ σὲ σας συνιστῶ ὑπομονή. Γιατὶ αὐτὴ ἡ βία : Δὲν εἶσθε μόνοι, πού μᾶς γράφετε. — Αἰμιλί-

αν. Τὸ πεζό σας καλὸ ἀλλὰ πολὺ μακρὸν. Ἄν τὸ δημοσιεύσουμε θὰ μᾶς πάρῃ ὅλη τὴν σελίδα καὶ τότε τί θὰ γίνουν οἱ ἄλλοι ποὺ περιμένουν σειρά; Στείλτε μᾶς κάτι πρὸς σύντομον. — Φιλὸλογον. Ἡ μελέτη σας γιὰ τὴν ποίηση ὡραία ἀλλὰ δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ φιλοξενηθῇ στὴν σελίδα τῆς Ν. Α. Τὸ ἀντιλαμβανέσθε καὶ μόνοι σας. — Φ. Π. Περάστε ἂν θέλετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. — Ἐρμ. Ὀν. Κ. Π. Ἡ «Φλόγα» πολὺ καλὴ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της. Τὸ ἄλλο ἀκατάλληλον. — Κ. Χ. Φράντζ. Μὴν ἐπιμένετε στὴν ποίηση. Στὸν πεζὸ λόγο θὰ ἐπιτύχετε καλλίτερα. Ὁ στίχος ἀπαιτεῖ ὠρισμένα εἰδικὰ προσόντα.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ...

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ Ἰνστιτούτο τῆς Μ^{me} ΚΕΤΤΥ ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ'ἐπαφὴ μ'αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ Ἰνστιτούτο τῆς Μ^{me} ΚΕΤΤΥ (Ἐρμού 42. Τηλ. 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διὰρκῶς μελετᾷ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, πού ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

Τὸ φωνάζω δυνατὰ! Αὐτὸ τὸ ΒΙΟΣΕΛ ἢ ΤΡΟΦὴ Αὐτὴ Πᾶς τὴν ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ Εἶναι ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δερμὶ εἶναι δυνατόν νὰ τροφῇ

Ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ πού περιέχεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα ἀποκατὰ ἀπὸ νέαν ζωὴν ἐπιμελῶς διαλεγμένα. Διαπερνᾷ πολὺ βαθεῖα τὸ δερμὶ καὶ τοῦ προμηθεύει τὴν τροφὴν πού ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ διατηρηθῇ σταθερὸ, φρεσκά καὶ νεανικόν. Ἐχει ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ ἓνα μεγάλο καὶ θηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης καὶ ἀναμνηστικῶς τώρα μὲ τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος κόκκινο, ὅπως οἱ ἀνάλογες πού πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορεῖους τοῦ δέρματος. Χρησιμοποιεῖτε τὴν αὐτὴν κάθε βράδυ, πρὶν μὴνθετε καὶ τὸ πρῶτον τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς ἡμέρας θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ χίσετε ν' ἀπολλάττεσθε πρὸς τὰς ἀτέλειες τοῦ χρώματος σας καὶ οἱ χαλαροὶ καὶ ἀδυνατισμένοι μὲς τοῦ σώματος σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μὲν πού ἐγίναν εἰς ἓνα ἄσσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἐπὶ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπεγυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐλάττωσαν σὲ διάστημα ἑξ ἑβδομάδων.

Ένα φωτεινὸ χαμόγελο!

Ποῖαν εὐχαρίστησιν καὶ αἰσθημα ἀσφαλείας ἔχει μὴ κυρία, ὅταν μειδιῶσα δύναται νὰ ἐμφανίσῃ μὴ θαυμασία σειρά ἀπὸ δόντια σὰν μαργαριτάρια. Καὶ οἱ σεις μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε! Κάμετε μίαν δοκιμὴν, μεταχειρισθῆτε ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ καὶ θὰ ἴδῃτε τί ἐκπληκτικὴν ἐπιτυχίαν θὰ ἔχετε. Καὶ ὅμως τὸ Χλωροδόντ δὲν περιέχει κανένα σκληρὸ ὑλικὸ πού νὰ δύναται νὰ χαλάσῃ τὸ σμάλτο. Εἶναι ἡ φυσικὴ λάμψις τῶν δοντιῶν σας, πού τὴν ἀναδεικνύει τὸ Χλωροδόντ.

Ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 17 Ἰουλίου 1940 *Αριθ. 668

Ἀθηναϊκά περιεργα

ΕΥΚΟΛΙΕΣ

Εἰν σόβουν τὰ φῶτα, στὸν ὕπαιθρο κοσμικῶν συνειρητικῶν κινηματογράφων, ἐκστῆτα τὸν φῶρο μου θεατὰ, ἀφρημένους. Στὸ διπλάνο μου τραπέζι, ἔρθε καὶ ἐκάθησε μὴ κομφοστῆ κυρία. Ἐκάθησε μόνη της, ὁλομόναχη, καὶ ἀπὸ ἀνοιξὶς ἓνα μικρὸ μπαουλάκι πού ἐχρησιμοποιοῦσε γιὰ τσάντα ἄρχις νὰ βγάλῃ ὠρισμένα περιεργὰ μενὰ του, πού θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ παρακολουθῇ πρὸ ἀντα, τὴν ταινίαν. Ἦσαν δὲ τὰ διὰφορα αὐτὰ περιεργά, τὰ ἑξῆς:

- 1) Μὴ χροστὴ σιγμορῶδη.
- 2) Μὴ μακρὴ πῆλα, μισοῦ μέτρου μήκους.
- 3) Ἐνα κουτὶ σπέρτα.
- 4) Μὴ πούδριερα.
- 5) Ἐνα καθοστράκι.
- 6) Ἐνα κουτὶ μὲ σοκολάτα.
- 7) Ἐνα βουρτσάκι γιὰ ρίμμες καὶ μάλλιστα κύριε! Ἀνεμιστήρακι!
- 8) Ἐνα ἀνεμιστήρακι!

Ἐνα μικρὸ κομφοστῶ ἀνεμιστήρακι, στὴν βάση τοῦ ὁποῖου μπᾶναι ἡλεκτρικὴ στήλη. Τὸ ἀνεμιστήρακι εἶχε ἓνα κομψόν, στὴν πῆση τοῦ ὁποῖου ἄρχις νὰ γυρίσῃ ἡλεκτρικῶς, ἐξαποστελλὼν τὴν τεχνητὴ δρῶσά των τεσσάρων μικρῶν φτερῶν του στὸ πρόσωπὸ τῆς κυρίας.

Ἐνας κύριος, ἀριστερὰ μου, ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε στ' αὐτὴν: — Κόττα την!... Κόττα την!.. — Τί κάνει; — Ὅλες τὶς εὐκολίες ἐκούθῃς μαζὶ της. Ἀπορῶ πῶς δὲν ἔφερε καμινέτο νὰ ψήσῃ καφέ καὶ κανένα φρεσὸ ψυγεῖο γιὰ τὸ κρύο της νερό... Διεκόπη ἀπότομα. Ἡ κομψὴ κυρία ἐσκάλλετο πάλι τὴν τσάντα της. Λίαν ἀπρεπῶς εἶχαμε καρφώσει ὁ διπλάνος μου καὶ ἐγὼ τὰ μάτια μας στὸ ἀνοιγμα, γιὰ νὰ ἴδωμε τί ἄλλο θάβγαζε ἀκόμη. Ἡ κυρία ἐσκάλλετο λίγο, ἐνῶ συγχρόνως ἐμεῖς ἐκλάναμε προγινωστικά: — Ἐφημερίδα θὰ βγάλῃ... — Ὅχι... θὰ βγάλῃ κανένα παγούρι μὲ νερό. — Ἀυτὰ!... Μπορεῖ νὰ ἔχῃ πασατέμπο μαζὶ της. — Πασατέμπο; Ὅχι βρε ἰδελεῖ... Μὴ τόσο κομψὴ κυρία... — Τί διάβολο θὰ βγάλῃ; — Ποιὸς τὴν ξέρει!

— Σκαλίζε... σκαλίζε... Καὶ ἡ περιεργὴ κυρία, ἔδρανε ἓνα μαλακὸν πᾶνμα, πού μᾶς ἐφάνηκε στὴν ἀρχὴ σὰν τετράγωνον πανί. Λάθος. Δὲν ἦταν πανί. Ἦταν ἓνα μαξιλαράκι ἀπὸ καουτσούκ ζεφυόκωστο. Τὸ ἔφερε στὸ στόμα της καὶ ἄρχισε νὰ φουσκῇ γιὰ νὰ τὸ φουσκώσῃ, ἐνῶ ὁ διπλάνος μου «ἐμερμύριζε» κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν: — Τσι! Τσι!... Τσι!... Τσι!... — Τί τρέχει; — Καὶ μαξιλαράκι ἔφερε γιὰ νὰ κάθεται, μαλακά! Τσι! Τσι!... Τσι!... Τσι!... Πᾶσι! Χάλασε ὁ κόσμος!... Ἐξάλλος ἦταν ὁ χριστιανός. Ἐστροφώριζε διαρκῶς στὸ κάθισμά του, τσαλακώνοντας νευρικά στὰ χέρια του τὸ πρόγραμμα τοῦ κινηματογράφου καὶ σκουπίζοντας διαρκῶς μ' ἓνα μακρὸν, τὸ μέτωπό του, μὲ ἀναστεναγμῶδες ὑψίστης στενοχωρίας: — Οὐφ!... Πούφ!...

Καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐνῶ ἐκείνη ἐκκινῶταν πανευτυχῆς. Τὸ ἀνεμιστήρακι ἐδούλευε μπροστὰ της, καὶ ἐνῶ ἐπερνούσε μὴ λεπτὴ (καὶ οὐκ) πούδρας στὸ πρόσωπό της, κρατῶντας τὸ καθοστράκι της, πότε-πότε ἐπαίρνε συγχρόνως μὴ σοκολάτα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμένο μπροστὰ της κουτὶ, ἐτράδαγε καὶ μὴ βουρτσάκι ταγγίζον μὲ τὴν μακροστενὴ πῆλα, καὶ ὅλα αὐτὰ καθυμένει στὸ λαστιγμένο μαξιλαράκι της!

Τί τὰ θέλετε; Ἡ ἐποχὴ μας, εἶναι ἐποχὴ εὐκολιών. Χαλάλι τοῦ ὁποῖου μπορεῖ νὰ τὶς χρησιμοποιῇ.

Καὶ θυμᾶμαι πέρασιν τὸν χειμῶνα, μὴ γνοστὴ μου ἡθοποιὸν, τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, πού ἐκούβαλῶσε μέσα στὸ ταξὶ πού τὴν ἐπῆγανε στὸ θέατρο μὴ μικροῦ σιγμορῶ πῆλα τοῦ πατρὸς λαίου. Ὅχι σιγμορῶτα ἀπὸ τίς κοινές, ἀλλὰ μὴ πραγματικὴ φορετὴν σομπίτσα τοῦ πατρὸς λαίου. Ἡ σομπίτσα μετεφέρετο στὴν σκηνὴ κατὰ τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς καὶ εἰς τὸ καμαρίνι της νύκτας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως.

Εὐκολίες!... Ἡ ζωὴ ἐδημοσύνησεν ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσῃ τις εὐκολίες της. Οἱ μεμφιμοῖροι ἄς δισσαστοῦν. Ὁ κόσμος θέλει τις εὐκολίες του σὲ ὅλα. Καὶ τίς ἔχει!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΤΑΚΗΣ

Προέξτε

Μία εἰκόνα

Οἱ ἀντιαεροβιογόνες προσωπίδες παρουν σιάζουν ὡς τώρα ἓνα κολοσσάκι μενέκτρημα: ὅτι ἡ ὁμιλία τοῦ φέροντος δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ ἐδκόλα σκουστὴ. Τώρα, οἱ θαλάσσοι τῆς ἀντιαεροβιογόνης ἀκρότης, διὰ νὰ ρίδουν τὰ παραγγέλματα ἐφοδιασθῇσαν μὲ μεγάφωνον, τὸ ὁποῖο φέρουν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ένα ἄστεϊο

Ἡ ΠΙΣΙΝΑ Διὸς ἀπεχθρῶμεν πῆσιν αὖ ἐς Ἀθήνας, ἔχον κομφοστῆτον εὐαγεθὸς καὶ ἐρῶν. Καὶ θὰ ἐπιδεικνύονται, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς πῆσιν, μὲ πονηρότητα μαγικὸν κομμένο, θησαυρόν!

Θὰ τρέξουν οἱ Ἀθηναῖοι μᾶς γεμάτες σταγόνι καὶ ἴσως τὸ πᾶνμα θὰ τὸ ὄρουν εὐτάπειλον καὶ ἄσσειον, καὶ κατὰ γέρο—δὸν Ζωῶν καὶ ἐκείναι σὰ παλιά, ἢ ἔχουν γνώμην Ντὲ Βαλλέρ ἐν ὥρᾳ καλλιστεῖων!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ένα ἄστεϊο

ΙΔΟΥ Ἡ ΕΞΗΓΗΣΙΣ — Ἐγὼ εἶμαι μανιώδης κυνηγός. Πηγαίνω κάθε πρῶτὸν στὸ κυνήγι. — Τότε γιατί δὲν σκοτώνεις τίποτα; — Ἐπειδὴ εἶμαι καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου Προστασίας τῶν Ζώων.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ

16.8.85 3.82.82

ΗΜΕΡΟΜ. ΑΡΙΘ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ!

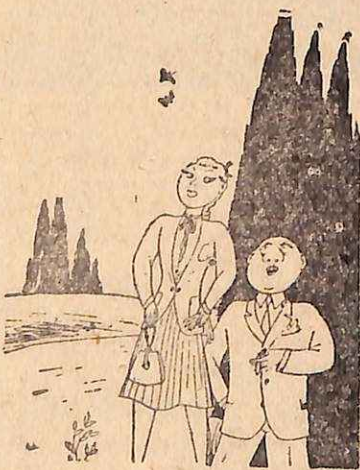
Ποιός πόλεμος έγινε εξ αιτίας μιας... γενειάδας;

★ Μια από τις πιο άσημαντες αφορμές, που είχαν ωστόσο σημαντικές συνέπειες είναι και το κόψιμο της γενειάδας του Λουδοβίκου VII. Βασιλέως της Γαλλίας κατά το έτος 1146. Ο Λουδοβίκος επηρεασμένος από το κήρυγμα του αρμενισκόπου Πέτρου της Λομβαρδίας, ο οποίος θεωρούσε τα περιποιημένα γενία της εποχής του ως ένδειξη ματαιότητας και υπερφανείας, αποφάσισε να κόψει τα δικά του. 'Αλλ' ο έφορμένος Βασιλεύς έπαψε ν' άρεση στην γυναίκα του, την Έλεωνόρα της Ακουιτανίας, η οποία έζητησε διαζύγιο, λέγοντας: Φαντάσθηκα ότι παντρεύομαι έναν πρόγκηπα κι αντί αυτού άνακάληψα ότι είχα παντρευθεί έναν... ιερέα! (Σημειώτουν ότι οι καθολικοί ιερείς, αντίθετως προς τους ορθόδοξους, έξυριζοντο άνεκαθεν).

Η Έλεωνόρα παντρεύθηκε κατόπιν τον Ερρίκο, Δούκα της Νορμανδίας, κάτοχο μιας πλούσιας γενειάδας. Αυτός όμως έγινε άφοότερα Βασιλεύς της Αγγλίας και εξ αιτίας της γυναίκας του έκήρυξε τον πόλεμον κατά του Λουδοβίκου VII. Κι έτσι, από το κόψιμο μιας γενειάδας, προέκυψαν τρεις αιώνες συνεχών πολέμων μεταξύ της Γαλλίας και της Αγγλίας.

Ποιά φυλή τρώγει τούς... άρώστους της;

★ Οι Μασαλίτι, μία φυλή καν-

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

— Σταθίτε, δεσποινίς! Μία πεταλούδα κάθισε στα μαλλιά σας! — Μήν άνησυχείτε, κύρις! Δέν είναι πεταλούδα: είναι το νέο μου καπέλλο!

νιδάλων της Αφρικής και πιο συγκεκριμένα του Αιγυπτιακού Σουδάν, έκατοικούσαν σε δύο χωριστούς συνοικισμούς. Ο κάθε συνοικισμός αποτελείτο από οικογένειες συνδεδεμένες μεταξύ των με κάποια συγγένεια μικρή ή μεγάλη. Κάθε φορά λοιπόν που ένας Μασαλίτι άρρώστεινε στον ένα συνοικισμό, παραδίδετο στους κανιβαλικούς του άλλου συνοικισμού κι εκεί... κατεβροχόιζετο από τους άμορφους του!

Κάποτε ένας Άγγλος διοικητής είχε σταλή στους Μασαλίτι. Οι άρχοντες του χωριού άπεφάσισαν να στείλουν μία πολυάριθμη επιτροπή, για να τον άποδεχθώ. Κατά την διάρκεια όμως του ταξιδιού, κάποια επίδημία προσέβαλε άρκετά μέλη της επιτροπής. Σύμφωνα με τα έθιμά τους οι άρρώστοι φαγόθηκαν από τους γερούς. Κκι το άποτέλεσμα ήταν, όταν η επιτροπή παρουσιάστηκε στον Άγγλου, ότι άρθρωσε μόλις 6 μέλη. "Όλοι οι άλλοι είχαν φαγωθώ από τους συντρόφους των!

Ποός λατρεύεται το ρύζι; σάν θεός;

★ Στην Ίνδοκίνα 3.000 περίπου στρεμμάτων γής είναι καλλιεργήσιμα με ρύζι, το όποιο για τους κατοίκους της χώρας έκείνης είναι ότι είναι για μας το ψωμί. Έκεί λοιπόν, λατρεύεται ή θεά του ρυζιού Θάϊ.

Ποιά είναι ή πιο εύκολη γλώσσα του κόσμου;

★ Κάποια φυλή της Παταγονίας όμιλει μία γλώσσα ή όποια έχει περίπου 100 λέξεις. Η γλώσσα αυτή μπορεί να μαθευθώ σε λίγες ήμέρες, διότι έκτός των λίγων λέξεων της δέν έχει γραμματική. Για να συμπληρώσουν την όλιγόλογη αυτή γλώσσα, οι όθαγενείς βοηθούνται με διάφορα συνθήματα τα όποια όμως είναι πολύ δύσκολο να μαθευθούν και πρό παντός να κατανοηθούν.

Πόσοι ήσαν οι νεκροί του Μεγάλου Πολέμου;

★ Οι νεκροί του Μεγάλου Πολέμου από το 1914—1918 ήσαν 9.952.000, και οι πληγωμένοι 15.000.000. Η Ρωσία έχασε 2.314.000 άνθρώπους, ή Αυστροουγγαρία 1.500.000, ή Γαλλία 1.370.000 από τους όποιους οι 80.000 ήσαν μωροί, ή Αγγλία 682.000, ή Γερμανία 650.000, ή Βουλγαρία 202.000, ή Ρουμανία 100.000, ή Αμερική 70.000 και το Βέλγιον 44.000.

Ο Μεγάλος Πόλεμος έστοίχισε 1.195 δισεκατομμύρια φράγκα χρυσά.

Η στατιστική αυτή, την όποια παυλαμάνουμε από το Γερμανικό περιοδικό «Τοιμπούνα Πλουστοράτα», δίν άναφέρει τις άπώλειες της Ελλάδας.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Φαντάζομαι, ότι όταν θα άποφασίσω να παντρευτώ θα γίνουν δυστυχημένες πολλές γυναίκες.

— Όστε σκέπτεσαι να παντρευτής πολλές μαζί;

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

Ένας κύριος πάει ν' αγοράση ένα ζευγάρι παπούτσια. Την τελευταία όμως στιγμή άντιλαμβάνεται ότι του λείπουν 3 δραχμές.

— Μπορώ να σάς τις πληρώσω αύριο; — Βεβαιότατα, άπαντά με προθυμία ο υπάλληλος.

Μόλις φεύγει, ο πελάτης, ο καταστηματάχης τά βάξει με τον υπάλληλο:

— Είσαι ήλίθιος! Όραία μέθοδος αυτή. Δέν θα τον ξαναδούμε πιά. Πάνε οι 30 δραχμές!

— Μήν άνησυχείτε κύριε, λέει άπαθέςτατα ο υπάλληλος, θα επιστρέψω άσφαλώς. Του έδωσα δύο άριστερά παπούτσια....

ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ

— Δέν μπορώ να καταλάβω, πώς κατορθώσατε να έπισκεφθίτε όλα τα διαμερίσματα του Αρχαιολογικού Μουσείου μέσα σε δέκα λεπτά.

— Μή λησμονείτε όμως ότι προπονούμαι για μαρθαωνοδρόμος!

ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ

— Παντρεύτηκες την γυναίκα σου άνω έξωτα ή έκανες και άλλους ύπολογισμούς;

— Για να είμαι ειλικρινής την παντρεύθηκα έλπίζοντας να ξεπληρώσω και μερικά χρέη μου. Έκ των υστερών άνακάλυφα όμως ότι την πήρα μόνον από έρωτα.

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΑΥΤΟ

— Άντρα, άντρα! Έξω είναι ένας δικαστικός κλητήρας και θέλει να σου μιλήσει.

— Καλά! Πρόσφερε του ένα κάθισμα.

— Τι να του κάνω ένα κάθισμα; Αυτός λέει ότι θα πάει όλα τα έπιπλα.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

— Χίλιες δραχμές γι' αυτό το σκυλί! Άδύνατον. Άν θέλτε να συμβιβασθώ με στα μισά;

— Και τί να το κάνω εγώ το άλλο μισό σκυλί;

ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΡΙΑ

— Είναι γενικώς παρατηρημένο ότι στα σιδηροδρομικά δυστυχήματα το πιο επικίνδυνο βαγόνι είναι πάντοτε το τελευταίο.

— Γιατί δέν τα βγάδουν τότε αυτά το τελευταία βαγόνια άφου είναι τόσο επικίνδυνα;

ΕΝΑ ΕΝΘΥΜΙΟΝ

— Δέν μου λένε κυρία Εύαnthία, γιατί φοβάτε αυτήν την καρδούλα στον λαιμό σας; Μήπως περιέχει κανένα ένθύμιο;

— Ναί. Έχει μέσα μερικές τριχες από τα μαλλιά του συζύγου μου.

— Του συζύγου σας; Μά αν δέν κάνω λάθος ξη άκούη;

— Ζη. Άλλά.... τώρα έχει φαλάκρα!

ΑΓΑΠΗ

ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΣΤΟ ΓΚΙΣΕ

Διήγημα του κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΕΞ από τα γκίσε της μεγάλης Γραπής ή κίνηση ήταν ζωηρή. Άνθρωποι με ύψος σωματό, άντρες και γυναίκες, πηγαινοερχονταν, παρουσίαζαν χαρτιά, ύπογραφαν, έπαιναν λεφτά ή έδιναν. Νταραβέρια τελείωσαν... Άνάμεσα σ' όλη αυτή την κίνηση του κόσμου, παρουσιάστηκε ένας κομψός κύριος, με ψηλό ανάστημα, φαρδύς άφωνα ρούχα, φτιασμένα από άκμαστο ψαλίδι, και στο ένα χέρι του ήταν στηριγμένο το μονόκλ. Έπλησίασε στο γκίσε που είχαν από πάνω την έπιγραφή «Είσιτας έξωτερικού»... Ο υπάλληλος που ήταν στη θυρίδα του γκίσε τον έκύτταζε φιλικά.

— Τι θέλετε, κύριε Παυλίδη; τον έρώτησε.

— Αυτό το μικρό τσέκ, είπαν έκείνος ξανά.

Κι έδωσε από την μέσα τσέπη του κομψού σακχακιού του το μακρουλό γραμματίστ χαστί και το έδωσε στον υπάλληλο.

— Τετρακόσιες λίρες! είπε άπλά.

Ο υπάλληλος πήρε το τσέκ και το έδωσε σε μία νόστιμη ξανθή νέα υπάλληλο, που καθόνταν κοντά του. Έκείνη το πήρε, μισοσχημάτησε και χαμάρια ευγενικά:

— Καλημέρα σας, κύριε Παυλίδη, τί κάνετε;

— Καλά, δεσποινίς. Κι' εσείς;

— Καλά, εύχριστώ.

Η ξανθή νέα έπηρε το τσέκ, έκύτταξε τα διόδια που είχε υποστά της, σημείωσε κάτι, έπειτα σημείωσε λίγες λέξεις στο τσέκ. Σε λίγα λεπτά της άφασ οι διευτυπώσεις είχαν γίνει και ο κύριος Παυλίδης καλλιέρισε την ξανθή νέα και τον υπάλληλο του γκίσε ευγενικά.

Άπομακρόνηκε από και και πήρε στο γκίσε του ταμείου. Χωρίς άνογορία του μέτρησαν έκεί διηκόσιες περίπου γιλιάρδες. Πήρε τις δύο δέσμες με τα χαρτονομίσματα ο κύριος Παυλίδης κι έφυγε.

Αυτή ή διατύπωση γίνονταν συχνά στην Τορπείζα. Ήταν πιά συνθηματική και τοπική ιστορία κάθε τόσο, κάθε κήνη περίπου, να εξαγορεύνη ο κύριος Παυλίδης κι ένα τσεχάκι της «Μάγνη δφ Γγγλαντ» από διηκόσιες ή τριακόσιες γιλιάρδες δραχμές.

Ο σέρ Τζών Παυλίδης ήταν πολύ γνωστός στους κύκλους της πλουτοκρα-

τίας μας. Μά και στο Λονδίνον. Από μικρός μπήκε υπάλληλος στο μεγάλο έμπορικό σπίτι «Ράλλη Μπρόδερς». Έτσι τα χρόνια της νεότητός του τάφανε στη Βρυξέλλη και στην Καλκούτα. Άφοότερα εργάστηκε στην ίδια επιχείρηση στο Λίδεσπολ και στο Χούλλ της Αγγλίας. Έπειτα, νέος άκόμα, στά σεράντα του περίπου χρόνια, παραιτήθηκε από την επιχείρηση. Είχε τότε μία γαστρίτις που τον έκοιλούσε και τις οικονομίες του, πήρε όμως και μία καλή σύνταξη. Λογαριαζόνταν πιά με άρκετες γιλιάρδες λίρες...

Είναι άλήθεια πως οι Έλληνες καταλαγούν πολύ τον τόπο τους. Ήτσι, όταν δρόθηκε πιά με προίτσια ο Τζών Παυλίδης και χωρίς ύποπρωση να έρραστή στην Αγγλία ή στις Ίνδίες, ξαναγύρισε στην Αθήνα. Μπορούσε να ζήσει εδω με άνεση. Έμενε σε ένα μεγάλο ξενοδοχείο, καλοπερνούσε και ήταν πασίγνωστος στους κοσμικούς κύκλους.

Στην Τορπείζα τον έγνωριζαν καλά από τις συχνές του έπισκέψεις γι' ν' αλλάξει τα τσέκ. Ο υπάλληλος του γκίσε, συνηθισμένος φυσικά με τα τσέκ των εκατομμυρίων, δέν έδωσε ιδιαίτερη σημασία, μα θυμόνταν τον κύριο Παυλίδη με τ' όνομά του. Η ξανθή νέα όμως, που ήταν πλιά στον υπάλληλο, είχε πολλές φορές από τον κύριο Παυλίδη. Ήταν τόσο κομψός! Τόσο ευγενικός! Τόσο άξιαγάπητος! Βέβαια οι πρώτες ήσπες τούτες είχαν φανή πλιά σ' αυτήν του.

Μά τα νεύατα και ή καλοπέραση έκαναν σ'α μάτια του, στη μορφή του, στις κινήσεις του...

Η νόστιμη ξανθή, που λέγονταν Αιλή Ξανθάκη, δέν άνοησε να αχνη ποίος και τί ήταν ο σέρ Τζών. Κκι της έκαναν μεγάλη εντύπωση οι πληρωσεις. Έπειτα, όταν τον έβλεπε, κάθε τόσο, να πλησιάζει το γκίσε, άρχισε να νοιώθει κάποια άπροσδιόριστη συγκίνηση. Ρωτούσε τον έαυτό της: «Γιατί ταχαι; Τι με συνδέει μ' αυτόν τον κύριο». Κκι δέν έβρισκε τον λόγο.

Καθώς ο κύριος περνούσαν, ο σέρ Τζών της γίνονταν πιο συμπαθητικός. Μέσα στα λίγα τοπικά λόγια του έβρισκε κάποια γλύκα, κάποια γοητεία...

Ο σέρ Τζών Παυλίδης ήταν πολύ γνωστός στους κύκλους της πλουτοκρα-

Κκι πάλι ρωτούσε τον έαυτό της: «Γιατί».

Ήταν φανερό πως έννοιως μέσα της κάποια συμπάθεια για τον σέρ Τζών. Τάχα άγάπη;... Μπορεί νάταν κι αυτή. Μά συλλογίζονταν πως μία τέτοια άγάπη ήταν μοιραία προσωρισμένη να σβήσει και να εξαλειφθώ. Έκείνος ήταν πλούσιος και άριστοκράτης κι αυτή φτωχή κόρη. Που ζούσε με τον μικρό μισθό της. Μάλιστα ζούσε μ' αυτόν και την γαστρίτις της... Χάος λοιπόν την έχωιάν από τον ευγενικό έκείνον κύριο.

Κι όσα περνούσαν οι βρομάδες κι οι μήνες τόσο ή Αιλή έννοιως πως πραγματικά άναπόδεν τον σέρ Τζών. Ναί, τον άγαπούσε...

Ένα μεσημέρι εάνηκε πάλι μπροστά στο γκίσε ο σέρ Τζών Παυλίδης. Έβγαλει από την τσέπη του πάλι όπωσ πάντα, ένα μακρουλό γραμματίστ τσέκ.

Βέβαια είναι μόνο για εκασι λίρες, είπε ο υπάλληλος του γκίσε.

— Ναί, Είκοσι λίρες, είπε ξανά ο σέρ Τζών.

— Αύτός ο περνούσας θα σ' στοιμίσω...

— Έ, τί να γίνη... είπε τάχα άδιάφορα ο κύριος Παυλίδης.

Όταν πήρε ή ξανθή Αιλή το τσέκ, έμεινε με άπορη. Δέν ήξερε τον περνούσας. Πως αυτός που έπαινε κάθε φορά από 100 ή 600 λίρες τόσο θνητάρης άδων 20; Όσπόσα έννοι το λαιμιαυτό. Έπολλάπλασίασε. Λοιπόν οι 20 λίρες χάνουν 10 γιλιάρδες έξακόσιες τόσες δραχμές. Τόσο μωράγα!

Ευγενικά και μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο ή Αιλή έδωσε πίσω το τσέκ μ' δέν κρατήθηκε.

—Γάργαί περιορισμός, έρώτησε, για

εμβάσματα από την 'Αγγλία;

— Ναι, δεσποινίς, έχουμε δ κύριος Παυλίδης. Μας έχουν μπλοκάρει τα χρήματά μας κι επιτρέπεται η εξαγωγή κάθε φορά το πολύ είκοσι λιρών. Τι να γίνει; Πρέπει να συμμορφωθούμε. Αυτό έχει ο πόλεμος...

— Εορίξεν η Λιλή ένα συμπαθητικό βλέμμα στον κύριο Παυλίδη.

— Ξέρετε πόσο λυπούμαι που σας συμβαίνει αυτό, είπε χωρίς να νιώσει καλά-καλά τί λέει.

— Μπα; Έχουμε αυτός παραξενευμένος. Και χαμογελώντας, προσέθεσε:

— Σας εύχαιστώ.

Σε λίγο χάθηκε για να πάει προς το ταξινό.

Πέρασε λίγος καιρός. Και μια μέρα η Τράπεζα έλαβεν ειδοποίηση πως όλα τα ξένα χρήματα που βρίσκονται στην 'Αγγλία είναι απαγορευμένα. Δεν θα μπορούσε να εξαχθεί πια στο εξωτερικό ούτε μια λίρα, ούτε ένα σελλίνι, ούτε μια πέννα...

Σαν τίκουσε και η Λιλή αυτό, έβρισε για πολύ σκεπτική... Τι θα γίνει τώρα; Ή και νύχτας; Τώρα που η άρση της άρχισε να φουντώνει, χωρίς να δείχτει, χωρίς να φανερωθεί, τώρα εκείνος θα κείνη φτωχός;

Κι έλαμε η ξανθή νέα μια παρξενή εκδήλωση:

— 'Αν μπορούσα να τον βοηθήσω...

Το θρόνο που πήγε στο σπίτι της έσπασε το κεφάλι της να ιδεί πως θα μπορούσε να βοηθήσει τον σέρ Τζών. Για να ταχθεί, αν μπορούσε να το κάνει! Τι χαρά θα είχε... Φαντασθήτε αυτή η φτωχή γυναίκα, αυτή η άσημαντη, να βοηθάσε έναν σέρ Τζών Παυλίδη, πλουσιώτατο και ηγετικό κύριο... Και μάλιστα θα τον βοηθούσε στο οικονομικό ζήτημα...

Πάσινε το μυαλό της και στο τέλος πιστεύεται:—δούλε πως μπορούσε κι αυτή η άσημαντη να βοηθήσει τον σέρ Τζών Παυλίδη.

Από τότε κάθε φορά έστημινα στο σπίτι των τριών την διεύθυνση του Παυλίδη, ήξερε την διεύθυνση του λογαριασμού. Μπορούσε να πει τον δρόμο...

Αλλά μέσα λοιπόν ντύθηκε όλο και κομψά και ξεκίνησε από το σπίτι της για το μεγάλο ξενικό, να τον βοηθήσει. Πλούσια και...

στην πόρτα του μεγάλου ξενοδοχείου.

— Εδώ που είστε; Τώρα γνωρίζετε ότι το σπίτι είναι η διεύθυνση της άρσης; Ελάτε για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

Παυλίδης δεν την έδεχονταν εκεί, μήπως ήταν πολύ στενοχωρημένος και θα δυσχεραίετο να την δεχθεί...

— Όστόσο την δέχθηκε χωρίς διαταγμούς. Το δωμάτιο ήταν κομψά επιπλωμένο, καθαρό και άνετο.

— Καθώς βλέπετε, δεσποινίς, έχανμε «σύμπαντα». Είναι τώρα της μόδας, με τον πόλεμο. Καθώς ξέρετε, μας έχουν μπλοκάρει, όλα τα χρήματά μας. Από ούς δεν μπορού να το κρυφώ, γιατί το ξέρετε...

— Δεν ξέρετε πόσο με στενοχωρεί αυτό...

— Η καλωσύνη σας...

Η Λιλή εκάθησε σε μια πολυθρόνα, που της προσέφερε ο κ. Παυλίδης, και κείνος κάθισε αντίκρου της.

— Και σε τί όφειλεται η ευγενική σας επίσκεψη;

— Κύριε Παυλίδη, θα μου επιτρέψετε να ενδιαφερωμαι για σας;

— Έκείνος παραξενεύτηκε.

— Τι ερώτηση είν' αυτή;

— Μας χωρίζει χάος, κύριε, μα δεν ξέρω γιατί νοιώθω για σας κάποια παράξενη συμπάθεια...

Χαμογέλασε ο σέρ Τζών και έπειτα έστρεψε το μονόκλ στο μάτι του. Με την ειλικρίνεια των σαζωνικών φακών, που είχε αποκτήσει στη δουλειά του, την ρώτησε:

— Μήπως μ' αγαπάτε;

— Ίσως...

Τώρα ο σέρ Τζών έπρεε κάποια διάθεση οικειότητας:

— 'Ακούστε δεσποινίς! Εγώ δε ξέρω να κάνω κομπλιμέντα ούτε ψέματα. Μάλλον, να σας πω κι' εγώ πως μ' αγαπάτε... Σας έχω συμπαθήσει. 'Ίσως κι'...

ΔΙΑΦΟΡΑ

* Όταν η λάβα κρύωση, στερεοποιείται σε τέτοιο βαθμό ώστε χρησιμοποιείται αντί πέτρας στην κατασκευή των δρόμων. Υπόκειται κι' ένα άλλο είδος λάβας, σχεδόν διαφανές, με το οποίο κατασκευάζουν διάφορα διακοσμητικά αντικείμενα.

* Κατά την εποχή που γεννήθηκε ο Πλάτων Χρυσός, στην Πελαγονία, φιλοδόσαν την 'Αραμαίική γλώσσα. Γι' αυτό πολλοί πιστεύουν ότι και ο ίδιος μεταχειρίστηκε αυτή την τσαχιά, πτωχή και απεινή γλώσσα. Η 'Αραμαίική γλώσσα πήρε το όνομά της από την Σερσία, ή όποια κατά την αρχαιότητα λεγόταν 'Αράμ.

* Τι είναι το φως; Τώρα γνωρίζετε ότι το φως είναι η διεύθυνση της άρσης; Ελάτε για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

* Οι Ρωμαίοι είχαν μια μεγάλη εορτή, την ρόδα, και οι πικναι εκέρδιζαν χρήματα και αντικείμενα όταν η ρόδα σταματούσε στον αριθμό τους. Αρ' όσον στην Γένεση έγινε ένα είδος λαχείου με στοιχήματα. Το σημείον λαχείου είναι η εξέλιξη του πρωτογενούς εκείνου παιχνιδιού.

εγώ να σας αγαπώ, χωρίς να το ξέρω...

Μα ξαφνικά ο σέρ Τζών άλλαξε ύφος.

— Καλά αυτό. Μα γιατί ήρθατε να με δείτε; Θέλετε τίποτε;

— Όχι, Αντιθέτως θέλω, αν μου επιτρέψετε, να σας φανώ χρήσιμος...

Ο σέρ Τζών τώρα ξαφνιασμένος, 'Επειτα χαμογέλασε πάλι και είπε:

— Πώς; Τι;

— Θα σας εξηγήσω. Ξέρω ότι στενοχωρεί αυτή η δυσκολία. Ξέρω ότι είσαστε συντηθισμένος με πολλά χρήματα και τώρα μένετε χωρίς τίποτε... Σας έχω χρίστηκα όμως ότι θα μπορούσε να γίνει κάτι για σας...

— Είπατε τόσο καλή, δεσποινίς... Μα τί να γίνει...

— Επειδή σας συμπαθώ, έχω και να σας προτείνω ένα σχέδιο...

— Σχέδιο; 'Ακούω...

— Έχω στο Κέϊπτάουν, της Νοτίου 'Αφρικής μια φίλη μου. Εργάζεται εκεί σ' ένα μεγάλο εμπορικό γραφείο με έχει κάποιες σχετικές περιουσίες. Λοιπόν από την Νότιο 'Αφρική επιτρέπεται να φέρουν χρήματα χωρίς περιορισμό...

— Ναι, Σωστά... Μα έλατε κάποια φροντίδα για μένα, δεσποινίς... Είπατε τόσο καλή, τόσο καλή...

— 'Αν θέλετε λοιπόν, σέρ Τζών, μπορεί να γίνει ένας συνδυασμός. Μεταξύ 'Αγγλων υπακόων και για λόγους εμπορικούς, θα γίνει χρέμα από την 'Αγγλία στις 'Αποικίες. Θα μπορούσε λοιπόν η φίλη μου να σας στείλει από εκεί να τα πάρει από την 'Αγγλία με 'Εγγυητή...

— Ναι, βέβαια, κάτι γίνεται έτσι...

— Πταν συγχωρήσεις. Το ενδιαφέρον του ξανθού κοινού του έλαμε εντύπωση. 'Όσοι τόσο τον αγαπούσε. 'Όλη η ζωή είναι η: κι' εκείνος την είχε συμπαθήσει. Την είχε αγαπώνικα ή αλλιώς γι' αυτό να το καταλάβει.

— Όταν λοιπόν την πήρε μέσα στην πόρτα να κανονίσει το ζήτημα.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και το πλάνο εκανονίστηκε. Η φίλη της Λιλής που έμενε στο Κέϊπτάουν ήταν πολύ ευτυχής. Κι' τα κανόνισε λαμπρά.

Την ίδια μέρα πού ο σέρ Τζών Πάουλιδης έλαβε το πρώτο ταξίδι από το Κέϊπτάουν, έπρεε στην Τράπεζα να το ξέρει η Λιλή. Γιατί η συγκίνηση τον συνεζήτησε. Κι' εκείνος, την προσήγαγε στο σπίτι να τον βοηθήσει.

— Στον λόγο που έρχομαι της είπατε να πάω να δω τις γυναίκες που δεν τα έχουν ακόμα πάρει. Που μένουν 'Αποικίες σε κάποιο παλιό σπίτι. Που είναι πολύ κοντά στο σπίτι που πάτε. Που είναι πολύ κοντά στο σπίτι που πάτε. Που είναι πολύ κοντά στο σπίτι που πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

— Αλλά για ποιο λόγο; Μπορούσε να πει ο σέρ Τζών Παυλίδης;—

— Για να σας δείξω το σπίτι που πρέπει να πάτε.

Η ΝΙΝΑ ΠΗΡΕ ΓΙΑΤΡΟ

'Αθηναϊκό εύθυμογράφημα
του κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«ΠΑΙΡΝΕΙ γιατρό!» λέγανε για τη Νίνα οι φίλες της. Κι' αυτό το «παιρνει γιατρό» το λέγανε με ένα τέτοιο ύφος που φανέρωνε καθαρά τη ζήλεια τους. Γιατί ο γιατρός είναι ακριβώς ο τύπος του επιστήμονος 100% που όνειρεύεται κάθε κοπέλλα όταν φτάνει η προσεγγίση εις γάμου ηλικίαν. Όταν μάλιστα ο γιατρός είναι νέος, όπως συνέβαινε στην περίπτωση της Νίνας, τότε πρόκειται για μια από τις μεγαλύτερες ευτυχίες του κόσμου.

Κι' Νίνα σ' όλο τον καιρό της μνηστείας ήταν σε μια κατάσταση έξωλη από την ευτυχία. Φαινόταν σαν να τάζε χαμένα. Γιατί αυτός ο γάμος έρχόταν σαν το εύγευστο τέμαχον ενός αίσθηματος, που είχε αρχίσει όταν ακόμα ο Πέτρος ήταν φοιτητής. Μαζί με την άδεια της εξασκήσεως του Ιατρικού επαγγέλματος έφταναν των ανθρώπων, ο Πέτρος έπαιρνε και τις άδειες για το γάμο με τη λατρευτή του.

Η ιεροτελεστία έγινε «έν στενῷ οικογενιακῷ κύκλῳ» που περιλάμβανε καμιά διακοσάρια πρόσωπα. Έπειτα το ζευγάρι έφυγε για το ταξίδι του μέλιτος και όταν γύρισε έγκαταστάθηκε σ' ένα κομψό σπίτι όπου στην πόρτα του φειγουράριζε αυτή η έπιγραφη:

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΤΟΥΖΙΑΝΣ

Είδικός δι' όλες τὰς νόσους

Οι πρώτες μέρες της εγκαταστάσεως του ζευγαριού εκύλισαν ήρεμα και τρυφερά. Γιατί αυτές τις μέρες δεν είχε εμφανισθεί πελάτης κι' ο Πέτρος μοίραζε τις ώρες του μεταξύ των επιστημονικών του βιβλίων και της χαριτωμένης γυναικας του. Η ημέρα περνούσε με διάβασμα και φιλία.

Επ' τέλους όμως η δουλειά άρχισε. Ένα έπειγον τηλεφώνημα καλούσε τον γιατρό να πάει σ' ένα σπίτι εκεί κοντά για να ιδεί κάποιον άρρωστο. Ο Πέτρος άρπαξε τη σάκκα του με τα απαραίτητα ιατρικά εργαλεία, φίλησε θερμά τη γυναίκα του και έφυγε τρεχάτος.

Γύρισε σε μια ώρα. Η Νίνα έτρεξε να του ανοίξει την πόρτα και την αγκαλιά της, για να εισπράξει το τακτικό φιλή που έπαιρνε κάθε φορά που γύριζε ο Πέτρος απ' έξω. 'Αλλά ο «γιατρός» αντί να την φιλήσει όπως συνηθίζονταν, σπαράχνοντας προς τα πίσω τη γυναίκα του.

— Μή! Για το Θεό!

— Γιατί; Έκανε εκείνη τρομαγμένη.

— Γιατί ο άρρωστος που είδα πάσχει από διφθερίτιδα!

— Αί, λοιπόν;

— Μα φτώγες; Έχω πάρει μαζί μου μικρόβια διφθερίτιδος και αν σε φιλήσω μπορεί να σου μεταδώσω κι' εμένα... Ού- λεις να σ' πάρω στο λαμό μου αγάπη μου; Πρέπει πρώτα να λάβω απολυμαντικά μέτρα, να περάσουν δυο-τρεις μέρες κι' έπειτα να φιληθούμε...

Η Νίνα δυσχεραίστηκε λίγο, αλλά άναγνώρισε πως ο γιατρός είχε δίκιο. Να

μινδυνεύει για ένα φιλή να πάρει διφθερίτιδα;

Αλλά ούτε σε τρεις μέρες δεν τη φιλήσε ο Πέτρος τη Νίνα, γιατί σ' αυτό το διάστημα εξακολουθούσε να κουράζει τον άρρωστο ως που έγινε καλά ή πέθανε — αυτό δεν μάς ενδιαφέρει. Όταν τελειώσε όμως αυτή η ιστορία, ο γιατρός προσεγγίσθη να ιδεί νέον άρρωστο. Την σάκκα, λοιπόν, και δρόμο.

Την ώρα που γύρισε, η Νίνα έτρεξε πάλι να πέση στην αγκαλιά του.

— Μή μ' εγγίζεις! φώναξε κι' αυτή τη φορά ο γιατρός.

— Γιατί;

— 'Ο άρρωστος που είδα έχει μια γρίπη φοβερή και τρομερή. Και το μικρόβιο της γρίπης είναι άτμοι... Θες να σου κάνω κανένα κακό, χρυσή μου;

Η Νίνα δυσχεραίστηκε κι' αυτή τη φορά και μάλιστα τώδεξε. Ο Πέτρος, όμως, την πήρε στο δωμάτιο των μελετών του, την έβαλε μπροστά στο μικροσκόπιο και της έδειξε τα φοβερά και τρομερά μικρόβια για να την πείσει πως έπρεπε να είναι κι' ευχαριστημένη που δεν τη φιλήσε.

— Βλέπεις; της είπε. Αυτά τα μικρά πραγματάκια που δεν τα πιάνει το μάτι σου μπορούν να σε ρίξουν στο κρεβάτι για ένα μήνα, ίσως και περισσότερο.

Η καυμένη η Νίνα υποχρεώθηκε να περιμένη. Και όχι μόνο αυτό. Ο γιατρός είχε και μια άλλη προφυλακτική ιδέα: χωρίς τις κρεβατοκάμαρες.

— Καταλαβαίνεις χρυσή μου πόσο αυτό με στενοχωρεί, είπε, αλλά πρέπει να σε προφυλάξω. Εγώ θέβαινα τον εαυτό μου τον έχω άφιερωμένο στην επιστήμη, αλλά εσύ δεν χροστίζεις τίποτα να πάθης; καμιά άρρώστια χωρίς λόγο...

Και από τότε άρχισε το μαρτύριο της Νίνας, μαζί με τις δουλειές του γιατρού. Όταν ο Πέτρος έφτανε για να πάει να ιδεί κανέναν πελάτη δεν τη φιλούσε γιατί είχε μικρόβια από την προηγούμενη. Και όταν γύριζε πάλι δεν της έδινε αυτό το συνηθισμένο αισθηματικό δώρο που τόσο το ποθούσε η Νίνα, γιατί πάλι έρχόταν φορτωμένος μικρόβια. Πότε είχε δη κάποιον που έπασχε από σкарρίνα, πότε κάποιον που είχε τύφο, πότε κάποιον που υπέφερε από κοκαύτη και ούτω καθ' εξής.

Η Νίνα — μπορούσε να κάνει κι' αλλού; — αναγκάζονταν να υποχωρήσει και ν' αναβάλει για άργότερα την είσοδο της του ελαφρού συζυγικού δικαιώματος που λέγεται φιλή, με την έλπίδα πως κάποτε θα σταματούσαν οι δουλειές του άντρός της. Αλλά δεν σταματούσαν. Και με λίγα λόγια, η Νίνα, τρεις μήνες μόλις μετά το γάμο της, διεπίστωσε με δικαιολογημένη ολίγη πόδη ήταν παντομένη χωρίς να είναι. Σας φιλιάδες της που την ρωτούσαν πως περνάει, από λόγους φιλοτιμίας άπαντούσε:

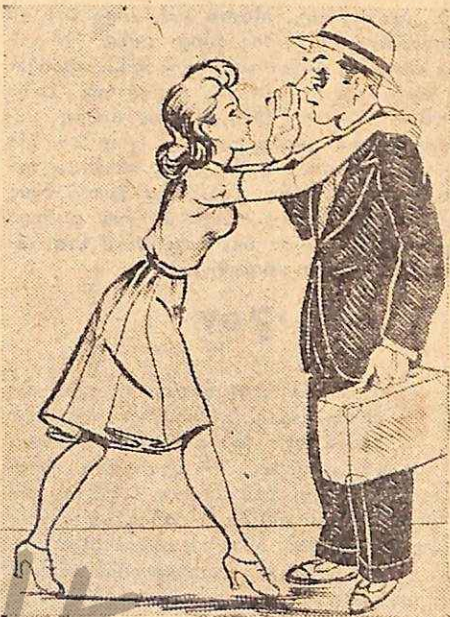
— Είμαι εύτυχισμένη.

Κι' εκείνες έλεγαν μεταξύ τους, με ζήλεια:

— Πήρε γιατρό! Χαρά στην τύχη της.

Η ιστορία αυτή τράβηξε ακόμα τρεις μήνες. Και στο διάστημα αυτό μόνο μια φορά η Νίνα έτρεξε ξαφνικά και φίλησε τον άντρα της πριν εκείνος προσφάση ν' άρνηθη. Αλλά έπειτα θεόθηκε ύποχρεωμένη να υποστή ώριμένες αποστερωτικές ενέργειες του γιατρού, που μόλις είχε γυρίσει από μια οικογένεια που έπασχε από τρεις διαφορετικές άρρώστιας...

Από τη στιγμή εκείνη η Νίνα άρχισε πια να σκέπτεται σοβαρά την κατάστασή της: Που θα τρεβόυσε αυτή η υπόθεση; Ο κόσμος δεν θάπαινε ν' άρρωσταίνη, τα

— Μή μ' εγγίζεις!... φώναξε ο γιατρός.

μικρόβια δεν θ' άποφάσιζαν ποτέ ν' αυτοτονήσουν για χάρη της και ούτε ο άντρας της θάπαινε νάχη δουλειές. Όσοι θα κατεδικάζονταν να ζή σαν καλογερά: Αυτό όμως δεν μπορούσε να το άρνηθη. Δεν είχε καμιά δ' άδραση να χαρμίσει τα νεύρα της στα μικρόβια. Και η θά χόριζε, ή...

Και πήρε την άποφασή της.

Πολλές φορές, την ώρα που έβρισε ο γιατρός, έρχόταναν στο σπίτι πλάτες και τον περιέριαν για να τους εξηγήσει εκεί. Την ήμερα εκείνη, λοιπόν, που είχε πάρει την άποφασή της, η Νίνα είπε στην υπηρέτρια:

— Όταν θάρη ο πρώτος πελάτης να με ειδοποιήσει.

Όταν ήρθε την ειδοποίηση. Η Νίνα έμεινε στην αίσουσα άνομοτης. Είδη έ- ναν κύριο ως τριάντα ετών.

— Θέλετε το γιατρό; τον ρώτησε.

— Μάλιστα.

— 'Από τί ύποψεστε αν επιτρέπεται; Είμαι η γυναίκα του.

— 'Από κοκαύτη κυρία μου... Κοκαύτη σ' αυτή την ηλικία! Και είναι μεταδοτική.

— Μπα; Μου επιτρέπεται σ' αυτό καλώς;

(Συνέχεια στη σελίδα 39)

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

18 Ημερησίων

(Ο γνωστότατος Αθηναίος τραπεζίτης Μπαρκής χρεοκοπεί μία μέρα ξαφνικά και εξαφανίζεται. Η κόρη του, η Ήρι, έρχεται να μάθει: στο Κολέγιο όπου σπουδάζει και φεύγει άμέσως για το σπίτι της. Σε λίγο συναντάται με την μητέρα της. Μάννα και κόρη δεν τα περνούν από τινος τόσον καλά. Η κυρία Μπαρκής ζούσε μία ζωή πολύ παράξενη κατά την γνώμη της κόρης της. Στην συνάντησή τους αυτή γίνεται άκομη μεγαλύτερο το χάσμα που τις χωρίζει. Με τον θάνατο στην ψυχή η νέα κοπέλλα πέφτει στο κρεβάτι της. Την ξυπνά ένας τρομερός έφιαλτης. Είχε δη ένα φοβερό όνειρο. Και όμως δεν είχε ούτε ένα τέταρτο που είχε κοιμηθεί).

7ον

ΚΙ ΕΙΧΕ την εντύπωση πως περπατάν όρες!... Θυμήθηκε το ραντεβού της κι άρχισε σιγά-σιγά να ντύνεται. Ο Σταυρίδης θάρσυναν στις εφη. Μά εκείνη διαζόταν να έτοιμαστέ α να θέλει μ' αυτό να συντομείνη την ώρα! Δεν τη χωρούσε πιά ο τόπος εδώ μέσα κι' άνοητοιμονούσε νά'ρθ' ή στιγμή που θ' ανακουφιζόταν μιλώντας σ' έναν άλλον.

Στις πέντε φορούσε το καπελλάκι της. Ήρι έβλεπε μία ματιά στο λεπτοδείκτη. Μία ώρα άκόμα! Πώς θα περνούσε;...

Χτύπησε το κουδούνι και ζήτησε μι έδωσαν. Η καμαριέρα κοινοστακόταν σά να θέλει κάτι να πη και δεν τολμούσε.

— Τι είναι; τη ρώτησε ή Ήρινα.
— Τον πιάσανε τον κύριο. Ήρθεσε εκείνη δειλά.

— Δεν ξέρω. Όχι. Πώς σου ήρθε αυτό;

— Έτσι άκουσα τώρα.
— Που τ' άκουσες;

— Η καμαριέρα της κυρίας Κατιμάτη, τώλεγε.

Η Ήρινα ταραχτηκε πολύ. Ίσως νάταν αλήθεια. Μά μαζί με την ταραχή της ένοιωσε και μι φοβερή ταπεινώση απ' όλη αυτή την ιστορία που την κουδένιζαν οι καμαριέρες στα σπίτια κι' οι λαϊκοί άνθρωποι στα λεωφορεία.

— Καλά, είπε μ' επισημειμένη άπάθεια. Φέρε μου τώρα τη θουανίδα.

Κι' ή καμαριέρα έφυγε κουνώντας το κεφάλι της. «Μωρό! Καφί δεν της καίγεται κι' αυτήνη!» είπε από μέσα της!

Η Ήρινα έτρεξε στο δωμάτιο της μητέρας της. Τη βοήκε να ντύνεται, και της ανήγγειλε το νέο.

—Τό περίεργο, άπήχησε ψύχραιμα ή κ. Μπαρκή.

Κι' έδωσε στην κόρη της το τηλεφω-

νο του δικηγόρου.

— Πάντως να μς πη αν είναι αλήθεια. Αυτός θα ξέρη όποσδήποτε γιατί ο πατέρας σου θα τον είδοποιήσε άμέσως.

Ο δικηγόρος όμως δεν ήξερε τίποτα. Τηλεφώνησαν και στην Ασφάλεια, μ' α' από και πήραν τη διαβεβαίωση πως ο Μπαρκής δεν είχε συλληφθεί. Ποιος ξέρει από που νάχε βγεί ή διάδοση.

Η Νένα είχε έτοιμαστέ στο μεταξύ.

— Φεύγω, ανήγγειλε στην κόρη της. Τό θράσύ δε θα φάω εδώ. Νά μή με περιμένει.

— Καλά, της απάντησε με μισό στόμα.

Κι' ή κυρία Μπαρκή κατέδυσε πηδηχτά τη σάλα, για να πάη στον πατό της ή στο καινούργιο της αβιέρτο.

Η Ήρινα μάλιστα ήταν δειδατη για τό δεύτερο.

—Αν μπορούσε να φύγη κι' α'ον από δω μέσα! Τι ε'ντονημένη που ήταν!

Ο Σταυρίδης χτύπησε το κουδούνι άκριθώς στις εφη.

Τόν δέχτηκε στο σαλόνι.

— Γυρίσω απ' τις πεντέμισή έξω απ' το σπίτι, της ώμολόγησε. Δεν ξέρω γιατί βγήκα τόσο νωρίς! Σήμερα τ' άπόγευμα δεν περνούσε ή ώρα!

—Κι' έμεινα, σχεδόν τό ίδιο μου συνέβη, είπε μ' αφέλεια ή Ήρινα. Απ' τις πέντε ντύθηκα και δεν ήξερα τ' να κάνω!...

Μία μικρή σιγή μεσολάδησε.

— Λοιπόν, είσατε πιδ αίσιδοξη πύρα; τη ρώτησε εκείνος.

— Αισιόδοξη, όχι. Ίσως λίγο πιδ ήσυχη. Πιδ ψύχραιμη δηλαδή. Και στα φοβερώτερα χτυπήματα ο άνθρωπος συνήθιζε, δεν είναι έτσι;

— Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Μά θα ήθελα να πεισθίτε πως δεν πρόκειται για χτύπημα. Είναι μόνον μι μεγάλη άποτυχία. Χτύπημα δεσποινίς. Δεν μπορεί να πη κανείς παρά κάτι άνεπανόρθωτο.

—Σας εύχαριστώ που με παρηγορείτε.

—Δεν σας παρηγορώ. Τά πιστεύω ειλικρινώς αυτό που λέω. Ο πατέρας σας, εύτυχώς είναι καλά. Κι' αν άκούα καταδικασθή, σε δυό χρόνια θα βραύη πάλι στη ζωή ελεύθερος...

— Φτωχός, με στιγματισμένο όνομα και με κουρελιασμένο ήρικό!...

— Έχω πάντα την πεποίθηση πως πηρε τά βάρη άλλων. Απ' ότι έγω άκούσει κι' απ' ότι διάβασα στις έφημερίδες έβγαλα τό συμπέρασμα ότι δεν είναι παρά τό θύμα μις επιπόλαης, έμπιστοσύνης που έδειξε σε όντισμένους άνοητους. Και αν αυτό άποδειχθή νάστατε δειδατη πως δεν θα κηλιόσση καθόλου τ' όνομά του. Η πεποισία δέχεται γάθους. Μά με λίγο κουάγιο και λίγη άπόφαση, όλα μπορεί κανείς να τ' άντι-

μετωπίση στη ζωή!...

— Πάντως πρόκειται να περάσουνε πολύ δύσκολες μέρες, είπε ή Ήρινα. Έγώ είμαι έτοιμη γι' αυτό. Αλλά όμολογώ πως δε φτάνει τό θάρρος. Αισθάνομαι πως μόνη μου δε θα καταρτίσω τίποτα. Νά, τώρα θέλω να έργασθω. Είμαι όμως τόσο άκαταπόστη στη ζωή! Δεν ξέρω που να πάω. Ποιον να βρω; Πώς να ζητήσω δουλειά;

— Θα θέλατε να σας βοηθήσω;

Η Ήρινα έκανε ένα κίνημα που τ' ανέρωνε άμυχανά.

— Δε θα τολμούσα να τό δεχτώ, είπε. Αλλά τι να κάνω πάλι;... Θα τό πιστέψετε;... Δεν έχω κανέναν άνθρωπο δικό μου, εκτός απ' τον πατέρα. Η μαμά... είναι άλλος τύπος. Δεν ξέρει απ' αυτά. Και σάς όμως, σάς γνώρισα μόλις τό πρωί. Είχατε την καλωσύνη να μου πητε δυό καλά λόγια σε μι άσχημη πολύ δύσκολη γιά μένα και να με ξαναδείτε τώρα με τόσο ευγενικό ενδιαφέρον! Δεν πρέπει όμως να σας γίνω και φορτίο ή;

—Σας θεσάω πως θα μου κάνη μεγάλη χαρά να σας φανώ λίγο χρήσιμος με τις μικρές μου δυνάμεις, είπε εκείνος. Κι' ή έμπιστοσύνη που μου δείχνετε!...

Η Ήρινα τον διέκοψε:

— Είναι λίγο επιπόλαιη αυτή ή έμπιστοσύνη, τού είπε. Μά προσέχεται άπό μι περίεργη δικίσθηση. Κάτι μου λέει μέσα μου πως έχετε αληθινά ευγενική ψυχή.

Ο Σταυρίδης πήγε κάτω να πη. Μά δεν πούλαζε.

—Η μάλλον, συνέχισε ή Ήρινα, δεν είναι μόνον αυτό. Μου είπαν και κάτι για σάς που όμολογώ πως μου άρεσε. Την κύτταζε μ' άπορία:

— Ποιός; ρώτησε.

— Δεν έχει σημασία. Μιά δεσποινίς που τη φλερτάρετε.

— Α, ναι, ξέρω, είπε εκείνος δείχνοντας πως θυμήθηκε. Τι σάς είπε λοιπόν;

— Ότι είσατε ρομαντικός!... Συμπαίνει πράγματι;

— Ναι! Δεν είναι... κι' έντελως συκοφαντία! Τώρα λίγο αυτό τό ελάττωμα!

— Είναι και τ' άλλα σας ελαττώματα τέτοια;

— Φοδούμαι, όχι!

— Πάντως αυτό είναι άρεστο γιά να ίσοπαρίση πολλά!

Ο Σταυρίδης επέτρεψε στην έκφρασή του ένα μελαγχολικό χαμόγελο.

— Νομίζω πως δεν έχετε δικη, δεσποινίς, είπε. Ένας άντρας που έχει στη ζωή πολλούς αίσθηματισμούς, είναι σίγουρα καταδικασμένος ν' άποτύχη.

Η Ήρινα δικαιολογήθηκε:

— Έσείς τό λέτε αυτό, που πριν λίγα

λεπτά μου υπολόγατε γιά θάρρος κι' άποφασιστικότητα;

— Ναι, μην κυττάτε... Άλλο τότε κι' άλλο τ' άλλο. Θάρρος πρέπει νάχη κανείς κι' αυτό μου φαίνεται πως είναι ένα όπλο μεγάλο. Όταν όμως δεν κάνη συμβιβασμούς κι' όποιορδήποτε κι' όταν ζητάη στη ζωή έμφορρά, ειλικρίνεια και τιμιότητα, ζή έξω απ' την εποχή, έξω απ' τό σύγχρονο πνεύμα, τό άπόλυτα συμφερντολογικό και...κτηνωδώς ρεαλιστικό μπό- να πω! Τό ίδιο συμβαίνει και στον έρωτα! Αν ζητήσετε την άγνή, την αληθινή άγάπη, θα σας πάρουν άπλως... την κοροϊδία!

Η Ήρινα τον κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο έκτίμηση και συμπάθεια.

— Έχετε δικη, τού είπε ύστερ από μικρή σκέψη.

— Σας μιλω χωρίς έπιφουλάξεις, γιατί είμαι θεσάος πως συμφωνείτε μαζί μου. Απ' τα πρώτα λόγια που έκαλλάξαμε μαζί, κατάλαβα πως έχω να κάνω μ' ένα πραγματικά έξαιρετικό κορίτσι. Και μ'ήν τό πάρετε αυτό γιά «ντεκλαρατιόν»! Θα ήταν γκάφα ή μάλλον κουταμάρα!

Η Ήρινα περιορίστηκε να χαμογιάσει. Και σά νάθελε ν' άποφύγη κάθε συνέχεια σ' αυτό τό θέμα, σκηώθηκε:

— Πάμε; πρότεινε.

— Εύχαριστώ, είπε ο Σταυρίδης.

Κι' όταν βγήκανε στο πεζοδρόμιο:

— Έχετε μήπως να περάσετε από πουμενά; τη ρώτησε.

— Όχι.

— Τότε θα θέλατε να κάνουμε έναν περίπατο λίγο μακριά; Νομίζω πως θα σας έκανε καλό.

— Νταπηρε ν' άνηθώ, αν και δεν τώδερσκε σωστό να πίνω «τέτ-ά-τέτ» σ' έξοτική μέση.

— Ναι, όπως θέλατε, είπε.

Ο Σταυρίδης φώναξε ένα ταξί και μπήκανε.

—Στη Βουλαγμένη; τη ρώτησε.

— Προτιμώ προς την Κηφισιά. Τ' αυτοκίνητο ποινώρησε κι' ή Σταυρίδης άναψε ένα τσιγάρο.

— Πώς έπανε να σάς μιλήση γιά μένα ή Πόπη; Είπε άκουσα κι' έτσι μάλλον μ' άδικασίει.

— Είπε έθελε τό μεσημέρι και της διηγήθηκε την περίεργη γνωριμία μας στο λεωφορείο!...

— Είσατε πολύ φίλες;

— Είσατε έαδέρφες.

— Αυτό τό ξέρω. Αν είσατε και φίλες, ρώτησε.

— Και ναι, και όχι! Πάντως, ένω ταυίζουμε καθόλου.

— Πάνω ποιστό να μου τό πη-; Τό ήλιπω.

Η Ήρινα έκανε κάτι να πη και δίστασε.

— Τι θέλατε να πητε;...

— Προτιμώ να μην τό πω!... Άλλο πάλι πλέπει!

— Έ, άφωδ πλέπει, πλέπει το!

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

κανα μι γκάφα!

— Γκάφα;

— Ναι, εις θάρρος σας! Μου τησφώ- νησε ή Πόπη αν ήθελο νά'ρθη σπίτι τ' άπόγευμα κι' έγω της είπα πως είχαμε ραντεβού μαζί!

— Έ, και γιατί αυτό είναι γκάφα εις θάρρος μου;

— Γιατί προηγουμένως... μου είχε πη πως είχατε μαζί της ραντεβού και της τό άκουσάτε!

Ο Σταυρίδης την κύτταζε παραξενωμένος, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο έπιείκεια και τρυφερότητα.

— Πώς τό κάνατε έσείς αυτό; της είπε.

— Ήταν προστυχία; τον ρώτησε έκείνη με τό ύφος του μωρού που σοβάται μ'ήν τό μαλλώσουν.

— Ίσως όχι! Αλλά πάντως... ήταν μι πράξη που έκουθε λίγη παιδική χα- χία!

Η Ήρινα σκέφτηκε λίγο.

— Τώρα πιά πάει, είπε.

Κι' α'δδωρητη καθώς ήσανε πάντα της, δεν μπόρεσε να συγκρατήση μι έρώτηση που της έρχόταν επίμονα στο στόμα:

— Σας ενδιαφέρει, πολύ που τό είπα- τε να σάς τό πω! Δεν φαίνομαι γιά!...

Η Ήρινα είχε φοβερό ατοχή!

— Έχετε δικη, ώμολόγησε.

— Έγώ φτάω!

Κι' ο Σταυρίδης δεν μπόρεσε να κρατήση τά γέλια.

—Είσατε ένα γροισωμένο παιδί, της είπε. Μετανοώσατε που μου έπιστέψατε... να σάς κάνω λίγο κόμπε;

Πήγε να πη «ναι» και δίστασε. Πήγε να πη «όχι»... και πάλι δεν τ' άποφάσισε!

— Δεν ξέρω! Ψέθρισε επί τέ- λους!

— Αν μετανοώσατε να μου τό πητε.

— Γιατί;

— Για να σταματήσω!...

— Σταματήστε!

— Σας ένοχλεί;

— Με φέρνει σε δύσκολη θέ- ση!...

— Καλά! Συμφωνώ!

Ο Σταυρίδης ήταν κατάλληλος απ' την τόση της ειλικρίνειας! Αυτό τό άσκητικό και καλλιεργημένο κορίτσι, είχε μι τέτοια αγνότητα που ήταν σχεδόν πρωτογονισμός! Ούτε καν τις στοιχειώδεις κοινωνικές υποκρισίες δεν τ' άκατάφερε να κρατήση!

Κι' ή Ήρινα πάλι τον θαύμαζε. Είχε τόση λεπτότητα! Μά κι' έφυγνάδα. Γιατί ένας άλλος στη θέση του με τό θάρρος που τώδε δώσει, θα της έλεγε τώρα τό κόσμου τις άνοησίες.

— Λοιπόν, άς μιλήσουμε τώρα γιά τό ζήτημά μας, είπε άναγνώ- εκείνος.

(Στο έπόμενο ή συνέχεια)

(Είκονογράφος κ. Άντ. Θεοφιλοπούλου)

— Θα θέλατε να σας βοηθήσω;

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

αυτό της Πόπης;

— Έμένα; Καθόλου!

— Τό λέτε αλήθεια;

— Απολύτως!... Σ' ήμ'ε'α δέ μ' έν-

διαφέρει πιά.

Τόνισε ιδιαίτερος τό «σήμερα», κυτ- τάζοντάς την μέσα στα ματιά. Κι' ή Ήρινα έγινε κατακόκκινη και γύρισε τό κεφάλι της στο παράθυρο, θυμωμένη με τον έαυτό της που προκαλέσε μι τέτοια άπάντησή!

Δεν ήθελε όμως να δείξη ταραχή κι' ή σιγή έπειτα απ' αυτή την κουδένια την ένοχλούσε. Προσπάθησε να βρη κάτι να πη και βρήκε... τό πιο επικίνδυνο!

— Γιατί άκουσάτε τό ραντεβού της Πόπης; ρώτησε.

— Τό ξέρετε, είπε ο Σταυρίδης, κυτ- τάζοντάς την πάλι.

Η Ήρινα ήταν έξω φρενών με την κουταμάρα της! Και δέ σταμάτησε ούτε ως έδώ!

— Άλλο έννοώ, είπε. Γιατί ν' άφή- σετε ένα ραντεβού που τώχατε δώσει πιά γιά να δώσατε ένα καινούργιο μ' ένα άλ- λο πρόσωπο;

— Μά γιατί αίσθανόμουν άκατανίκη- τη άνάγκη να δώ όσο μ'α'ρω πιδ γρήγο- ρα αυτό στο άλλο πρόσωπο! Μ' άναγκά- ζατε να σάς τό πω! Δεν φαίνομαι γιά!...

Η Ήρινα είχε φοβερό ατοχή!

— Έχετε δικη, ώμολόγησε.

— Έγώ φτάω!

Κι' ο Σταυρίδης δεν μπόρεσε να κρατήση τά γέλια.

—Είσατε ένα γροισωμένο παιδί, της είπε. Μετανοώσατε που μου έπιστέψατε... να σάς κάνω λίγο κόμπε;

Πήγε να πη «ναι» και δίστασε. Πήγε να πη «όχι»... και πάλι δεν τ' άποφάσισε!

— Δεν ξέρω! Ψέθρισε επί τέ- λους!

— Αν μετανοώσατε να μου τό πητε.

— Γιατί;

— Για να σταματήσω!...

— Σταματήστε!

— Σας ένοχλεί;

— Με φέρνει σε δύσκολη θέ- ση!...

— Καλά! Συμφωνώ!

Ο Σταυρίδης ήταν κατάλληλος απ' την τόση της ειλικρίνειας! Αυτό τό άσκητικό και καλλιεργημένο κορίτσι, είχε μι τέτοια αγνότητα που ήταν σχεδόν πρωτογονισμός! Ούτε καν τις στοιχειώδεις κοινωνικές υποκρισίες δεν τ' άκατάφερε να κρατήση!

Κι' ή Ήρινα πάλι τον θαύμαζε. Είχε τόση λεπτότητα! Μά κι' έφυγνάδα. Γιατί ένας άλλος στη θέση του με τό θάρρος που τώδε δώσει, θα της έλεγε τώρα τό κόσμου τις άνοησίες.

— Λοιπόν, άς μιλήσουμε τώρα γιά τό ζήτημά μας, είπε άναγνώ- εκείνος.

(Στο έπόμενο ή συνέχεια)

(Είκονογράφος κ. Άντ. Θεοφιλοπούλου)

— Θα θέλατε να σας βοηθήσω;

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

— Νά... μου φαίνεται πως έ-

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

7ον

Η πρώτη συνάντησις με την
Θάλεια

Σ' ΕΝΑ εύρύχωρο και όμορφο-
λισμένο αρχοντικό, Αθηναϊκό σα-
λόνι, όπου έλαμπαν όλο το άν-
θος της πιο γιοστής κοινωνίας
της πρωτεύουσας, αντίκρουσε ο Φιλύρας
ένα θράδυ την μοιραία εκείνη και γοη-
τευτική νέα... Ο νοῦς του έτρεχε διαρ-
κώς γύρω-γύρω στις ώραιες που σάν
λουλούδια ξεπρόβαλλαν στη δίνη του χο-
ρού. Μά πάντα όλος τις έδλεπε σαν κάτι
ακαθόριστο και σαν κάτι ξένο.

Κι' όμως ένα θράδυ αυτή η γενική
έντύπωση εσθύσθηκε. Την έσθυσε το
μοιραίο αντίκρισμα...

Μέσα στο στρουθίσμα του χορού, ο
Φιλύρας αντίκρουσε κάτω από τα έκτυ-
φωτικά φώτα μια λεπτή και αιθέρια
κόρη. Και ρωτούσε τον εαυτό του ο Ρώ-
μος εξαφανισμένος:

— Πώς αυτή δεν την πρόσεξα ποτέ;
Ποιά νύμφη;... Αυτή είναι το όραμα και
το θαύμα!

Χωρίς δισταγμό ο Φιλύρας έπλησίασε
την οικοδέσποινα, κυρίαν ευγενική και
καλή, και την παρακάλεσε θερμά να του
συστήση την άγνωστη νέα.

— Θέλω, της είπε, να την γνωρίσω
από κοντά... Έχω επιθυμία να γράψω
κάλα και ωραία λόγια γι' αυτή την νέα.

Η οικοδέσποινα, καλή και συγκατα-
βατική όπως πάντα, έπλησίασε την ά-
γνωστη ξανθή δεσποινίδα και έσύστησε
τον Φιλύρα.

— Ο ποιητής κ. Φιλύρας θέλει να
σας γνωρίσει. Η δεσποινίς Θάλεια Ζ...

— Χαίρω πολύ, χαίρω πολύ, είμαι έν-
θουσιασμένος και μαγευμένος, έκαμαν έ
Φιλύρας και της έσφιξε το λεπτό και
ευγενικό χεράκι της με νευρικήτητα.

— Η δίσ Θάλεια, ένω ή οικοδέσποινα
άπομακρύνονταν, εξέφρασε στον Φιλύρα
τον θαυμασμό της προς τον ποιητή.

— Έγώ διαβάζει τα ποιήματά σας,
τά «Ρόδα στον άφρό»... Μ' έχουν μαγεύ-
σει...

— Αλήθεια;

Και ο Ρώμος έκνιψαξε την Θάλεια στὰ
υάτια. Είχε κάτι φλογερά γαλανὰ μά-
τια, περιεργα και έκστατικά... Και ή
φωνή της, ή γλυκειά και παιγνιδιόρικη
φωνή της, τον ευάγευε...

Ήταν έρωτευμένος μαζί της.

Έκείνο το θράδυ ο Ρώμος δεν ήφηση
πιά την Θάλεια δε την ώρα που άρχισαν
ο κύριος να παίζει.

Είπαν πολλά. Για ποίηση, για τέχνη,
για την αγάπη... Πολλά ωραία και άν-
τικειμενικά. Και ποίν χωρίσσουν, ο ποιη-
τής έτόλμησε να προχωρήσει στη συνο-
μιλία:

τονεμένη ιστορία

ΕΝΟΤ

ΤΡΕΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

— Ο! αυτά που λέμε, είπε, είναι φι-
λολογία, είναι τέχνη, είναι αφηρημένες
ιδέες. Μά τί θα λέγατε αν πραγματικώ-
τερα σάς έλεγα πως θα μπορούσα να σας
αγαπήσω και να σας λατρεύω όπως καμ-
μιά;...

— Νά το πιστέψω; έκαμε εκείνη και
χαμογέλασε αινιγματικά.
Σε λίγο ο Ρώμος και ή Θάλεια έχω-
ρίστηκαν.

Την άλλη μέρα ο Φιλύρας έγραψε για
την Θάλεια το ακόλουθο ποίημα:

ΘΑΛΕΙΑ

Ό,τι δεν ένοιωσα ως τα τώρα νάν το
(γυίωσω,
πλάι στη φρεσκάδα σου και στην αγνή
(πνοή σου,
να φωτιστώ με νέο φως απ' την ψυχή
(σου.
Κι' ό,τι κρατώ στα πόδια σου ν' απλώσω.

Όλα, κι' αν τα κατέχω, να τα δώσω,
κάθε στιγμή, κάθε συγκίνηση, δική σου!
Όλα σε Σένα τα σκέττα μου ν' αφιερώσω
κι' ή πρώτη κι' ύστερή τους αίμα, στην
(υπεροχή σου.

Ξεκάθαρα τα μάτια μου να φέγγουν
(μπρός σου,
από της προσμονής τη θάμνη λυτρωμένα,
και τα δικά σου ως ήταν να κυττούν
(έμένα!
Μονάχα στής ζωής το πλανερό ταξίδι,
αχ! και σφιχτά το χέρι σου, κρουστό
(σαν φίδι,
να με κρατά δειτόν στο θέλητρό σου!

Από το ποίημα αυτό είναι φανερό ότι
ο Φιλύρας αγάπησε την Θάλεια όπως
δεν είχε αγαπήσει καμιά ως τότε. Της
είχε δώσει την καρδιά του και όλο το εί-
ναι του. Και όμως εκείνη στάθηκε μπου-
στά του διστακτική και αινιγματική. Τά-
χα τον αγάπησαν ή όχι;

Η Θάλεια Ζ. ήταν κόρη άριστοκρατι-
κής οικογενείας. Πλούσιες και γνωστο-
τάτης. Κόρη είκοσι χρονών, γεμάτη χα-
ρές και έλπίδες. Έγωίστρια, περφόρανη,
μα μαζί και γλυκειά και αιθέρια...

Ο Φιλύρας ζαιαίειδε την Θάλεια Ζ.
σε μια άλλη έσπεριδα ένα άλλο θράδυ.
Ο ποιητής μας έπληρσιζε και την
χαριέτις. Εκείνη έδειξε χαρά. Έχρσεσαν
μάλιστα μαζί για λίγη ώρα. Έπειτα ο
Φιλύρας άσυγκράτητος πιά της είπε με
λαχτάρα:

— Θάλεια, σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ όσο
καμιά στη ζωή μου!
Έκείνη χαμογέλασε αινιγματικά.
— Με νοιώθεις ή όχι; ζανέπις ο Ρώ-
μος.

— Άστείευσε; έκαμεν εκείνη.

— Γιατί ν' αστείευω;
— Το ύφος σας, κυρία
Φιλύρα, μοιάζει σαν να α-
στείευσε...

Ο Ρώμος έμεινε έκπληκ-
τος! Τάχα ή Θάλεια τον
εκφοβίστηκε; Η δέν ήθελε να
τον καταλάβει; Μυστήριο!

Δέν μπορούσαν ο Ρώμος να νοιώσει τί-
ποτε. Και όμως αυτός αγαπούσε την
Θάλεια θερμά, τρελλά, αφάνταστα...

Έτσι τώρα ο έρωτάς του άρχισε να
τον βασανίζει. Από τον παράδεισο της
αγάπης έπεφτε στην κόλαση της πιο
τραχικής αμφιβολίας...

Ώστόσο μ'όλη αυτή την πληγή της
ψυχής, ο Φιλύρας εξακολουθούσε να γρά-
φει ποιήματα. Το γράψιμο του έδινε και
κάποια παρηγοριά. Και συγχρόνως κα-
τώρθηκε το 1918 να έκδώσει σε τόμο τα
ποιήματά του («Ύμνοι»). Το αίσθημά
του και τα αιθέρια όράματά του ζανα-
γυρίζουν μέσα σ' αυτή την ποιητική
συλλογή.

Έπειδή ο Φιλύρας ήταν πολύ γνωστός
ως ποιητής κι' είχε πολλές γνωριμιές
στος κοσμικούς κύκλους, τώρα τα έργα
του εύκολα έπωλούντο. Και οι «Ύμνοι»
έκυκλοφόρησαν πολύ. Το 1920 έ-
ξέδωσε σε μικρό διδύκιο 8 σελίδων το
ποίημά του «Οι έρχόμενοι». Σ' αυ-
τό περιγράφει τις πολλές γυναίκες που
ήλθαν γύρω του και την ψυχική αντί-
θεση μεταξύ αυτών και του ποιητή. Έ-
χει όμως το ποίημα αυτό και τον άνω-
τερο πόνο της διαφύσεως του όνειρου
του ποιητή για κείνη...

Τον έπόμενο χρόνο, το 1921 ο Φιλύ-
ρας εξέδωσε δέκα ποιήματα με τον γενι-
κό τίτλο «Κλεψύδρα». Κι' ο τόμος
αυτός έκυκλοφόρησε πολύ και άρεσε.

Στο μεταξύ ο Φιλύρας έδλεπε συχνά
στα σαλόνια της Αθήνας και στα θέα-
τρα την Θάλεια Ζ. και συχνά της μιλού-
σε για τον έρωτά του. Μά εκείνη, χωρίς
ν' αποφεύγει την συναναστροφή του, ά-
παντούσε στα λόγια του με αινιγματικές
φράσεις, με χαμόγελο, με σιωπή... Και
τά γαυρόλά της κάποτε ήσαν ειρωνικά.
Τουλάχιστον ο ποιητής τα έδλεπε σαν ει-
ρωνικά...

Και έδω ή τραγωδία του ποιητή μεγα-
λώνει και γιγαντώνεται. Συλλογίζεται
πως αυτή που είναι το είδωλό του τον
ειρωνεύεται, τον διώχνει, ψυχικά. Έσως
και να τον περιφρονεί... Ο νοῦς του σκοτί-
ζεται... Πότε όρκίζεται έκδίκηση, πότε
δέν τί να κάμη, πού να καταφύγει...
να καταφύγει...

Για να παρηγορηθί άρχίζει πάλιν να
ωλερτάει κυρίες και δεσποινίδες... Οι πιο
γνωστοί του άπορούν μ' αυτή την συμ-
περιφορά του. Λένε: Άφού αγαπά την
Θάλεια, πως έρωτοτροποι με τόσες;
δέν ξέρει τί να κάμη, πού να καταφύγει...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ — Άογίζει ή
τραγωδία του Ρώμου — Πώς ζή την ά-
πεισίσις του ο ποιητής; — Θωλώνει η
σκέψις και άρχίζουν οι παραισθήσεις...

Τά εύθυμα του

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

ΩΡΑ ΜΙΑ. Κάψα. Το τραμ πήγ-
ναι. Σαρδέλλες. Φυσούν από δω,
φυσούν από κεί. Βράζουν μερι-
κι μαντήλια και σκουπίζουν φα-
λάκρες, μούτρα, λαμπούς, απ' τους όποι-
ους αναδύεται άβυσσος ιδρώτας.

— Ντίγκαν-ντίγκ! Προχωρείτε έμπρός
κύριοι.

Κάνουν να προχωρήσουν. Σφίγγονται
έκδοι περισσότεροι ο ένας επάνω στον
άλλον.

— Προχωρείτε κύριοι.
Γυρνούν μερικοί και άγριοκυττάζουν
τον εισπρακτορά.

— Δέν μ'ε παρατάς χάμω;
— Προχωρείτε κύριοι.
— Πού να προχωρήσουμε;
— Στον έξωστη. Στριμογύχκατε όλοι
μέσα. Μπαλά δουλειά. Φοβάστε μπάς και
κρυολογήσατε;

Αναίδη; ο εισπρακτορά; Μπά! Έχει
και αυτός τα γάλα του ο δυστυχής. Άλ-
λά ο έξωστης είναι πηχτός και αυτός.
Όπου, καταλαβαίνετε, ποιά άτυμωρία
ένευρισμού έπικρατούσε σ' εκείνο το
τράμ, εκείνη την τρομαχτική ώρα.

Μέσα σ' αυτή την άτυμωρία διεζή-
γη ή κατοπτέρω σκηνή που επέσωτο να
φτάσει στο αυτόφωρον. Δηλαδή: Ήταν
μια χοντρή κυρία. Την δυστυχή! Υπέ-
ρατος. Κατακόκκινη, κατάρκοπη, καθύρη.
Από τη μύτη της έβγαυε πυρακτωμέ-
νος ήθερ καθώς ανεστειάζε.

Μπροστά της ήταν ένας κύριος εις τον
σέρκον του όποιου διεγύοντο όλόκληρος
ή πυρακτωμένη άνάσα που εξέπνευτο
ιπ' τα ρουθούνια της κυρίας. Έκανε ή
άνθρωπος ν' άπομακρυνθί αλλά έστάθη
ιδώναντον. Μπροστά πείγος άνθρωπον. Δε-
ξιά, άριστερά το ίδιο. Πίσω ο περσιός
ήλικος της χοντράς. Δάκλα! Η κυρία
της έχει έφαρμάσει στα όπισθιά του και
έκινε ως ζεστόν κατάπλασμα. Ο ζε-
τός ήθερ που έκανε ή θερμώδης άνάσα
της του έκαιγε τον σέρκον. Όπου μιά,
δυό, έλασε την ύπουλην και έγύρισε:

— Σας παρακαλώ, μαντάμ.

— Τι να σας κάνω κύριε.

— Πάρτε παρα-πέρα λιγάκι την κοι-
λιά σας!

— Πού;

— Δέν ξέρω. Μ' εσκάσατε.

— Σάμπως δέν σκάω κι' εγώ; Όσίστε
σας. Δέν μπορεί να έχη κανένας τα κομ-
όρο του μέσα στο τράμ!

Ο άνθρωπος έξηγοιόθη:

— Δέν μπορεί να έχη τα κομφορ του,
αλλά δέν μπορεί να έχη και τις κοιλίες
των άλλων. Σας παρακαλώ!

Άκουσαν οι επιβάτες τις δικαιωσί-
εις, έμυρίσθησαν το έπαισιόδιον και το έ-
δήγησαν ως θεϊόν δώρον μέσα στο θράμα
της Τουλανής μεσημβρίας. Επείσαν
μερικοί και μερικοί έσκολιζαν ενδύμας:

— Τον πάραζε ή χοντρή;
— Ο! άπαχτούνα.
— Κύττα να δής τώρα.

Ο κύριος είχε γυρίσει τις πλάτες του
στην χοντρή και ή χοντρή έκανε μισό
όγμα προς τα πίσω έτσι πού να διακόψη
την επαφή της θερμής κοιλίας της με
τον άνθρωπον. Ένα κύμα νέων επιβα-
τών, όμως, που ανέδθηκαν στην στάση,
την έσπρωξαν πάλι και ιδού ή μύτη της
κυρίας έφτασε ν' άγγίξη τον σέρκον

Πάρτε παραπέρα, λιγάκι την κοι-
λιά σας!

του ανθρώπου. Ο πυρακτωμένος ήθερ που
έβγαυε από τους ρουθόνιας της διεγύθη
έκ νέου στον σέρκον του ανθρώπου ο ό-
ποιος ανατρίχιασε σύκορμος κι' έγυρισε:

— Μά επί τέλους!

— Τι συμβαίνει πάλι;

— Συμβαίνει ότι δέν είναι ανάγκη να
κολλάτε την μύτη σας στο σέρκον μου
κι' αυτή την ζέστη. Η άναπνοή σας καίει
και φτάνει το κακό που έχω έδω.

Η κυρία έγινε κατακόκκινη, περισσό-
τερον απ' ότι ήταν.

— Μά να πάω ν' αναπνέω κύριε.

— Νά πάτε!

— Νά πινώ για χατήρι σας;

— Νά πινώτε!

— Κλάτε τί να λέτε! Όραίο είναι και
τοῦτο! Νά πινώμε για να μην έσπλη-
σουμε τον κύριο!

Ο άνθρωπος τότε δέν ήμπόρεσε να
κρατή. Και έκανε δραματική έκκλη-
ση στους άλλους επιβάτες:

— Κύριοι δέν είναι άναπνοή αυτή
δία έσκάσκει. Έλάτε, κύριε, σεις πού
γελάτε, να βάλετε τον σέρκον σας κάτω
απ' την μύτη της να δής άνάσα. Και
δέν είναι μόνον ή ζέστη άρεσε. Φυσό-
μαντίς θερμώδης! Θα με τρελάνει!

Ήταν τόσο δραματικός ο τόνος του
αυθρώπου ώστε κυρία και κύριος διεγύ-
θησαν μεταξύ των επιβατών του τράμ.
Η άνα το όποιον έξηγοιόσε την καθύ-
μένη την κυρία. Έβρισκε, λοιπόν στον
ταλαιπωρηθέντα άνθρωπον και ένα-
λίες:

— Γελώτε!
— Γελώτε, είσαι!
— Βλάκα!

— Για κάνε μου τη χάρη! Γκαμήλα.
Δέν ντρέπεσαι!
— Όπως βλέπε, κανείς, τα πράγματα
έξεταχύνθησαν. Η ύδρις έφερε την ύ-
δριν, ή διαία φράσεις άλλων διαίτησαν.
Και σε λιγάκι ή κυρία μαινομένη...
— Εσθήκωσε το τσαντάκι της.
— Μπά;

— Και το κατάφερε στο κεφάλι μου.
Μάλιστα κύριε δικαστά! Εσθήκωσε όλό-
κληρο τσαντάκι. Άφού μ' έταλαιπώρησε
Άφού μ' έτάραξε. Άφού μ' εξέστανε με-
σα στην τόση κάψα. Μάλιστα. Εσθήκωσε
το τσαντάκι της και το κατέφερε στο
κεφάλι μου!

Ήσαν και μερικοί μάρτυρες εκεί που
ωδήγησε μαζί τους στο αυτόφωρον ο ά-
στυφλάς. Τα είπαν οι μὲν έτσι, οι δέ,
άλλοιως. Έκλήθη και ή κυρία:

— Τον παληάνθρωπο!

— Σούτ! Μή δείξετε κυρία μου. Ήδη
είναι δικαστήριο. Δέν είναι το σπίτι σας.

— Έννοια σας και θα είδοποιήσω έγω
τον άνδρα μου που είναι και αθλητής και
θα δής ο κύριος πως δείχνουν μια κυρία.

Είς το άκουσμα του αθλητού-σούζου ο
δυστυχής ώχρη έλαφρώς. Το δικαστή-
ριον, όποσδήποτε, επιβάλλει μικράν ποι-
νήν εις τον υδρίσαντα.

— Κι' έσεις εναντίον μου κ. πρόεδρος;
Μά δάτε λιγάκι τον σέρκον σας κοντά
στη μύτη της και δής τί γίνεται εκεί
πέρα.

— Άλλά, ή συνεδρίασις, λύεται και ο άν-
θρωπος περιπίπτει εις μελαγχολίαν. Ό-
σες είναι να εμφανισθί και ο σύζυγος α-
θλητής!... Δ. ΨΑΘΑΣ

Και τα ζώα κάνουν ...ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ!

Όλοι οι συγχρονισμένοι άνθρωποι κά-
νουν κάθε πρωί λίγη γυμναστική. Έ-
κείνο όμως που θα σας φανή παρά-
ξενο είναι ότι γυμναστική κάνουν επίσης
και όφισμένα... ζώα!

Ένας Ίταλός φωτοδιδάξ, κατόπιν μα-
κρών έπιστημονικών παρατηρήσεων και
έπειτα από μελέτη διαφόρων σχετιών
συγγραμμάτων, κατέληξε στο συμπερασμα
ότι όφισμένα ζώα, μάλιστα έσπευσαν, κα-
νουν διάφορες κινήσεις που δέν έστιν
άλλο σκοπό παρά να θέσουν κάτω σε λει-
τουργία όλα τα όργανα του σώματος που
έχουν άδρανήσει από τον ύπνο.

Μεταξύ των ζώων αυτών την πιο ότε-
ρη θέση κατέχει ή μαϊμού, ή όποια γυμνά-
ζεται συστηματικά και διατηρεί στους
μύς την άπαιτουμένην ελαστικότητα που
είναι απαραίτητη για να μπορέσει να σκαρ-
φαλώνη γρήγορα δυσκολία στις ψηλότερες
κορυφές των δένδρων.

Επίσης και ή στρουθοκάμηλος μόλις
ξυπνήσει θα κάνει μερικά βήματα για να
γυμνάσει τα πόδια της.

Η λευκή άρκάδα, μόλις έξημερώσει,
αποθύνεται την ανάγκην του κρύου νερού
να νά κάνει το «πάτο» της πού θα την
εξυπνήσει και θα της δώσει την ευ-
χάνη και λίγα κολυμβητικά γυμνάσια.

Οι χάσιτοι των Άλπεων έχουν παρα-
τηρήσει ότι το γράκι, πριν πετάξη, κά-
νει επί άρκετή ώρα ρυθμικές κινήσεις των
φτερών του, πού μοιάζουν καταπληκτικά
με την γυμναστική.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ!

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ των τροφίμων έκανε την Προφυρία έξω φρενών:
— Καλέ τολπίξες 'Αντριάνα μου, έλεγε σε μια γρηά γειτόνισσα, να δούμε πάλι το βεσιτά; 'Ηβόι προάματα! Κι' ακόμα να δούμε τι θ' απογένη. Στην 'Αγγλία μαλλώνουνε και στο κεφάλι μας ξεσπά ή μπόμπα! Μή χειρότερα, 'Αγία Βαρβάρα μου.
'Η άλλη κούνησε το κεφάλι:
— Τί να γίνη, Προφυρία μου;

«'Υπομονή κι' απόφαση πρέπει κανείς (νάχη για να υπομονεύεται, τι και αν του (λάχη!»

»Δεν τ' ξέρεις το τραγούδι; Κατά τον ζουρνά που μας παίζουνε θα χορέψουμε.
— Μα τέτοια καζα;
— 'Ετσι είναι γραφό. Θα περάσουνε κι' αυτά και θα τα θυμούμαστε. Καλέ ηξέχασες τοις βεσιτάδες στη Σμύρνη και τ' αβγά τση άκριθας που ματζέβαμε και το χαμακά και τσι ζώνες που κάναμε τη νύχτα οι ξαντέρμες για το γιόλ — άσκέρι;
— Τά θυμούμαι.
— 'Ε! 'Αφού τα θυμάσαι, μωκό! 'Εδώ δόξα σοι ο Θεός, χρυσοπερνούμε. Ούτε χαρδιοχτύπια έχουμε, ούτε λαχτάρες.

'Η Προφυρία όμως επέμενε:
— Δε σου λέω καλέ τίποτα. Δεν είμαι να μιλάω, μα να μην έχω κομμάτι παραπάνω ζαχαρίτσα να κάνω τα βεσιτά μου;
— Νά μάς λείπουνε ούλα τα σε περπέ! Μωρ' ηξέχασες πως ήπιναμε τον καφέ με το πετιμέζι και με το κιούμπι αλη; Πίσω μου σέ 'χω Σατανά! 'Εσύ πιά θες τα παλιά τα μπερλέκια!

'Εκείνη τη στιγμή ένας πόλιμαν με ένα μικρό από την Νεολαία μοίραζε τα δελτία των τροφίμων.
Πλησίασαν την πόρτα, έδωκαν στην Προφυρία ένα για να σημειώση τα όνόματα.

— Νά σημειώσετε, κυρά μου, πόσα ακριβώς πρόσωπα είστε και αύριο θα περάσουμε να τα πάρουμε.
— Πολύ καλά. Μετά χαράς σας καλέ!
'Ο πόλιμαν εξηκολούθησε τον δρόμο του για τη διανομή κι' η Προφυρία είπε στην 'Αντριάνα:

— 'Αχου και λείπει ή κόρη μου δυό μέρες στην πεθερά τση. Δεν τα καταφέρνω να τα διαβάσω. Δέ μου στέλνεις 'Αντριάνα μου την έγγονή σου τη μικρή πούναι γραμματιζόμενη να μου τα γράψη;
— Μπαβό! Γιατί όχι; Πάω, κι' υπομονή. Ούλα θα περάσουνε! 'Εμείς το γράψαμε κι' όλας. Τρείς άνθρωποι είμαστε. 'Εγώ, ή κόρη μου κι' ή έγγονή μου.

— Πεθαμένα πρόσωπα γράφεις, κυρά μου; Δεν είν' εν τάξει. Πάρε άλλο.

σινό που ήψα.
— Εύχαριστώ κόνα Προφυρία μου, δεν είν' ανάγκη. Θα πάω σε λίγο να δώ τ' αποτελέσματα των εξετάσεων.
— 'Αχ! πιά αυτά τα γράμματα. Λασκάλισσα θα σε κάνη καλέ ή μάνα σου;
'Ετρεξε μέσα, έφερε γλυκό και σε λίγο άπ'ωσε μπροστά της το δελτίο.

— 'Ελα, διάβασέ μου το, να συχωρεθώ ή κόρης σου, να δώ τι λέει.
'Η μικρή της ξέγνησε.
— Καλά, γράφε είπε ή άλλη: Προφυρία Καραμπιτάκια 60 χρονών.
— Τό έπάγγελμα;
— Τί επάγγελμα καλέ; Τί άρρώστεια είναι; πάλι αυτή;
— Τί εργασία κάνεις δη'αδή;
— Μή χειρότερα! Καλέ ούλες τοι δουλειές του σπιτιού τοι κάνω και μαγειρέμα και μπουγάδα και σιδέρωμα και ούλη τη λάτσα. 'Εγώ που βλέπεις κορίτσι μου είμαι γερό κόκαλο.

— Τ' άλλα δνόματα;
— Γράφε: Σουλτάνα Κασαράκη, Δημήτρης Κασαράκης και την έγγονή μου Προφυρίτσα.
— Κανένas άλλος;
— 'Αχου να σου πώ, γράφε καλέ όπως γράφαμε στη μερίδα του παππά σάν θα μνημονεύη πέρ ο υγείας. Προφυρία Καραμπιτάκια συμβίως και τέκνω, γονέω και αδελφώ. 'Ετσι θα φανούμε

πύ πολλοί κι' ίσως μάς δώσουνε κατι παραπάνω. 'Η ζάχαρη με κάβει που έχω με μωρό και θέμε για το άραρεύτι του.
'Η μικρή έγραφε.
— Τάχαφες όπως σου τάπα; Τώρα δάλε και σε μια γωνιά, Ντουντού 'Αλυσφερίσση, τση μάννας μου τ' όνομα, ο Θεός σωρέσ' τη!
'Η Κατίνα την κούταξε έκπληκτη:
— Μα άφού είναι πεθαμένη, δεν πρέπει! είπε.
— Καλέ παιδάκι μου, ποιός θα το πάρη χαμπάρι; γράφε έσδ κι' έννοια σου, έγώ θα κάνω καλά ματζί τως.
'Όταν έτελείωσε ή μικρή, σηκώθηκε να φύγη.
— Στο καλό. Και για δέ, μη βγάλεις άχνα από το στόμα σου, γιατί θα με κάψης τζαίρ-τζαίρ.
'Όταν έμεινε μονάχη, χαμογέλασε με εύχαρίστηση για το κατόρθωμά της.
Τό πρωί χτύπησε ή πόρτα και φάνηκε πάλι ο πόλιμαν:
— Τό δελτίο σας.
— 'Αρέσως. Νά στο φέρω γυνέ μου, τώχω έτοιμο να σε χαρώ.
'Ετρεξε μέσα και τό πήρε από τό σουτάρι.
— Νά τό γραμμένο στην έντέλεια.
— Ποιός θα υπογράψη;
— Καλέ τι τσι θες τσι άπογραφές; 'Η κόρη μου λείπει, έγώ δέ ξέρω γράμματα.
— 'Ο γαμπρός σας που έχετε γραμμένο;
— Κι' αυτός λείπει με την κόρη μου μεθαύριο έρχονται.
— Τότες ή άλλη κυρία που γράφετε, ή Ντουντού 'Αλυσφερίσση;
— 'Αχου παιδάκι μου ή μάνα μου; 'Εκείνη τη στιγμή έμπαινε ή 'Αντριάνα.
— Καλέ πιά μάνα τση ζητάς τση γυναικάς είπε, θέλοντας να την διευκολύνη ή μάνα τση είναι πεθαμένη πριν τριάντα χρόνια!
'Ο άστυφύλαξ κούταξε την Προφυρία κι' εκείνη την 'Αντριάνα.
— Μα πεθαμένα πρόσωπα γράφεις κυρά μου; Δεν είν' εν τάξει. Πάρε άλλο.
'Εσχισε τό χαρτί και έφυγε, 'Η 'Αντριάνα γύρισε κι' είδε την Προφυρία έξω φρενών:
— Μωρή ξεπίτρηδες ήβόθηκες όμωρ στά μου για να με κάψης; είπε.
— Και έγώ τόπα για εύκολία σου.
— 'Αίντε ζουλόφτονη, φωτιά να σε κάψη, που ήφαγώθηκες από χτες με τό βεσιτά μου. 'Εγώ μωρή ήγραφα τη συχωρεμένη για να πάρω τη ζάχαρη τση να τση κάνω κόλλυβα... ΣΥΛΒΙΟΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

★ 'Η λέξις «'Αμην» είναι μια από τις πιο μεταχειρισμένες λέξεις του κόσμου. Την προσφέρουν 1 δισεκατομμύριο χριστιανοί.

★ Κατά τα 163 χρόνια της ελευθέριας ζωής των κι 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Αμερικής έχουν στείλει τον στρατόν τους σε ξένες χώρες περίπου 400 φορές.

★ 'Εάν ή επιφάνεια της Γαλάσσης κατέβαινε 600 μέτρα ή 'Αμερική θα έβγινε με την Εύρώπην διά μέσου της Γροιλανδίας και της 'Ισλανδίας.

Στό περιδώριο του άθλητισμού

Τεχνάσματα και άπάτες ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ εξευγενίζει τον άνθρωπον. Από καιρού εις καιρόν όμως αναφέρονται διάφορα παραδείγματα που αποδεικνύουν λυπηρές υπερβάσεις και διαστρεφές του άθλητικού πνεύματος. Μιά από τις πιο συνήθεις υπερβάσεις του άθλητισμού είναι τα διάφορα διεγερτικά που χρησιμοποιούν κάποτε οι άθληται για να εξασφαλίσουν την νίκη. 'Σπως είναι γνωστόν, τα διεγερτικά αυτά χρησιμοποιούνται σε μεγάλο βαθμό και στα άλλα των λιποδεσμιών, παρά τις αυστηρότατες απαγορεύσεις που υπάρχουν σε όλον τον κόσμο για τό παράπτωμα αυτό. Φαίνεται μάλιστα ότι ή χρήση των διεγερτικών έφημερόσθη για πρώτη φορά στα άλογα. 'Εχει εξακριβωθεί τουλάχιστον ότι στα 1851 παρεσχέσασε κάποιος υπάλληλος φαρμακείου στην 'Αγγλία ένα ειδικό μίγμα που τό έδωσε σε ένα άλογο και κατόρθωσε έτσι με τον τρόπον αυτόν να κερδίση σε δύο λιποδρομίες τεράστια ποσά. 'Ο Πάλμερ, όπως όνομαζόταν αυτός ο κύριος, ένθουσιάζτηκε τόσο πολύ από τα εύκολα κέρδη, ώστε παρεσχέσασε ένα άκόμη πιο δυνατό μίγμα και τό έδωσε σε ένα άλλο άλογο που δεν είχε την παραμικρή πιθανότητα επιτυχίας. 'Αλλά τό μίγμα ήταν τόσο δραστικό ώστε τό άλογο άφηνίσας, άρχισε να τρέχη σάν φρενιασμένο προς όλες τις κατειδύσεις και στο τέλος πέταξε κάτω τον αναβάτη του. Τό ίδιο ή κάτι χειρότερο συνέβη και με διάφορα άλλα άλογα που προσπαθήσαν να διεγείρη ο Πάλμερ έλπίζοντας να επιτύχη εύκολα κέρδη. Τό αποτέλεσμα ήταν να καταστραφή οικονομικώς. 'Η μανία του με τις λιποδρομίες ήταν εν τούτοις τόσο μεγάλη, ώστε έφθασε στο σημείο να δηλητηριάση την γυναίκα του και δυό φίλους του για να πάρη στην κατοχή του τα λεπτά τους και να μπορέση να συνεχίση τό παζάρι! Τά έγκλήματα του όμως ένκεκαλύφθησαν και έτσι ο Πάλμερ κατέληξε στην άγχόνη. Αυτή είναι ή ιστορία της έφευρέσεως της πρώτης έφαρμογής των διεγερτικών στις λιποδρομίες.

Τά διεγερτικά αυτά είναι δραστικώτατα δηλητήρια που έχουν την ιδιότητα να προκαλούν μια παροδική υπερένταση των δυνάμεων, αλλά που ύπονομεύουν σιγά-σιγά τον οργανισμό και οδηγούν στην πλήρη καταστροφή του. Καφεΐνη, στρουχλίνη, άρσενικόν, καφφορά, όπιον κ.ο.κ. είναι τα χειρότερα από τα διεγερτικά που δίδονται ή αυτούσια ή σε διάφορα γνωστά και άγνωστα μίγματα. Κάθε ένα από τα δη'ητήρια αυτά έχει διαφορετική ένπιδραση. 'Η καφεΐνη π.χ. ένισχύει το μυϊκόν σύστημα, ή στρουχλίνη και τό άρσενικόν τονώνουν τα νεύρα κ.ο.κ. Μεταξύ των διεγερτικών αναφέρεται πολλές φορές και τό οινόπνευμα. Είναι γνωστόν ότι πολλοί άθληται πίνουν προ τό αγώνος ή άκόμη και κατά την διάρκειάν του, ένα ποτηράκι κονιάκ ή κάποιο άλλο παρόμοιο δυνατό ποτό. 'Η χρήση του οινόπνευματος δεν άπαγορεύεται εν τούτοις

από τους άθλητικούς κανόνες επειδή δεν θεωρείται ως διεγερτικόν υπό την κακήν έννοιαν της λέξεως, όπως συμβαίνει για τα προαναφερθέντα δηλητήρια.

Είς τα χρονικά του άθλητισμού αναφέρονται πολλές περιπτώσεις χρησιμοποίησης διεγερτικών. 'Ιδού μερικές από αυτές που έχουν μείνει ιστορικές:
'Ο Γάλλος Πλάα, άλλοτε διεθνής πρωταθλητής του τέννις, έκέρδισε, καθώς λέγεται, τον τίτλον αυτόν χάρις σε ένα

'Ο Ντοράντο καθώς περνά μισοκρυπτομένος τό τέμα.

«μυστηριώδες μίγμα» που ήρθε κατά την διάρκεια του αγώνος του έναντιον του αντίπαλου του Τίλντεν. 'Ο ίδιος ισχυρίσθη πάντως ότι τό μυστηριώδες αυτό μίγμα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας άθωος κρόκος αύτου, κτυπημένος με κονιάκ και ζάχαρη. 'Ο Τίλντεν είχε ζητήσει τότε να άκυρωθώ τό αποτέλεσμα του αγώνος, αλλά ή έπιτροπή που ώρίσθη για να εξετάση τό ζήτημα άπεφάνθη ότι ο Πλάα ήταν νόμιμος νικητής έφ' όσον δεν μπορούσε να άποδείξη τί περιείχε τό μίγμα του. Τό παράδειγμα του Πλάα ήκολούθησε άργότερα και ή συνάδελφός του εις τό πρωτάθλημα του τέννις Σουλάν Λαγκλέν. 'Η Λαγκλέν είχε πάντοτε μαζί της ένα μικρό μπουκαλάκι με κονιάκ που τό άδειάζε με μια σουφλετιά εις τα μισά περίπου του αγώνος.

Μιά άλλη νίκη που όφειλεται επίσης εις τό οινόπνευμα ήταν ή νίκη του 'Αμερικανού Μπαρμπούτι στον δρόμο των 400 μέτρων, κατά τους ολυμπιακούς αγώνας του 1928, εις τό 'Αμστερνταμ. 'Ο Μπαρμπούτι ήπιε λίγο πριν από την έκκίνηση ένα δυνατό οινόπνευματώδες ποτό και ήρθε πρώτος με έκαιρετικήν εύκολία. 'Η επιτυχία του αυτή έγινε άφορητή σε ατελείυτες συζητήσεις. Οι αντίπαλοί του ζήτησαν να άκυρωθώ τό αποτέλεσμα. 'Εν τέλει όμως παρέμεινε ο Μπαρμπούτι νικητής επειδή ή έλλανδόδικος έπιτροπή άπεφάνθη ότι ένα ή δυό ποτηράκια οινόπνευμα δεν μπορούσαν να θεωρηθών ως

διεγερτικά και ότι κανείς δεν είχε άπαγορεύσει στους άλλους δρομείς να πούν και αύτοι τα ποτηράκια τους προ της έκκίνσεως.

Είς τό Βερολίνον είχε κινήσει τό γενικόν ένδιαφέρον κάποιος Ρώσος όνομαζόμενος 'Ιπολίτωφ, που κέρδιζε προ έτών συστηματικά σε όλους τους αγώνες παγοδρομίας. 'Ο 'Ιπολίτωφ ήταν ένας άνθρωπος μάλλον αδύνατος και ή σωματική του διάπλασις δύσκολα έξηγούσε τις άλλεπάλληλες νίκες του. Τό μυστικό του δεν άρχισε να μαθευτή. 'Ο Ρώσος παγοδρομός έπαυσε πριν από κάθε αγώνα δυνατές δόσεις στρουγνίνης. Τό αποτέλεσμα ήταν να καταβαρυνώση τελείως την υγεία του. Πέθανε ύστερα από φοβερά μαρτύρια που υπέφερε από την δηλητηρίαση του οργανισμού του, σε σχετικώς νεαράν ηλικία.

'Υπόχουν όμως και περιπτώσεις όμα

δικής χρήσεως διεγερτικού. Μιά τέτοια περίπτωση προσέφερε τό περασμένο καλοκαίρι μια ποδοσφαιρική όμάς στην 'Αγγλία. 'Ο Άυστραλός προπονητής της όμάδος έκαμε σε όλους τους παίκτας ενέσεις με έγκυλισια όρμονών. 'Η όμάς άρχισε να παίξη με πρωτοφανή όρμητικότητα και όλοι οι θεαταί προέβλεπον την έπιτυχία της. 'Αλλά προς τό τέλος του αγώνος άρχισε να καταπέφτη και έχασε τό παιγνίδι πανηγυρικώς. 'Ο προπονητής της όμάδος έδωκε άρχικώς από τας άθλητικές άρχας. 'Απέδοξεν όμως ότι ή όρμονοθεραπεία δεν μπορούσε να χαρακτηρισθώ ως χρήσις διεγερτικόν και ήθώσθη.

'Ενα τελείως σκληρό σύστημα διεγέρσεως έχρησιμοποίησαν ένας τζοκώ. 'Εφάρμοσε κάτω από την σέλλα του άλόγου του μίαν ηλεκτρική μπαταρία της οποίας τα σύρματα κατέληγαν στην ούρά του άλόγου του. 'Όταν πλησίαζε προς τό τέμα έβαζε την μπαταρία εις ένέργειαν. 'Ο ηλεκτρισμός που διοχετεύετο με τον τρόπον αυτόν προκαλούσε στο άλγος ένα αίσθημα πρωτοφανούς πανικού. Τό δυστυχισμένο ζώον άρχισε να τρέχη σε έκτακτο με αποτέλεσμα να κερδίση τον αγώνα με αποτέλεσμα να κερδίση τον αγώνα με αποτέλεσμα να κερδίση τον αγώνα. 'Ενός νε όμως στο τέμα τελείως έξηλασμένη και πανικόβλητο. Οι έπώπται του δρόμου άνεκάλυψαν τό άπαίσιο τρέμα

απέκλεισαν τον τζοκέρ οριστικώς από το επάγγελμα του.

Αλλά το πιο παράξενο από όλα τα σχετικά τριζα ήταν ασφαλώς εκείνο που έφηρσε ο Ιταλός μαραθονοδρόμος Ντοράντο κατά τους Ολυμπιακούς αγώνες του 1908, στο Λονδίνο. Ο Ντοράντο υπέβαλε τον έαυτό του σε ένα είδος αυθυποβολής και έτρεξε όλον τον μαραθώνιο σε κατάσταση ύπνωσης. Σε απόσταση 50 μέτρων από το τέρμα έπεσε εξαντλημένος. Οι φίλοι τότε τον υπέβασαν και τον πέρασαν από την άλλη μεριά του τέρματος. Έννοείται ότι αν και ήρθε πρώτος δεν άνεκηρύχθη νικητής.

Καθώς προκύπτει από τα παραδείγματα αυτά, τα τριζα εις τον άθλητισμόν είναι πολλά και διάφορα και απαιτείται συστηματική παρακολούθηση για την καταπολέμησίν τους. Σιγά-σιγά έχει δημιουργηθεί ένας ολόκληρος κώδικς για τα τριζήματα αυτά. Είς τους μεγάλους αγώνες παρίσταται πάντοτε μια επιτροπή από ιατρούς που έπεμβαίνει άμέσως μόλις προκύψη ύπόνοια ότι έχει γίνει χρήση διεγερτικών. Η εξακρίβωσις γίνεται διά της άμέσου εξέτασεως του αίματος και του σιέλου. Είς την Γερμανίαν υπάρχει μια μόνιμος επιτροπή που προβαίνει εις συστηματικήν παρακολούθησιν των αθλούντων ήπιδρομών. Όσον άφορξ τους ανθρώπους γίνεται κάτι ακόμη δεικνότερον. Καταβάλλεται φροντίς να διαφωτισθούν οι άθληται και να πεισθούν ότι τα διάφορα διεγερτικά τους χαρίζουν ίσως κάποτε μίαν άμφίβολον και πρξ πάντων ανθρώπων νίκην, αλλά ύπονομεύουν εις αντίλλαγμα οριστικώς την υγιείαν τους και καταστρέφουν την ύψηλήν και ωραίαν ιδέαν του άθλητισμού.

Η διδασκαλία του κ. Σχολαστικού

Θεριναί διακοπαί

Ηγαπητοί μοι μαθηταί,

Μεσούντος Ιουλίου Πυρρίεγεις και ζέουσαι άκτινες του ήλιου Κατεπυράκτωσαν το πάν!... Ού σωτηρία έστιν Μξ την δε την φθοροποιόν και λυσαλέαν ζσστην!

Ή φίλοι! Κατακαίωμαι και πάντη έσκεμμένος Νανήστικώς, δειδιφασκώς και πεπορεστωμένος Ου δρόσον αίσθανόμενος, σδδ' αδρας πος ριπός. Τρόπω έλαφρώς ύπότω Διδασκαλίαν την έμην άσμένως διακόπτω Πειούμενος τας θερινάς μάγν διακοπάς!...

Εγκαταλείψαι βούλομαι το της Παλλίδος άστυ. Έν θέρει την πρωτεύουσάν... «και κούτζω τη και (βράστη) — Χυδαίστη ώμίλῳ — σύγγραφει άναγνώστα Και μή μου βάξεις πόστα —

Εγκαταλείψαι βούλομαι το Άστυ το κλεινόν Κι' ιδού με πρξ διλήμματος, γνώμας ήτων σοφάς: Πισοτηντέα έξοχή: Χορίον τι τερανόν Η μήπως ή πολυκέρτος και πονηρά Γλυφάς;

Παντως και πάντη πάντοτε, παντοίως τε και πάντα Όπου τ'ς γής εύρίσκωμαι — μοιραίως έν Έλλάδι — Γράψω ένιν ήγαπητό, οία τινά συνδάντα Γενήσονται μοι έν έξοχή, χωρίφ ή Γλυφάδι!....

Ο κ. Σχολαστικός

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Όποιος θέλει να καλοτρέφει διαρκώς θα καταντήσει να τρώη πολύ άσχημα. ★ Κρύο νερό, ζεστό ψωμί, είναι κι' οι δυο κακοί γιατροί. Ισπανικά παροιμία

★ Όσο πιο έγκαρτός είναι κανείς, τόσο πιο εύκολα εύχαριστείται. Φινελόν

★ Οι θεοί έτοποθέτησαν την λησμοσύνη στο βάθος του ποτηριού. Αλφρέντ Μυσσέ

★ Το μεθύσι δίνει την εύτυχία πιο εύκολα παρή ή λογική. Εύγένιος Μαρμπώ

★ Έλάχιστοι πεθαίνουν από την πείνο και άπειροι από την πολυφαγία.

★ Όποιος ξη με έγκράτεια είναι πλούσιος σάν βασιλιάς. Αραβικόν ρητό

★ Μη προσπαθείτε να φάτε περισσότερα από εκείνα που μπορείτε να χωνεύσετε. Φρανσουά ντε Σάλ

★ Πρέπει να τρώγῃ κανείς δια να ζή και όχι να ζή δια να τρώγῃ. Αρχαϊόν ρητόν

★ Ο λαίμαργος μόνον δια να τρώγῃ είναι ικανός.

Οράτιος

★ Οι λαίμαργοι χάνουν τον μισό τους καιρό σκεπτόμενοι τι θα φάνε και τον άλλο μισό τρώγοντας.

Ζάν Ζάκ — Ρουσσώ

Ιστορικοί ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΗΔΕΣ

ΝΕΡΩΝ, ο Φρειδερίκος Ιος, ο Έρρίκος 8ος με τις 7 συζύγους, ο Κρόμβελ, ο Σαίξπηρ, ο Σω, ο Σαλώμη και ή Κλεοπάτρα είχαν όλοι κόκκινα μαλλιά.

Μια έλβετική παροιμία λέγει: «Από τους ξανθούς ψυάγομαι μόνος μου, από τους κοκκινομαλλήδες να με φυλάξω εσάς».

Όπως βλέπετε, ή σχεδόν φυσική άπέχθεια που αισθάνονται πολλοί για τους ανθρώπους με κόκκινα μαλλιά, έμφαζεται χαρακτηριστικώτατα στην παροιμία αυτή. Γιατί όμως το αίσθημα αυτό; Οξ ήταν πολύ δύσκολο να εξακριβωθεί κανείς τις αιτίες αυτές και την καταγωγή του άσυνήθους φόβου που αισθάνονται πολλοί πρξ τους ανθρώπους με κόκκινα μαλλιά. Το γεγονός παρατηρείται μόνον ως ώρισμένες τάσεις άσυνήθων κατοικήσεως διανοητικότητας. Φαίνεται όμως ότι ή πρόληψις αυτή ήλθε από τον μεσαίωνα. Κάποιος συγγραφέας έγραψε σχετικά τέ έξης: «Το κόκκινο χρώμα προκαλεί στους ανθρώπους και στα ζώα κάποιος άσυνήθης έννα είδος αντίδρασεως, την οποία θε μπορούσαμε να παρομοιάσουμε με μια διέσση πάλης, ή άμύνης, άν προτιμάτε. Το κόκκινο εκφράζει πάντοτε την θέληση επέσσεως ή τον κίνδυνο έναντίον κάποιου άναποφύκτου γαιού. Το κόκκινο είναι το χρώμα που έρεθίζει άδύνα και τους ταύρους, είναι το χρώμα του αιματος που ξεχύνεται από τις πληγές. Κόκκινες είναι και οι φλόγες που ξεπηδούν από τις πυρκαϊές, κόκκινες και οι σημαίες των πειρατών».

Ας ρίξωμε τώρα μια γρήγορη ματιά και στους παρρησιότερους κοκκινούμαλλήδες που άναφέρει ή ιστορία. Είπαμε προηγουμένως ότι τα κόκκινα μαλλιά σπανίζουν. Και όμως ή ιστορία άναφέρει έναν άρκετά σημαντικό αριθμό έξαιρετικών ανθρώπων με κόκκινα μαλλιά — έξαιρετικών στο καλό ή στο κακό.

Ας άρχίσουμε από τον Νέρωνα. Συνεχίζομε με τον αυτοκράτορα Φρειδερίκο Ιον, τον Βαρθολόμαον (ή λέξις σημαίνει: «κοκκινογέννη»), τον Έρρίκον της Αγγλίας με τις πολλές γυναίκες, και τον δικτάτορα Κρόμβελ. Πολλοί λένε ότι και ο Ναπολέων ήταν κοκκινώλης, όχι με μαλλιά κόκκινα τριφωτιάς αλλά καστανοκόκκινα, τα όποια του έδιδαν ένα ύφος άρκετά περίεργο.

Στην λογοτεχνία μπορούμε να όνομασώμε τρείς μεγάλους άνδρας με κόκκινα μαλλιά, τον Σαίξπηρ, τον Σίλλερ και τον Μπέρναρ Σω. Λέγεται ότι μεταξυ των προέδρων των Ηνωμένων Πολιτειών τέσσερες είχαν κόκκινα μαλλιά.

Η ιστορία άναφέρει και μερικά διάσημα όνόματα γυναικών με μαλλιά του χρώματος αυτού: Την Σαφώ, την Σαλώμη, την Κλεοπάτρα, την Λαίδη Χάμιλτον, την Έλισάβετ της Αγγλίας. Συνεχίζοντας την έρευνά μας, μεταξυ των καλλιτεχνών, βρίσκωμε ότι πολλοί καλλιτέχναι έδειξαν μεγάλη προτίηση στις κοκκινωμάλλουσες, που παντός ό μεγάλος ζωγράφος Τισιανός, ό όποιος μάστα τις άπαθανάτισε σε περίφημους πίνακες.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΑΥΤΟ ΔΥΝΕΒΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ του 1936 έπληξα μια πρόσκληση του γνωστού δικηγόρου και οικογενειακού μας φίλου κυρίου Πέτρου Μ. Οι συνθήκες υπό τις όποιες είχε τελείσει τους γάμους του δεν του είχαν επιτρέψει να καλέσει ούτε τους πιο στενούς του συγγενείς. Παντρεύθηκε σε κάποιο έρημολήσι, στα περίχωρα των Αθηνών. Οι μόνοι που παρευρέθησαν στην γάμο του ήταν οι φίλοι του και φίλοι μας κ. κ. Θάνος Πρ. και Άλέκος Άπ. Από αυτούς μάθαμε και τις πρώτες έντυπώσεις για την νέα κυρία Μ.

Τι να σας πώ; έλεγε ο κ. Θάνος. Αν δεν ήξερα από πριν ότι ή γυναίκα του φίλου μου του Πέτρου είναι πρώην καμαριέρα, θα νόμιζα ότι έχω να κάνω με μια κυρία της άνωτέρας άριστοκρατίας. Βάξω στοίχημα ότι ή καταγωγή της είναι πολύ καλύτερη από την καταγωγή διαφόρων κυριών που μάς κάνουν τις άριστοκρατίδες επειδή ίσως δεν ενδιαφέρθηκε κανείς μιας να μάθῃ από που κρατάει ή σκούφια τους.

Ο κ. Άλέκος είχε πάλι να κάνει με την όμορφιά της:

— Έγώ δικαιολογώ άπολύτως τον Πέτρο. έλεγε. Είναι τόσο χαρακτηριστική, τόσο όμορφη, τόσο λεπτή ή γυναίκα του, ώστε ξεχνάμε κανείς όλες τις άλλες λεπτομέρειες όταν την αντικρύζῃ. Φαντάζομαι ότι θα ζήση εύτυχισμένος μαζί της. Όταν σκέπτομαι μάλιστα πόσο εύγλωττον θα του είναι αυτή ή νέα την πήρε για να της χαρίση μια πρξ της τάξεως κοινωνική θέσι και άπύλητη οικονομική ανεξαρτησία, θεωρώ την εύτυχία του για τελείως έσφαλμένη.

Αυτές ήταν περίπου οι πρώτες έντυπώσεις για την κυρία Ξένη Μ. που είχε προαχθεί από καμαριέρα σε κυρία μεγάλης περιουσίας.

Ο κ. Πέτρος Μ. καλούσε τώρα όλους τους γνωστούς και φίλους για να τους παρουσιάση την γυναίκα του και να την εισαγάγῃ στον κύκλο τους. Το πλάνο όμως δεν ήταν αυτό καθ' έαυτό καθόλου εύκολο. Πολλοί από τους γνωστούς από τους και φίλους είχαν μεγάλες αντιρρήσεις για τον άνωτιστο γάμο του Πέτρου και είχαν δηλώσει προκαταβολικώς ότι δεν θα άποσάσιν ποτέ να δώσουν με μια καυκάσια την θέσι της μετέλτης. Άλλά το γαιότερο απ' όλα ήταν ή στάσις που άπορούσε ή μητέρα του Πέτρου άπέναντι στην νύφη της. Με το γαιότερο ταχυδρομείο που έφερε τις πρόσκλη-

σεις του Πέτρου, έλαδαν όλοι σχεδόν οι προσκεκλημένοι και ένα γράμμα της μητέρας του που τους έζωρκίσε να μην πάνε στην δεξίωση και να περιφρονήσουν όπως της άείζε αυτήν την «παρείσακτη» που είχε καταστρέψει όλη την εύτυχία της οικογενείας Μ. Η όσις όλων μας ήταν έξαιρετικά λεπτή. Σάβμασαν όλοι μας την ήλεκτωμένη κυρία Αύρα Μ. και καταλαβαίναμε θυμιάσις πως δεν μπορούσε να είναι ένθουσιασμένη από τον γάμο του παιδιού της. Είχε όνειρευθή άσφαλώς κάτι πολύ καλύτερο γι' αυτόν. Από την άλλη μεριά όμως μάς ήταν πολύ δύσκολο να φερθώμε τόσο πρόστρυα άπέναντι του Πέτρου και να περιφρονήσωμε τόσο φανερά την γυναίκα του. Στο κάτω-κάτω ό μόνος άμέσως ένδιαφερόμενος για το ζήτημα αυτό ήταν ό ίδιος ό Πέτρος. Έφόσον εκείνου του άρεσε έμάς μάς περίσσευε.

Τηλεφώνησα σε μερικούς γνωστούς που ήταν επίσης προσκεκλημένοι στού Πέτρου:

— Θα πάτε στην δεξίωση; Βρίσκωταν κι' εκείνοι στο ίδιο δίλημμα που ορισκόμασαν ό άνδρας μου κι' εγώ.

— Ξέρεις τί σκέφθηκα; μου είπε έν τέλει την προηγουμένη ήμερα της δεξίωσης ό άνδρας μου. Θα πάω μόνος μου και θα προφασισθώ ότι ήσουν άρρωστη ή κάποιο άλλο ψέμα.

— Και νομίζεις ότι δεν θα καταλάβῃ ό Πέτρος τί είδους είναι ή άσέστατά μου; Έγώ λέω να πάμε και οι δύο.

Όμοιολογώ ότι με έτρωγε και ή περιέργεια να γνωρίσω αυτήν την πρώην καμαριέρα που ήταν καλλονή, που έμοιαζε σάν άριστοκράτισσα και που είχε την έξαιρετική τύχη να πάει για άνδρα έναν άθωπο με τα σπάνια χαρίσματα του Πέτρου. Αποφασίσωμε λοιπόν να πάμε και οι δύο. Η γάμος του Πέτρου ήταν μάς είδε να φθάνωμε ήταν άπερίγραπτη. Από τους πανήγες ανθρώπους που είχε καλέσει, είναι ζήτημα αν είχαν πάει οι δέκα. Και αυτοί όλοι έργενηρες. Όλοι οι άλλοι είχαν προφασισθώ άρρωστίες, ταξίδια, άλλες υποχρεώσεις κ.λπ. Ήταν ή μόνη γυναίκα, εκτός από την οικοδόσποινα, και έτσι μου δόθηκε όλος ό καιρός να μιλήσω μαζί της και να καταλάβω με ποιόν είχα να κάνω. Όμοιολογώ ότι δόσκολα θα μπορούσε κανείς να άπακούσῃ καλύτερη έντύπωση από έναν άνωθωπο. Της μιλήσα επίτηδες για ένα σονό θέματα που θα έπρεπε να τα άγνοή μια πρώην καμαριέρα. Είδα όμως με μεγάλη μου έκπληξη ότι ήξερε πολύ περισσότερα από ότι θα μπορούσε να φαντασθώ. Εκείνο που μου έκανε επίσης έντύπωση είναι ό τρόπος με τον όποιον περιποιήθηκε τους καλεσμένους της. Ησοσπάθησα ν' άνακαλύψω στους τρώπους της κάτι που να θυμάτε την καμαριέρα. Την είδα μερικές φορές να σεβόσῃ ποτά στους κυρίους. Άλλά το σεβόστικα αυτό δεν είχε τίποτα το κοινό με το σεβόστικα μιας όπηρετίνας. Σε μία στιγμή που βρήκα μόνη μου με τον Πέτρο, δεν

μόρεσα να μὴν του εκφράσω τον θαυμασμό μου:

— Μπράβο, του είπα. Σε συγχαίρω από όλη μου την καρδιά και έλπίζω ότι πολύ γρήγορα θα ένθουσιασθῃ και ή μητέρα σου από την νύφη της. Φθάνει να την γνωρίσῃ.

— Αυτό δεν θα γίνει ποτέ νομίζω, έπε ό Πέτρος με ύφος μελαγχολικό. Και αυτός είναι ό μόνος μεγάλος καυμός μου. Δεν ήθελα να λυπήσω την μητέρα μου. Άλλά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

Δεν του άπήνησα τίποτα. Άλλά σήρα την ίδια στιγμή την άπόφαση να κάνω ό,τι ήταν δυνατόν για να συνηλώσω την μητέρα του με την γυναίκα του.

Γίνωμε καλές φίλες με την Ξένη. Βλεπούμαστε πολύ τακτικά. Όσο τακτικά της επέτρεπαν οι άσχολίες του σπιτιού της και πρξ πάντων το άγούρι της που έχει πάρε όλη της την όμορφιά. Όλοι σχεδόν οι φίλοι και γνώριμοι του Πέτρου άναγνώρισαν την άξία της γυναίκας του και της έδωσαν την θέσι που της έπρεπε. Όλοι ξεχασαν την παλιά καμαριέρα. Μόνον ή κυρία Αύρα Μ. ή μητέρα του, δεν έννοει ούτε ν' άκουσῃ γι' αυτήν. Με χίλια στανιά άποφάσισε να ξαναδῃ τον Πέτρο. Και δεν θα την δούσαν ούτε αυτόν αν δέ την έβρίσκει στο κρεβάτι με άρκετά άρρωστίες που ήταν έξαιρετικά επικίνδυνα για την ήλικία της.

— Πώς είναι ή μητέρα σου; ρωτήσα τον Πέτρο την ίδια ήμερα που την είχε επισκεφθῃ.

— Άσχημα. Πολύ άσχημα, μου άποκαίθηκε. Πρέπει να της πάρουμε μια νοσοκόμα που να μη φεύγῃ από το πρξ σκέφαλό της.

Πήγα το ίδιο βράδυ και μιλήσα με την Ξένη. Το σκεδῃ μου ήταν πολύ τολμηρό. Άλλά είχε τεράστιες πιθανότητες επιτυχίας.

— Η πεθερά σου χρειάζεται μια νοσοκόμα, της είπα. Η εύκαιρία είναι μοναδική. Θα άναλάβῃς από αυτόν τον όόλο. Θα είσαι όλη την ώρα γύρω της. Θα σ' εκπαιέση. Θα σ' άγαπήσῃ. Και όταν γίνῃ καλά, θα είσαστε οι πιο άγαπημένες πεθερά και νύφη.

— Και το παιδί; ρωτήσε ή Ξένη. — Αν μου το έμπιστεύσει, θα το κυττάω εγώ, της είπα.

Την επομένη κίλησε άνέλαθε ή Ξένη γρήγορο νοσοκόμα στην πεθερά της. Τρείς ήμέρες άσπότερα πήγα να επισκεφθῃ την άρρωστη.

— Δόξα το Θεό, πληγνίω πολύ καλύτερα, μου είπα.

— Κοίμα μονάχη που δεν βοήκατε κανένα καλύτερο νοσοκόμα, της είπα εγώ. Αυτή που έχετε δεν μου πολυαρέσει. Μου φαίνεται πολύ όμορφη και πολύ ψηλομάτα.

— Πόσους πολύ έζω, μου είπα ή νοιά. Είναι ένας άνακατεμένος άνθρωπος. Σωστός θησαυρός! Την έχω τρείς ήμέρες

Ο Βάγγος συζητεί...

Σαρίκια και φερετζέδες

Είχαλος ήταν ο Βάγγος στο συνοικιακό μας καφενεδάκι. Τον είχαμε βάψει στη μέση, κάποιος τον είχε κουρδίσσει με τις γυναικείες μόδες και ο Βάγγος εδημηγορούσε:

— Τὴν εἶδατε λοιπόν αὐτὴ πού περᾶσε;

— Τὴν εἶδαμε Βάγγο...

— Σαρίκι ἐφόραγε στὸ κεφάλι της. Ἀκούς ἐκεῖ, Χριστέ μου, σαρίκι! Μὰ ἐπιτοίπαται αὐτό; Εἶσαι χριστιανὴ ὁρῶδου-ξη, μαντάμ; Τὶ τὸ φορᾶς τὸ ξωκτισμένο;

— Τὸ σαρίκι;

— Τὸ σαρίκι! καθ' ὅσον τὸ σαρίκι εἶναι Μωσαϊκισμὸς τὸ θρησκειακό. Ἐλόγου σου μαντάμ νὰ ποῦμε, εἶσαι ὁρῶδουξη, ἄντε καὶ καθολικὴ νὰ ποῦμε, ἄντε καὶ διαμαρτυρούμενη πού λέει ὁ λόγος. Μὴ δολὰ εἶσαι χριστιανή. Πιστεύεις Χριστό... ἔ; Ναι... Τί τὸ κοιτάζεις τὸ σαρίκι;

Κάποιος τὸν διέκοψε:

— Δὲν εἶναι σαρίκι, Βάγγο. Τουρμπάνι λέγονται καὶ εἶναι τῆς τελευταίας μόδας.

— Κολοκίθια τοῦμπαν... Ὁ ἅγιος ἡ Μανιὼ τέτοιο νταλαβέρι; Ὁ ἅγιος πῶ; Πακτόν, γότζας ἔγινες;

— Ὁ ἅγιος ἡ παρὲς ἐγέλασε:

— Χότζας!...

— Χότζας νιά!... Οἱ γοτζάδες καὶ οἱ ἡμῆδες πορᾶνε τέτοια τουρμπάνια... Ἀνὰ τὸ ἄλλο;

— Ποιὸ ἄλλο Βάγγο;

— Ὁ φερετζέ. Βοήκανε χίτλια τὸ καλοκαίρι καὶ θγαίνουσε στὸ δρόμο οἱ γυναῖκες μὲ φερετζέ. Σοῦ περῶνε ἕνα μισοπάντοφο στὸ κεφάλι καὶ σκεπάζε ὅλη τὴν πόσιν... Τίποτα! δὲν ὑπνίζεις. Γυναῖκες εἶναι αὐτὲς ἡ ἀκλειστὰ παρὰ-θύματα:

— Σὺν καλὰ τὰ λές, Βάγγο...

— Τὸ ὅποιον ὁ κόσμος τρελλάθηκε καὶ πᾶσι κατὰ γκρεμοῦ!... Φερετζέ καὶ σαρίκι! Ποῦ θάγαθαιστε; Στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Δαυκία; Γυναῖκες ἔχουμε σπῆμα μας ἡ γυναικίστικη; Καθόσον λέγεσαι ὑποταγμένη, πῶς ἐπιτρέπεις κύριε τζούργε ὁ κοροϊδισμός;

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ μιὰ γυναῖκα ἐμπήκε στὸ καφενεδάκι. Φοροῦσε στὸ κεφάλι της ἕνα τουρμπάνι καὶ τὸ προσωπὸ της κειμήλασε μὲ ἕνα πικρὸ δέλεο.

— Ὅλιστα κατὰστασι! εἶπεν ὁ Βάγγος. Ὅλιστα σαρίκια...

Ἡ γυναῖκα ὅμως ἐσπῶσε τὸ δέλεο της. Ἦταν ἡ Μανιὼ!

Ἀλλὰς ἔμεινε ὁ Βάγγος.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

κοντὰ μου καὶ τὴν ἀγαπᾶω σὺν τῇ ἡττῇ μου. Ἐρχονται στιγμὲς πού συλλογίζομαι μὲ λύπη μου ὅτι θὰ γίνω κελὸ καὶ θὰ τὴν χάσω. Σοῦ φαίνεται περτέργο; Καὶ ὅμως εἶναι ἀλλήθεις.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἐπισκέφθηκα πάλι τὴν γορᾶ. Ἦταν σχεδὸν ἐντελὸς καλὰ πιά. Τὴν θοήκα καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Δίπλα καθόταν ἡ Εὐνή καὶ τὴν συντράφευε. Ὅταν μπήκα στὸ δωμάτιο, ἔκανε δέξιν ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἡ γορᾶ τῆς εἶπε:

— Κἀθῆσε, παιδί μου. Ἡ κυρία δὲν εἶναι ξένη. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς πρὶο παλιῆς οἴκας τοῦ σπιτιοῦ μας.

Καθῆσαμε καὶ οἱ τρεῖς μαζί.

— Τὴ νῆα ἀπὸ τὸν Πέτρο; ρώτησα.

— Φαίνεται εὐτυχημένος, εἶπε ἡ γορᾶ. Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω. Πῶς μπορεῖ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴν κάτω τάξι...

Γύρισε καὶ κοττάζε τὴν νοσοκόμην της. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ κορίτσια πού ἀναγκάζονται ἀπὸ τῆς συνθηκῆς νὰ ξενοδολεύουν, συνέχισε. Μὰ ἔχουν μέσα τους τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς.

— Καὶ πού ξέρετε ἂν δὲν ἔχη καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Πέτρου εὐγενική ψυχὴ;

— Μακάρι νὰ ἔχη! Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

Ὑστερα κοττάζε πάλι τὴν νοσοκόμην καὶ τῆς εἶπε:

— Σοῦ ἔχω μιλήσει καὶ ἄλλες φορές νὰ τὸν ἄνω τοῦ παιδιοῦ μου. Ἀν ἦταν ἀνύπαντρος...

— Τί θὰ γινόταν ἂν ἦταν ἀνύπαντρος; ρώτησα μὲ ἀδικοσοῖα.

— Ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸν παντρεύω μὲ τὴν δεσποινίδα ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε ἡ γορᾶ.

Ἡ Εὐνή ἔκανε μιὰ κίνησιν πού σήμαινε πολλὰ καὶ τίποτα μαζί.

— Εἶναι ἕνας ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος, συνέχισε ἡ γορᾶ, μιλιόντας σὲ μένα πιά.

Ἀν ἦξερες πόσο λυπᾶμαι πού θὰ μὲ ρόνη!

Ἐδῶκα ἀπὸ τὴν πρᾶντα μου μιὰ φωτογραφία καὶ τῆς τὴν ἔδωσα. Ἦταν μιὰ φωτογραφία τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Εὐνῆς μαζί μὲ τὸ παιδί τους.

— Κοττάζε ἐδῶ, τῆς εἶπα. Ὁ Πέτρος ρόνησε πολλὸ πρὶν γιὰ νὰ μὴ τὴν χάσῃ ποτὲ πιά ἀπὸ κοντὰ σας αὐτὴν τὴν ἀνεκτίμητη κοπέλα.

Ἡ γορᾶ κοττάζε τὴν φωτογραφία. Κότταζε καὶ τὴν Εὐνή. Τὰ μάτια τῆς δάκρυσαν. Ἀπλῶς τὰ γόνα της καὶ ἀγκάλιασε τὴν νύσθ της λέγοντας:

— Εὐνή μου! Παιδί μου! Νὰ μὲ συννοήσῃ!

— Ἐσεῖς νὰ μὲ συγχωρεῖτε μπεῖτε, ἀποκοίτησε ἡ Εὐνή, πού σὰς πίκονα τὴ ζωὴ σας. Μὰ μιὰ καὶ θέλωμε καὶ οἱ δύο μας τὸ καλὸ τοῦ Πέτρου...

— Ὡ! Τὸ καλὸ τοῦ Πέτρου; εἶπε ἡ γορᾶ. Τί καλύτερο μπορεῖ νὰ τοῦ εὐγρηθῇ κανεὶς; Ὡστε εἶναι σὲ ἀλήθειαν εὐτυχημένο τὸ παιδί μου!

Σωπάσαμε καὶ οἱ τρεῖς. Μέσα στὸ δωμάτιο δὲν ἀκούγονταν παρὰ τὸ κλάμμα τῆς γορᾶς. Ἐκλινοῦσε ἀπὸ χαρὰ γὰ τὸ παιδί της καὶ ἀπὸ λύπη γιὰ τὸν ἐαυτὸ της πού εἶχε χάσει τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὴν εὐτυχία του.

ΜΑΡΙΑ ΚΡ...

ἡμερωματάριός μου

Τὸ κριδάρι

Ὑναίκα ντικό μου, Ταχοῦ, ἐμένα λα-μενο ἔκανε;

— Ἀμάν Καραμπέτ, τί τὰ ἐνε-ται;

— Τί τὰ ἐνεταί, γαδιοῦ;

— Γ' α ἰ δ ἔ ντέν ἔκει... Ἐξ-χαρη ντέν ἔκει... ἡπακάλη ἀντρο-πο ντοσμένο ντέν ἔ-κανε...

— Καὶ τί τὰ πινουμε;

— Ἐγκώ! λέω, εἶπε ἐμένα Ταχοῦ! ἰκιοτάρι καθουρνι-σμένο τὰ ἰκάνουμε ἰστέ πισιλό-πισιλό κομμένο τὰ ἐνεταί ἰδρασμένο τὰ ἰκ-νόμε...

— ἰκιοτάρι; Πινωμένο ντέν ἐνεταί Ταχοῦ... ἰκιοτάρι... Τί πινάμα ἐνεταί κιοτάρι;

— ἰκιοτάρι... Ἀλοα φαμένο κί-νουμε...

— Ἀ!... ἰστέ κρι-τά-ρι: ἐλέεις Τα-χοῦ... Κριτάρι-κιοτάρι: φιλάν ρισία, πινωμένο τὰ ἰκάνουμε; Ἀλοα ἐνόμαστε ἰστέ γιὰ γκαϊντοῦρια;

— Ἀ λὰ γ κ έ ρ κ ό ρ μ' ἂ λὰ γ κ έ ρ, εἶπε ἐμένα ἂν φρανσά! Ταχοῦ!

Ἀσκολοῦν!...

Κριτάρι ἀρασμένο ἔκάνουμε ἰστέ καθουρνισμένο μάδικο-μάδικο ἐνότανε, ἂ-πρὲ πισιλοκομμένο ἔκάνουμε ἡμῶς ἡκαϊδῆ.

— Αἶντε Ταχοῦ! τὰ ἰδλέπωμε τί τὰ ἐνεταί!

Ταχοῦ ὕναίκα ντικό μου κριτάρινο νκαϊδῆ πισμένο ἔκανε. ἰστέ φιλοτάρι βαλμένο μέσα, ἐμένα ἐντωσε...

— ἰκιοτάρι ντικό σου, εἶπε ἐμένα.

— Πῶς ἔκανε Ταχοῦ;

— ἰκιοτάρι διχαμένο ντοκαλίντικα, περικλίντικα, ἀμάν ἂμάν τὰ λές...

— Ζάναση;

— Γιόξ Καραμπέτ. Ντέν ἔκει. ἰστέ πετινέ! βαλμένο ἔκανε μέσα...

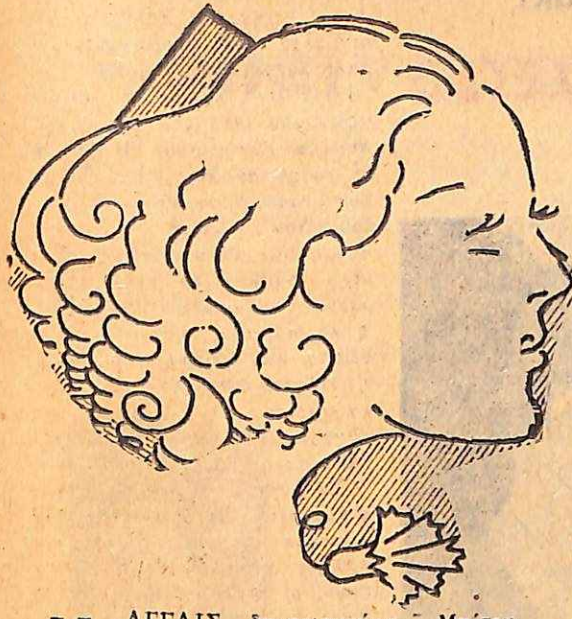
Ἀμάν!... Γιόξ γκαϊδῆ, γιόξ ζάναση, πινωμένο ἰκάνω κοιτάρι ἰστέ πετινέ!... Τὰ ἰπίνουμε... Αἶντε.

— Φτοῦ!... Ἀλλά πελιασινὸ θεσίον!... Τί πινάμα ἐνεταί; Φτοῦ... φτοῦ... Ἀλλά ἦπα!... Ἀμάν!...

Λίγος ὥρα ἂπρὲ, ὅταν κριτάρι καλὰ γονεμένο ἐνότανε, μαλλωμένο ἔκάνουμε μὲ Ταχοῦ, τομωμένο ντέν ἰκάνω... κοῦα, ἂμὰ μαλλωμένο ἐνόμαστε... ἰστέ ἐγκώ γωῖς νὰ ἡσέσω τὰ ἰκάνω, στω-μένο πόντι, μου, κωλτσὶ Ταχοῦ ντίνο Ταχοῦ πεσμένο κατὰ τῆς ἐνεταί... Μα-τανομένο ἐνόμουν... ἰστέ κοντὰ Ταχοῦ ἰνατίζω καὶ ἐλέω:

— Ἀμάν Ταχοῦ!... Παρτόν... μ' ἰ-καρτόν... Ντέν ἰσπαῖο ἐγκώ... ἰ-στέ κοιτάρι φαμένο μουλά, ἐνόμουν κωλτσισμένο ἐσένα ἔκανε... Ἀμάν! Μὴ παρτόν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η ΑΓΓΛΙΣ δημοσιογράφος Μπέττυ Ρόες, σὲ μιὰ συνέντευξή της μὲ τὸν γνωστὸ Γάλλο συγγραφέα Ἀν-τρέ Μωρουά, ἐξήγησε τῆς ἰ-δέες του ἐπὶ τοῦ πάντοτε ἐπικαίρου προ-βλήματος, τοῦ γάμου.

— Μὲ ρωτᾶτε ποιοὶ εἶναι οἱ κανόνες πού κάνουν εὐτυχὴ τὸν γάμο; εἶπε ὁ Γάλλος συγγραφέας. Ὁ γάμος ἦταν πάν-τοτε ἕνα εἶδος τυχεροῦ παιγνιδίου, ἀλλὰ, ὅπως ὅλα τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ἔχει καὶ αὐτὸς μερικὸς κανόνες — ἐννέα τὸν ἀ-ριθρῶν.

— Λοιπόν, ὁ 1ος κανὼν:

— Μὴν παντρεύεσθε ἕνα χυτοκίνητο! ἀρχίζει ὁ Ἀντρέ Μωρουά. Ἀν παντρεύητε ἕνα αὐτοκί-νητο ἢ μιὰν ἐπαυλῇ, χωρὶς νὰ λάβετε κα-λόλου ὑπ' ὄψιν σας ποῖος εἶναι αὐτὸς πού πρόκειται νὰ σὰς τὰ προσφέρει, εἶναι πο-λὺ πιθανὸν νὰ χάσετε στὸ παιγνίδι τοῦ γάμου. Ὅταν θοῖτε μέσα στὸν ἰδιὸν σας κῆλο ἕνα συμπαθητικὸ καὶ ἔξυπνο νέο ὡς σύντροφο, μπορεῖ βέβαια καὶ πάλι νὰ θυγῇτε χαμένη, ἀλλὰ στὴν περίπτωσιν αὐ-τὴ ἔχετε πολὺ περισσότερες πιθανότητες νὰ κερδίσετε!

Μιὰ γυναῖκα πού συνδέεται μὲ ἕναν ἄνδρα αἰσθηματικῶς θὰ δεῖξῃ πρὸς αὐτὸν περισσότερη ὑπομονὴ καὶ κατανόησιν. Λαφορετικὰ, ἡ ἐργασία του καὶ ὅλα τὰ πράγματα πού ἐνδιαφέρουν αὐτὸν, μένουν γι' αὐτὴν ἐντελὸς ἔξανα...

Εἰς ἐρώτησιν τῆς δημοσιογράφου ποῖος εἶναι ὁ 2ος κανὼν, ὁ συγγραφεὺς ἐμει-λίσε:

— Μὴν περιμένετε ποτὲ νὰ εἶνε τέλειος ὁ ἄνδρας σας... Κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶναι τέλειος. Μὰ γυναῖκα θὰ ἔπρεπε νὰ ζητῇ στὸν σύντρο-φὸ της διὰ μόνον πράγματα: μόρφωσιν, ὁσὴν τουλάχιστον ἔχει ἡ ἰδία, καὶ χαρα-κτῆρα, πού θὰ τὸν κάμῃ νὰ εἶναι πιστὸς καὶ εὐλαβὴς.

— Καὶ ὁ 3ος κανὼν:

— Μὴν παντρεύεσθε πολὺ νέοι! Πολλὲς ἀποτυχίες στὸν γάμο μποροῦν νὰ ἀποδοθῶν ἀποικειωτικὰ στὴν χιτρία αὐτὴ. Εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ ἕναν ἄνδρα 20 ἢ 21 ἐτῶν νὰ γίνῃ καλὸς σύζυ-γος. Μολονότι δὲν ὑπάρχουν ἐπιστημονι-κοὶ λόγοι: ἐξηγοῦντες γιὰτὶ ὁ ἄνδρας θὰ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ

ΚΙ' ΟΙ 9 ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ἔπρεπε νὰ εἶναι μεγαλύτερος ἀ-πὸ τὴν γυναῖκα του, εἰς τὰ εὐ-τυχέστερα ζευγάρια πού ξέρω, ὁ ἄνδρας εἶναι κατὰ ἔξ ἑως δέ-κα χρόνια μεγαλύτερος. ἴσως ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ γαίλικὴ μεσαία τάξις ἔχει σχε-τικῶς πολὺ λίγους ἀτυχεὶς γά-μους, εἶναι ὅτι οἱ νέοι μας νυμ-φεύονται ἀργότερα: ὁ ἄνδρας μεταξὺ 26 ἑως 30 ἐτῶν καὶ ἡ γυναῖκα ἀ σπανίως πρὸ τῶν 18 ἑως 22.

Ὁ Μωρουά διατυπώνει ἔπειτα τὸν 4ον κανόνα:

— Μὴν παντρεύεσθε μὲ τὸν πρῶτον ἐρωτᾶ! Δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ πρώτη σας αἰσθηματικὴ ἱστορία πρέπει νὰ καταλήξῃ ἀναγκαίως σὲ γάμο. Σκέψαιτε περὶ γάμου πρὶν νὰ ἀρχίσουν μόνον ὅταν θὰ αἰσθανθῇτε ὅτι εἰσθε ἀσφαλῆς καὶ ὅταν θὰ θοῖτε σταθε-ρὰ προσόντα — ὅχι ἀπλῶς ἐπειδὴ ὁ ἐκ-λεκτὸς τῆς καρδίας σας εἶναι ὡραίος καὶ σὰς κάνει κομπλιμέντα.

— Ὁ 5ος κανὼν:

— Μὴν κανονίζετε πολὺ ὑψηλὰ τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς σας. Μιὰ ψεύτικη, ἐπιχρυσὴ πρόσφαις, ἕνα ὑπερβολικὸ λούσο διώχνει συχνὰ τοὺς θαυμαστάς, πού κρίνουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν σὲ μιὰ γυναῖκα τὸν πολυτελεῖ βίον στὸν ὁποῖο φαίνεται συνηθισμένη. Τὸ μεγαλύτερο πρᾶγμα στὴ ζωὴ εἶναι νὰ ἔξερ κανεὶς τὸν πραγματικὸ ἐαυτὸ του, νὰ ξέρῃ ποῖα στοιχεῖα δίνουν πραγματικὴ εὐχαρίστησιν καὶ ποῖα εἶναι ἀπ' ἡ καταδοξία. Ἐγὼ, ἐπὶ παραδείγμα-τι, ξέρω πολὺ καλὰ τί μὲ ἄρεσει. Δὲν θέλω αὐτοκίνητο, διότι ἀπεχθάνομαι τὸ σωφάρισμα. Δὲν θέλω μεγάλο σπίτι: γιὰτὶ κατ' αὐσίαν μου χρειάζονται, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο, διὰ μόνον δωμάτια, ἕνα γιὰ νὰ κοιμώμαι καὶ ἕνα γιὰ νὰ ἐγ-γάζομαι. Μοῦ ἀρέσει τὸ καλὸ φαί ἀλλὰ θὰ μπορούσα νὰ μείνω εὐχαρίστημένος καὶ μὲ σπανίαν καθημερινῶς.

Ὁ 6ος κανὼν, κατὰ τὸν κ. Μωρουά, εἶναι ἤδη γνωστὸς σὲ ὅλες τῆς γυναῖκες, εἶναι ὅμως τόσο σπουδαῖος, ὥστε ἀξίζει νὰ ἐπαναληφθῇ:

— Μὴν παντρεύεσθε ἄν-θρωπο μὲ γοῦστα ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικὰ σας. Ἀν ὁ σύντροφός σας ἐνδιαφέρε-ται μόνον γιὰ τὰ σπῆρ καὶ τὴν μουσικὴ, ἐνῶ σεῖς ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ μπριζὶ καὶ

τὰ φορέματά σας, δὲν θὰ ἀποτελέσετε πο-τὲ εὐτυχημένον ζευγάρι.

Ἐβδομος κανὼν:

— Οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ γίνονται ὑπερβολικὰ ἀ-νεξάρτητες: οἱ οικονομικῶς, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ μποροῦν νὰ κερδί-νουν ἕνα καλὸ μισθό. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν γυναικῶν στὰς ἐπιχειρήσεις δὲν θὰ διαρκέσῃ ἴσως αἰωνίως. Ποῖος ξέρει πο-τε θὰ ἀπομακρυνθῶν, σὲ μιὰ προσπάθεια λύσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἀνεργίας. Μετὰ 50 ἔτη, ὅλες οἱ ὥρες ἐργασίας θὰ ἔχουν συντομευθῇ ἀπείρως. Θὰ ἐργάζων-ται λιγώτερες γυναῖκες. Καὶ αὐτὸ θὰ ση-μαίνη νέαν τάσιν πρὸς τὰ σπῆρ καὶ τὴν θαυτέρω μόρφωσιν. Θὰ μπορούσε ἀκόμη αὐτὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ μεγαλύτερη διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἀντιλαμβάνομαι βαθυδὸν ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα πού πρέπει νὰ τὰ μάθουμε. Εἶναι ἀδύνα-τον νὰ τὰ μάθῃ κανεὶς καλὰ ὅλα μὲ τὴν σημερινὴ μέσιν διάρκεια τῆς μορφωτικῆς περιόδου, ἡ ὁποία διαρκεῖ συνήθως ἀπὸ ἡλικίας 10 ἑως 20 ἐτῶν. Ὅταν ὅμως οἱ ἄνθρωποι θὰ μένουν στὰ Πανεπιστήμια περισσότερον καιρὸ, ἕως ὅτου γίνωνν περι-που 30 ἐτῶν, ἴσως νὰ μάθουμε τότε ἀκό-μη καὶ πῶς νὰ ζοῦμε ἕως τὰ 100 χρόνια.

Ὁ 8ος κανὼν συνοψίζεται στὸ ἑξῆς:

— Θεωρεῖτε τὸν ἄνδρα σας σύντροφο καὶ ὄχι ὡς... δελε-τίο τροφίμων. Ὁ ἐπιχειρηματί-ας τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ εἶναι: πιά ἀπλῶς ἕνα καλὸ εὔρημα διὰ τῆς «γυναῖκες... χου-σοθῆρες, διότι δὲν θὰ θοῖξῃ τόσα πολ-λὰ χρήματα, οὔτε ὁ ἀποικειωτικὸς του ρόλος θὰ εἶναι νὰ κορδαλῇ-τροφίμν στὸ σπῆρ. Ἐν τούτοις αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔξυ-σφαλίζει περισσότερη εὐτυχία. Μὰ γυ-ναῖκα εἶναι: εὐτυχέστερη διὰν σέβεται τὸν ἄνδρα της γιὰ τὰ προσωπικά του πορῶν-τα καὶ ὄχι ἀπλῶς ὡς Ἄη-Βασίλη μὲ τὰ δῶρα.

Καὶ, τέλος, 9η καὶ τελευταία ἐντὶ τοῦ Ἀντρέ Μωρουά εἰσι: ἡ ἂ σ...

— Μὴ σπεύδετε στὸ δ... στὴν ἡττῇ καὶ μὴ ἐπῆρτε νόμιμον εὐτο-κύνοντας τὸ διαζύγιο. Ἐὰν ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι θὰ χρειασθῇ νὰ ὑποβληθῶν σὲ μακρὰς καὶ δύσκολες διαδικασίες, γιὰ νὰ πάρουν τὸ διαζύγιο, θὰ κάμουν κάποια προσπάθια γιὰ νὰ λύσουν ὁποσοδήποτε τῆς διαφορῆς των. Μὴ γράφετε τελευταίαν κρίσιν μέσα στοὺς ἑξ πρώτους μῆνες. Μὴ χάνετε τὴν ἐλπίδα σας γιὰ τὸν γάμο πάρα πολὺ γρη-γορά. Σχεδὸν πάντοτε μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐκ-τὼν ὑστερῶν εὐτυχία.

τα για φαί! Τι να γίνει; Σφίξαν τις ζώνες και εξακολούθησαν το γλέντι, επιφυλάσσοντες να πάνε το βράδυ στα σπίτια τους.

Το βράδυ αργά, έφθισαν στην Αθήνα, και ξετρολλαζόμενοι από την πείνα, έτρεξαν ο καθένας σπίτι του για να φάει. Μά φάνεσαι πως τους κατέλασε η μείρα τους εκείνη την ημέρα. Γιατί κή γινόντανε σπίτια τους δεν βόηκαν οι περισσότεροι τίποτα για φαί. Οι δικοί τους, που νόμιζαν πως οι αδελφούς θα γύριζαν χορτάτοι, δεν τους είχαν φυλάξει τίποτα!

Και ο κ. Θανάπουλος το φασάει ακόμα και δεν κουνώνει.

— Έπίσης κάποτε άλλοτε, έμεινα νηστικός... 40 μέρες!

— Πόσο;

— Γιατί; Σας φαίνεται παράξενο; Ρηνα... τύφο και επί 40 μέρες δεν έφαγα τίποτα!

— Κάνετε θρεπτικούς όρους ζωής.

— Ούτε, Γιατί θρικόμουν σ' ένα γω-οιό που το φαρμακείο του δεν είχε παρά ιόδιο και κινίνο. Άλλωστε, δεν ήμουν ε πρώτος. Σεχνάτε τον περίφημο δ'μαρ-χα του Κόρκ; Σχεδόντα μέρες δεν κιά-τησε και αυτός; Και χωρίς τίποτα απο-λύτως. Ένφ' εγώ έπαιρνα γιατρικά και μούδωναν και κάτι σούπες ειδικές για την άρρώστειά μου...

Μια υπάλληλος έρχεται να ειδοποιή-ση τον κ. Θανάπουλο πως τον ζητούν στο τηλέφωνο. Τον αφήνουμε με κάποια λήψη. Κρίμα να μην έχη πεινάσει πύ πολύ!...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ

Το υπερωκεάνειον έτορπιλλίσθη και άρχισε να βυθίζεται σιγά-σιγά. Ο πλοί-αρχος καλεί τους επιβάτες και τους λέ-γει:

— Κυρίες και κύριοι. Σας παρακαλώ να επιβιβασθήτε με ήσυχία στις βάρκες και να μην πάρετε μαζί σας παρά μόνον τα απόλυτως απαραίτητα. Η ξηρά είναι πλησίον. Θα σωθήτε όλοι.

Σε λιγάκι βλέπει έναν επιβάτη που πη-γώνει προς την βάρκα κρατώντας με το ένα του χέρι την γυναίκα του και με το άλλο μια τεράστια νταμιτζάνα με κρεασί.

— Κύριε. Είπα να πάρετε μαζί σας μόνον τα απόλυτως απαραίτητα, λέει ο πλοίαρχος.

— Πολύ καλά, απάντησε ο επιβάτης. Και έβρεξε την γυναίκα του στη θάλασσα.

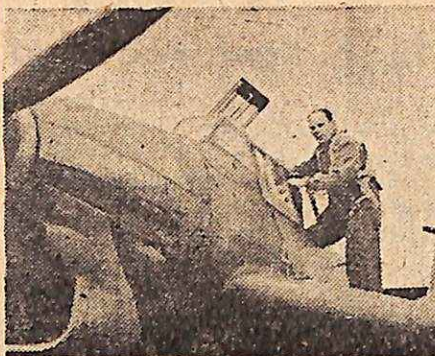
ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ

Αυθ' ζητιάνοι χτυπούν την πόρτα του διοικητήριου κυρίου Ψ. και ζητούν ελεη-μοσύνη. Ο κ. Ψ. δαξεί: από την τσέπη του ένα βιβλιάριο με τσέκια, συμπληρώ-νει δυο από αυτά με ένα σεβαστό ποσόν και τους τα δίνει. Σε λίγο γυρίζουν πάλι οι ζητιάνοι και του λένε ότι έλασαν να υπογράψω τα τσέκια.

— Α! φίλοι μου, απαντάει ο κ. Ψ. Όσάκις κάνω δωρεές, θέλω να διατηρώ την εωνυμία μου.

Το φίλμ του πολέμου

ΣΤΟΥΚΑ

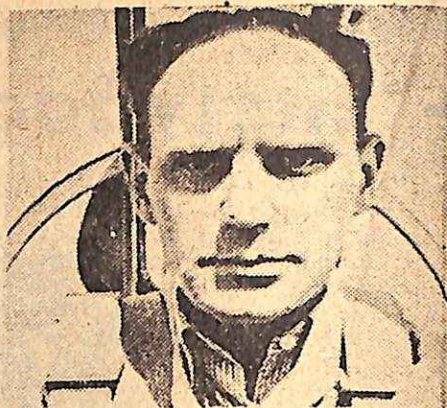

Ο αεροπόρος καταλαμβάνει την θέ-ση του.

Το Στούκα, δηλαδή το αερο-πλάνο κατακορύφου πιτήσε-ω ε, απέτρεψε την αποκάλυψη της μάχης της Γαλλίας. Θέλατε να μά-θετε τί αισθάνεται ένας πιλότος, όταν ξεκινήσει για πρώτη φορά για μια κατακόρυφο πτήση; Ίδου πως εκθέτει τις εντυπώσεις του ένας Γερμανός της στρατιωτικής αεροπορίας:

«Ο πιλότος μου με το βορβαρδι-στικόν μας είχε ανέλθει εις το ποθού-μενον ύψος» κατά την πρώτην ύψην επιχείρησιν εγώ εκάθημην εις την θέσιν του παρατηρητού. Ο πιλότος ώδήγησε το αεροπλάνον προς τα εμπρός. Και μετά εστράφη, έγελασε λίγο και εγύρισε τον αντίχειρα της δεξιάς χειρός προς τα κάτω: Έυσεο-λάθηκε ολιγώτερον του δευτερολέπτου και η μηχανή μας εστράφη κατακο-ρύφως προς την γην. Ευόμισα ότι η γη πίπτει με φρενήρη ταχύτητα επάνω μας, και ένας φάος πέπλος εκά-λυψε τους οφθαλμούς μας. Μετά πα-ρέλευσιν ολίγου χρόνου, ο πέ-πλος μου εφάνη μαδρός, σαν να έσφιξαν ένα μαντίλι επάνω στα μάτια μου. Οι μηροί μου εδάρ-ναν ώσαν να ήσαν μολύβδινοι. Ήναγ-κάσθην να συγκρατώσω όλως της δυ-νάμει μου διά να μή χάσω τας αί-σθήσεις μου. Μετ' ολίγον όμως η μη-χανή μας ήρχισε να ανερχεται και πάλιν εις ευθείαν γραμμήν, και άμέ-σως συνήλθον.

» Πόσο διήρκεσεν η πτώσις; Είχον χάσει τελείως το συναισθημα του χρόνου αλλά διέκρινα επί του κα-δράν ότι κατά την διάρκειαν όλί-γων δευτερολέπτων είχμεν διανύσει κατακορύφως 1000 μέτρα!»

Προσοχή! Η πτήσις άρχίζει

Τα μάτια κλείνουν. Υπερέντασις των μυών.

Κάποια δύσκολη κίνησις: συγκέντρω-σις όλης της ενεργητικότητας.

Η ήρεμία επανέρχεται: Τα πάντα βαδίζουν καλώς!

ΤΟ ΦΙΛΜ
ΓΗΣ ΖΩΗΣ

Η ακριβώτερη γούνα του κόσμου

τη. Θα ήταν καμμία σαραντα-ριά ετών και ήταν γνωστόν ό-τι δεν τον ενδιέφεραν οι αι-σθηματικές περιπέτειες.

Ο κακές συμβουλές

Ο άνθρωπος αυτός, ό τόσο κουρασμένος και τόσο μελα-χολικός, αισθάνθηκε ξαφνικά κάποια αναζωογόνηση, όταν αντίκρισε για πρώτη φορά στα γραφεία το χαρούμενο και δροσερό προσωπάκι της Νέλ-λυσ. Την προσκάλεσε άμέσως επανειλημμένως στο εστιακήν-τό του. Έκαναν ωραίους έξο-χικούς περιπάτους, πήγαιναν σε μεγάλα εστιατόρια, θέατρα, κοσμιώ κέντρα. Εκείνη του έδειχνε εμπιστοσύνη και σεβα-σμό κ' αυτός την μεταχειρί-ζοταν σαν να ήταν αυτή ένα μικρό κοριτσάκι κ' ο ίδιος ό μεγάλος αδελφός της.

Με την πάροδο του χρόνου όμως η Νέλλυ αισθάνεται κά-τι περισσότερο γι' αυτόν: κάποια βαθειά τρυφερότητα, μια απόλυτη εμπιστοσύνη. Δεν έπληγαν μαζί του διότι την διεσκόδαζε, αλλά διότι ήταν πάντα ευγενικός και γλυκού-λητος μαζί της. Το πρόσωπό της εφωτίζετο τώρα από μια άσυνήθιστη λάμψη, από την αίσλη της πρώτης αγάπης!

Έκείνος, με την λεπτή διαί-σθηση των μελλοθανάτων, αι-σθανόταν την ειλικρίνεια της μικρής και της ήταν ευγνώμων διότι του χάριζε την χαρά της ζωής και του επέτρεπε να ζή-σε όντορα σε μια τόσο άγνη και τρυφερή ατμόσφαιρα.

Κι' έτσι περνούσαν οι έβδο-μάδες. Η Νέλλυ θα θεωρούσε τον έαυτό της τόσο ευτυχισμέ-νο, όσο οι βασιλοπούλες των περιμεθίων, αν οι φιλενάδες της και οι διάφοροι συγγενείς της δεν είχαν τόσο καλή διά-θεση να της δίνουν διαρκώς συμβουλές. Οι αδελφές της της έλεγαν καθημερινώς:

— Μα πώς; Δεν σου χάρισε ακόμα τίποτε ό μαχαραγιάς σου; Σε γυρίζει μ' αυτό το πολυπορούστανο;

Η μικρή άκουγε σιωπηλά, έκομίνιζε, άναγνώριζε να δέν ά-παντούσε. Έκρυβε σαν ένκλη-μα το άνωτερόβουλο σίτημά της: όλοι θα την κορόιδων-αν τό άνωτόνουσε. Κι' έξ' άλλου τό αισθάνω αυτό ήταν κάτι νέο κ' αυτή, που δεν τό κα-ταλάβαινε και τόσο καλά. Τό αποτέλεσμα όμως δ'ων αυτών των διαρκών σιζήτησεων επί του θέματος του μαχαραγιά, ήταν να την κάνουν να σκεφθώ

δι. Ίσως να είχαν δίκαιο οι άλλοι. Ίσως έτσι θάπρεπε να κάνει κ' αυτή: Να προσπαθή-ση να εκμεταλλευθώ την ευκαι-ρία που της δινόταν. Γύριζε διαρκώς μ' έναν άνδρα πλου-σιώτατο, που θα μπορούσε να της προσφέρει τα πάντα με τό άπειρο χρέμα του κ' όμως δεν είχε τίποτα δικό της. Αχ πό-σο θα έπιθυμούσε μια γούνα! Έάν είχε μια γούνα, όλες οι γνωστές της θα την εξέλεξαν τρομερά!

Μιά πραγματική ευ-καιρία

Έτσι, τό πήρε άπόφαση. Θα έκανε ό,τι την συμβούλευαν. Θα ζητούσε κ' αυτή ένα δω-ρο από τον πλούσιο φίλο της. Μιά μέρα βρισκόταν σπίτι του. Εκείνος καθόταν σε μια πολυ-θρόνα κ' εκείνη σ' ένα καθί-σμα κοντά του. Της κρατού-πο το χέρι σιωπηλά ένφ' τα μά-τια του εκύτταζαν με λατρεία τό γλυκό ροδοκόκκινο προσο-πάκι.

— Μ' αγαπάς; την ρώτησε ξαφνικά.

— Ναί, σάς αγαπώ του έ-πώνησε, κάπως άφηρημένη. Κι' αίσλη της του είπε:

— Έγάρ σας μια έκατα-γούνα στην Αίμιλία, μια γού-να αληθινή. Έκόστισε 50 δολ-λάρια. Υπάρχει άλλη μια ό-μοια στο ίδιο κατάστημα. Δεν θα μπορούσατε να μου την παίνατε;

Έκείνος ένοιωσε κάτι να τον πληγώνει. Δεν απέδειξε ως τόσο τίποτα, κ' απάντησε μί ήρεμία:

— Πολύ ευχαρίστως. Δεν έχω παρά να μου στείλης τον λογαριασμό.

Την επομένη ό Ουίλλιαμ Μάλακ πήγε στον παιδικό του φίλο, τον συμβολαιογράφο Ουέβστερ και του ζήτησε την διαθήκη του.

Κάποια παράγραφος έλεγε τά εξής:

«Αφήνω στην Νέλλυ Γκοϋ-στεν 25.000 δολάρια, διότι εί-μαι ή μόνη γυναίκα που συνήν-τησα στην ζωή μου και που δεν μου ζήτησε τίποτα».

— Νόμιζα πως υπάρχουν στον κόσμο και έξαιρέσεις, ψιθύρισε μελαγχολικά, αλλά έ-κανα λάθος....

Κι' έσκιε την διαθήκη του. Έτσι, ή γούνα των 50 δολ-αρίων έγινε αίτια να χάση ή Νέλλυ Γκοϋστεν 25.000 δολλά-ρια, που θα της άφηνε ό ιδόξ-ευθος φίλος της...

Τὸ μυθιστόρημα ΣΤΑΡ

Ένα σύγχρονο
συγκλονιστικό
ἀνάγνωσμα

Τὰ προηγούμενα

(Απογοητευμένη από έναν πολύ άτυχο γάμο ή μεγάλη ήσυχια του κινηματογράφου Άνριέτ Φράνς, αποκοιμείται με πείσμα τον έρωτα κάθε άνδρος, και αυτός ακόμη του Σαρνιέ, που έχει χρηματοδοτήσει το τελευταίο της φίλμ. Ο Σαρνιέ όμως δεν απελπίζεται και μια μέρα που ή βεντέτα είχε μείνει μόνη στο στούντιο, της επιτίθεται, την σώζει όμως ανέλπιστα ο κόμης Πώλ ντε Μπρεβίλ που είχε νοικιάσει το στούντιο για ένα επιστημονικό φίλμ. Μια άκατανίκητη έλξη αισθάνεται τώρα ή Άνριέτ για τον Πώλ. Αυτός την πείθει να συνεργασθούν στο φίλμ που θα γυρίσει. Τό φίλμ τελειώνει και ένα βράδυ ο Πώλ καλεί την Άνριέτ και άλλους φίλους να παραστούν στην προβολή που θα γινότανε στο μέγαρό του).

7ον

ΗΡΑΝ θέσεις στα αναπαυτικά καθίσματα που είχαν τοποθετηθή σε κάποια απόσταση, μπρός από ένα μικρό «εκράν» και ή προβολή άρχισε.

Ένας φίβρος θαυμασμού και καταπλήξεως σηκώθηκε εϋθύς από τις πρώτες άκροατές, μέσα από το εκλεκτό ακροατήριο. Δεν ήξεραν τί να πρωτοθυμώσουν την τελειότητα της ανακαλύψεως, ή την πληρότητα και την χάρι της αποδόσεώς της, της έναρξής της, της καλύτερα, από την μεγάλη καλλιτέγνιδά.

Αλλά και ή ίδια ή Άνριέτ παρακολουθούσε με κάποιο αίσθημα θαυμασμού τον έαυτό της. Δεν τόν άνεγνώριζε. Θέλεγε κανείς. Για πρώτη φορά έναρξιστο σε φίλμ που δεν είχε καμιά σχέση με τις αισθηματικές ιστορίες που της ήνεθσαν συνηθως να αδεσμευόση. Ηταν μια άλλη Άνριέτ τώρα, μια Άνριέτ όχι πια ήσυχιας αλλά επιστήμονα! Μετείχε και αυτή στην προσπάθεια του μεγάλου της φίλου και θα μπορούσε να διαπιστώσει ότι είχε βάσει στην συμμετοχή της αυτή όλη της την ψυχή. Τό παιζιμό της ήταν μια αληθινή μυσταγωγία.

Όταν τελείωσε ή προβολή θύελλα χειροκροτημάτων ξέσπασε μέσα στην αίθουσα. Και ενώ οι μισοί από τους θεατές πήγαιναν να συγχαρούν τον διάσημο σοφό, οι άλλοι μισοί έσπευδαν να πείξουν το χέρι της Άνριέτ. Δεν ήξεραν ποιόν να πρωτοθαυμάσουν.

Ο Πώλ ήταν κατασχευμένος, και όταν ή θύελλα των έπαινων και των συγχαρητηρίων έτελειωσε, πλησίασε την Άνριέτ και παίρνοντας της και τὰ δύο τὰ χέρια, ψιθύρισε:

— Σε σάς, σε σάς Άνριέτ, χρεωστώ κατὰ μέγα μέρος την επιτυχία μου. Έσείς μου ολοκληρώσατε την έμπνευσή μου, μου δώσατε τό θάρρος να της δώσω σάρκα και όστά. Είθετε ή μουσα μου!...

Η Άνριέτ θά ήθελε να κλάψη εκείνη την στιγμή.

Κεφάλαιον 10ον Έρως...

Ο Πώλ, κράτησε τελευταίαν, από όλους τους καλεσμένους του, την μεγάλη βεντέτα.

— Μείνετε λίγο ακόμη την ίκετεύετε. Όχι χωρίς κάποιο φόβο, ή Άνριέτ έδέχθηκε να μείνει. Φόβο, όμως, όχι για τον Πώλ, αλλά για τον έαυτό της.

Φοβόταν μήν λιποψύχηση, μήν παύη άδύνατη την τελευταία στιγμή και πάρη καμιά απόφαση που θα άνέτρεπε την άλλη, αυτήν που θεωρούσε όριστική και άμετάκλητη.

Όποσδήποτε, κάθισε λίγη ώρα μετά την άναχώρηση των καλεσμένων και των συνεργατών του Πώλ. Κουβέντιασαν για τό πρώτο αυτό φίλμ, που ύπήρξε κατ'επαγγελματίαν από μια δοκιμή, ένας θρίαμβος... Ο Πώλ ήταν καθαυτό γεμάτος θαυμασμό και τουφερότητα για την φίλη του. Και όταν εκείνη σηκώθηκε για δεύτερη φορά να φύγη της είπε:

— Επιδέχεται λοιπόν, να μ' άφήσετε τόσο γρήγορα; Η φράση αυτή συνεχλόνισε θαυμάσια την Άνριέτ. Θέλεγε κανείς ότι ο Πώλ παρακολουθούσε σ' όλη του την εξέλιξη τό μεγάλο δράμα που παιζότανε μέσα στην ψυχή της βεντέτας, ότι ήτο έν γνώσει της άποφασίζοντας άνωϊνάς που την κατείχε έδω και λίγες ώρες, ότι ήξερε, σαν να του τώχε πη ή ίδια, τό κοινό σχέδιο της.

— Εκλείπει τα ύψια γωίς να του πη τίποτε, και τού έδωκε τὰ χέρια.

Και τότε, συνέδη από το άνοιχθός φοβότανε ή Άνριέτ, αυτό που υ' έλες της τις προσπάθειες δεν μπορούσε να άποψήνη. Ίσως γιατί τό λαχταρούσε και τό ήθελε πολύ και ή ίδια. Ο Πώλ, άντι να πάρη τὰ χέρια της, την έπιασε από τούς ώμους και της έδωσε έλαφρά πόδα τό στήθος του. Την ίδια σκεδόν ώρα ή Άνριέτ, που δέν είχε τολμήσει ακόμη

να ξανανοιξη τὰ μάτια της, ένοιωσε δύο πυρωμένα χείλη να άκουμπούνε στα δικά της έμφ δύο στίβαρά μπράτσα την έσφιγγαν, την έσφιγγαν όλοένα και πιό δυνατά, σε ένα συγκλονιστικότατο άγ-

— **Γ. ΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ**

κάλεσμα. Μια γλυκειά χάλη την κυρίευσε. Αφάθηκε άνωπεράσπιστη στο πτωρό μένο της και όταν για δεύτερη φορά έσπασε από μια στιγμιαία διακοπή κατὰ την όποία ψιθυριστά άκούστηκε τό θυσό της μόνο: «Άνριέτ...» τὰ πυρωμένα χείλη άγγισαν πάλι τὰ δικά της, ή Άνριέτ δέν μπόρεσε να κρατηθή, και άντα πέδωσε τό φίλημα.

Είχε άρχίσει πια να ξεμερώνη όταν ή Άνριέτ έτοιμάσθηκε να φύγη όριστικά πια αυτή την φορά από τό σπίτι του Πώλ.

Ο νέος την βοήθησε να φορέση τό μαντί της και κατόπιν άφού την έσφίξε μια ακόμη φορά στην άγκαλιά του της είπε:

— Άνριέτ, μοιαιχική μου άγάπη, δέν φαντάζομαι πια να θέλεις να φύγεις από τό Παρίσι...

Η Άνριέτ τον κύτταζε κατάπληκτη:

— Πώς! Ήθελες λοιπόν;

— Ναι, ήξερα... Τὰ σχέδια μιας καλλιτέχνης σαν και σένα, δέν μπορούν να μείνουν μυστικά. Έμαθα ότι σε περιμένουν στο Χόλλυγουντ...

— Τά έξερις, λοιπόν, όλα; ρώτησε πάλι, με κάποια θλίψη ή Άνριέτ.

— Ναι άγαπημένη μου... Και φρόντισα να κρατήσω κι' εγώ την καμπύλα μου στο ίδιο ύπερωκέανειο! Θα σε ακολουθούσα, άφήνομαι τό Παρίσι, τις έργασίες μου, τις έρευνές μου... Βλεπεις, λοιπόν, τώρα ότι πρέπει να μείνεις;

Μπορεί σ' αυτή την άπρόοπτη αποκάλυψη, όλη ή μελαγχολία που είχε κυριεύσει για λίγο την μεγάλη βεντέτα, μετεβλήθη διά μιας σε μια γλυκειά μέθη, μέθη χαράς άνιμικτης με κάποιο αίσθημα ύπερηφάνειας.

— Θα τώκαμνες, αυτό για μένα, Πώλ; ψιθύρισε. Πόσο είμαι εύτυχισμένη που σου δόθηκε ατύχημα χωρίς καμιά ύστεροβουλία!...

— Θα μείνεις λοιπόν;

— Άφού τό θέλεις...

— Σ' εύχαιριστώ.

Ένα νέο, θερμότατο και άταλέςτα φιλι έπασφράγισε την αλησμόνητη εκείνη βραδυά.

Μόνον όταν έφθασε στο κομψό της διαμερισμάτι, ή Άνριέτ άνεμέτοχης όλο τό μέγεθος της νέας άποφασέως της, της εγκαταλείψεως του σχεδίου της. Δέν λυ-

πότανε, δέβαια γι' αυτό, άντελευθάνετο ότι μια δύνανμη άκατανίκητη την είχε σπρώξει σ' αυτό που έκαμε, αλλά δεν μπορούσε ταυτοχρόνως να πνίξη μέσα της και κάποιο φόβο άκαθόριστο και άνεξήγητο που είχε γεννηθή. Γρήγορα έν τούτοις επεδλήθηκε στον έαυτό της, τον καθσύχασε. Η παρουσία στο πλευρό της του Πώλ, της έδινε τό θάρρος και την δύνανμη να παλίσση άναντίον παντός δυσχερέστου ένδεχομένου. Δεν φοβόταν πια τίποτε, κανέναν.

Κα νέναν...

Η θλιτερή μορφή του άλλοτε σιζύγου της, του Ζάν, της ξαναήρθε ξαφνικά στο νού. Τὰ μάτια της σκοτεινάσαν και ένα έλαφρό ρίγος την συντάραξε όλη. Αύτος ή άνθρώπος... θά δηλητηριάζε λοιπόν αινώτως την ζωή της; Θα έσεραυνίζετο, έστω και στην θύμησή της και τις σπάνιες ώρες, της εύτυχίας της;

Αλλά επί τέλους! Γιατί να την ταράξη τόσο ή άνάμνησή του; Τι είχε να φοβήθ από αυτόν; Από έναν κατάρικο που πληρώνει τόσo δίκαια τὰ όσα έκαμε, στα άμερικανικά κάτεργα;

Έν τούτοις, αν δέν φοβότανε αυτόν τον ίδιον, φοβότανε τό παρελθόν που είχε δημιουργήθ μαζί του.

Πώς θα μπορούσε ποτέ να φανερώση στον Πώλ τό παρελθόν αυτό; Όχι, χίλιες φορές, όχι! Καλύτερα να πέθαινε. Δεν θάλεγε ποτέ τίποτε. Θα έκρυβε την ύπαρξη και της Ροζεττούλας της. Αλλά για να γίνη αυτό έπρεπε διαρκώς να ψεύδεσαι στον Πώλ. Και δέν ύπήρχε ερσι κότερο πράγμα για την Άνριέτ, από τού να εξαπατά κανείς ένα πρόσωπο που αγαπάς.

Και τό μαρτύριο άρχισε για την νεαρά βεντέτα. Άγαπούσε και έτρεφε για την άγάπη της. Έτρεφε όμως κατὰ ένα τρόπον έν τέλως διαφορετικόν από εκείνον με τον οποίο τρέμουν συνήθως οι έρωτευμένοι, που φοβούνται να χάσουν την άγάπη τους. Περισσότερο από τό χάσιμο της άγάπης του Πώλ θά της στοιχίζε τό χάσιμο της εκτιμήσεώς του.

Και με τον φόβο αυτό στην ψυχή, έαυπήνε, έρωτευμένη παρά ποτέ, στον Πώλ. Γρήγορα καθήσυχασε τούς φόβους της μέσα στα τρυφερά του άγκαλιάσματα. Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

Αλλά και ο Πώλ, είχε κι' αυτός την άνησυχία του. Άγαπούσε μ' όλη την δύνανμη της ψυχής του την Άνριέτ, όσο δέν είχε άγαπήσει ποτέ. Και ήταν εύτυχισμένος γι' αυτό. Με κάποια άνησυχία όμως, στις ώρες που κατάρθωνε να επιβλήθ στην έαυτό του και να άνωμετέστη την πραγματικότητα, διερωτόται, τί θα γινόταν με την άπρόοπτη αυτή άλλαγή στη ζωή του και πρό πάντως, τί θάκαμνε με τις επιστημονικές ή έναρξες, που ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή. Και έν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο διαπίστωνε ότι ή Άνριέτ, άντι να του γίνη έν έναρξια, δέν ήταν ως τώρα, όλη του ή ζωή.

αλλά να είναι σε θέση να προσέστη και τις δικές της παρατηρήσεις στις παρατηρήσεις εκείνου, να του δίνη ιδέες που μοιάζα μια έργαστηριακή πείρα μπορούσε να έμπνευση, και έν γένει να τον βοηθή με κάθε τρόπο στην δουλειά του.

Ο Πώλ ήταν καταγοητευμένος αλλά και κατάπληκτος. Δεν περίμενε τόση προσαρμοστικότητα, τόση επιστημονική άντίληψη από μια γυναίκα και μάλιστα καλλιτεγνίδα.

Κεφάλαιον 11ον Η άποκάλυψις

Κλεισμένος μέσα στο πολυτελέστατο γραφείο του της Λεωφόρου Βαγκρακ, ο Γκαστόν Σαρνιέ σκεπτόταν. Άντικείμενον των διαλογισμών του ήταν ή Άνριέτ Φράνς. Η φύρακα του ήταν μεγάλη άναντίον του μικρού καμπουράκου φίλου της, του Ρομπέρ.

Ο Σαρνιέ δέν ήταν από τούς άνθρώπους που τάζαζι εύκολα κάτω. Μπορεί για την ώρα να είχε χάσει τό παγκνίδι, αλλά δέν άπελπιζόταν για τό μέλλον. Τό σπουδαίο ήταν να βρη τό αίνυατο σημείο της Άνριέτ και να την χτυπήσει εκεί. Αισθηματικώς δέν μπορούσε να την συγκίνησει — τώρα πιά! Άσυγκίνητη επίσης έμενε ή ώραία στό και στα πλούτη του. Κέρδιζε άρκετά από την έργασία της, ώστε να μην έχη να επιθυμήσει τίποτε από τις άπολαύσεις που έξασφαλίζει τό χρήμα. Έπρεπε, λοιπόν, να βρη κάτι άλλο.

Εκείνη την ώρα δύο έλαφρά χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

— Εμπρός! Έκκε ο Σαρνιέ, θαρρούμα.

Ήταν ο Ζάν Μπονιό, ο άνθρώπος της εμπιστοσύνης του, τό δεξί χέρι του Σαρνιέ. Έξωτερικώς ήταν τό άκρον άντίθετον του πάτρωός του. Αθλητικός, ψηλός, ροδοκόκκινος ο ένας, λιγνός, μικρόσωμος και γκλωτός ο άλλος.

Μοιχώς όμως, ο ένας ήταν πιστή άντιγραφή του άλλου.

— Τί νέα Μπονιό; ρώτησε με ύφος θαρσεστημένο ο Σαρνιέ.

— Τίποτε σό αξιο λόγου, είπε ο Μπονιό.

Ο Σαρνιέ σούφρωσε τὰ φρύδιά του.

— Εξηγήσου! διέταξε.

Ο άλλος δέν άπήτησε άμέσως. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό μεταλλικό κουτί με παστιλλίες για τό θήγα το άνοιξε και πήρε μια.

— Λοιπόν; φώναξε άνωτόμονα ο Σαρνιέ. Θα εϋαρεστηθής να μου πης τί έκανες;

— Άμέσως είπε ο Μπονιό, μαρτυρώντας την παστιλλά του. Η παρέα μας έπαυε μια άδελφή. Ο Ντεν και ο Πιερό έχουν πιασθή σαν τούς ποινικούς στη φάκα.

— Δυό θλάκες όληνότερο. Φτάνει να μη μιλήσουν! είπε ο Σαρνιέ.

— Δεν θα μιλήσουν, άρχηγέ. Άλλωστε αυτό δέν ξέρουν και σπουδαία πράγματα από τις δουλειές μας. Ο Γκαστόν Σαρνιέ δέν είναι και ως προς αϋτούς ο άρχηγός της μεγάλης συμμορίας των γκάνγκστερς που δού τον τελευταίο καιρό, αλλά ο πλουσιότερος έπιχειρηματίας, ο πολυτελέστερος, ο πλούσιος.

— Και ή Μανώλ; ρώτησε ο Σαρνιέ.

— Μια άδελφή, είπε ο Μπονιό.

— Μια άδελφή; ρώτησε ο Σαρνιέ.

— Μια άδελφή, είπε ο Μπονιό.

σχίσιμο χοντρού πανιού. Κατόπιν πρόσθεσε μ' ένα πονηρό χαμόγελο:

— Εϋτυχώς ότι είμαι ο μόνος που τό ξέρω αυτό τό πράγμα...

Ο Σαρνιέ έκαμε μια κίνηση άνωπομνησίας. Δεν τού άρεσε και τόσο να τού υπενθυμίζει ο συνένοχός του τό τί ήταν στην πραγματικότητα και πρό πάντων τό ότι ήταν ο μόνος που ήξερε την πραγματικότητα αυτήν και ότι κατὰ συνέπειαν ήταν στην διάθεσή του. Τέλος τού είπε:

— Η εϋδής είναι δυσάρεστη δέβαια, αλλά όχι και τρομακτική. Δεν έχουμε παρά να άντικαταστήσουμε τούς δυό αυτούς που μας έλειψαν. Δεν θα δυσκολευόμαστε φαντάζομαι, σ' αυτό...

— Ασφαλώς, ασφαλώς έκανε ο Μπονιό, παίρνοντας κι' άλλη παστιλλά μέσα από τό κουτάκι. Αλλά δέν τελείωσε άκόμη.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν, άλλο;

— Η καλή εκείνη γυναίκα του Πιερό, σαρτρέν, την όποια μου άναθέσατε να φοδερίσω για να κατασκοπεύη την γειτονιά της, ξέρετε, αυτή ή κυρία Μαντουρέν...

— Ναι, λοιπόν;

— Λοιπόν, γέλασε όταν της έκανα τις προτάσεις μου και έδγαλε άμέσως και με πλήρωσε.

— Όλο τό χρέος της;

— Όλο! Έδγαλε ένα μάτσο καταινιούργα γραμμάτια της Τραπέζης της Γαλλίας και μου τὰ μέτρησε. Εφόσον δέ τό σχέδιό σας εδσάιζετο, στα χρέη της γυναίκας αυτής και στην άδυναμία της προς πληρωμήν των, μπορούμε να παραδεχθούμε ότι και τό σχέδιό σας αυτό πήγε στον πάτο!

Και για δεύτερη φορά, ο Μπονιό συνώδεψε τὰ λόγια του με τό άποκρουστικό εκείνο μικρό γέλιο του.

Ο Σαρνιέ τον κύτταζε άγριαμμένος. Τού είχε παρρησία στο ρουβούνι, ο άνθρωπάκος αυτός και θά τον έστέλνε δέκα φορές ως τώρα στην διάβολο... αν δέν τον είχε ανάγκη. Και άπόλυτος μάλιστα!

— Άλλο τίποτε έχεις να μου πης; έρρύλισε.

— Ναι, ότι έφθασε ο Ζάν, σώς και άδελφός!...

— Και γιατί περμένες τόση ώρα να μου τό πης αυτό; Να επί τέλους που μου δίνεις και μια καλή είδηση!

— Όλα με την σειρά πείπει να γάνε άρχηγέ. Είμαι τώρα της ιδέας ότι ο Ζάν θα μπόρεση να μπη στη θέση των δυό άλλων που μας έλειψαν.

— Θα κάνη κάτι καλύτερο από τού να άντικαταστήση δις άθροώπους μας που χάσαμε. Θα ιδώ άργότερα. Πού είναι τώρα;

— Έδω τον έχω φέρε μαζί μου.

— Θέλω να τον ιδώ άμέσως!

— Πάω να τον φωνάξω.

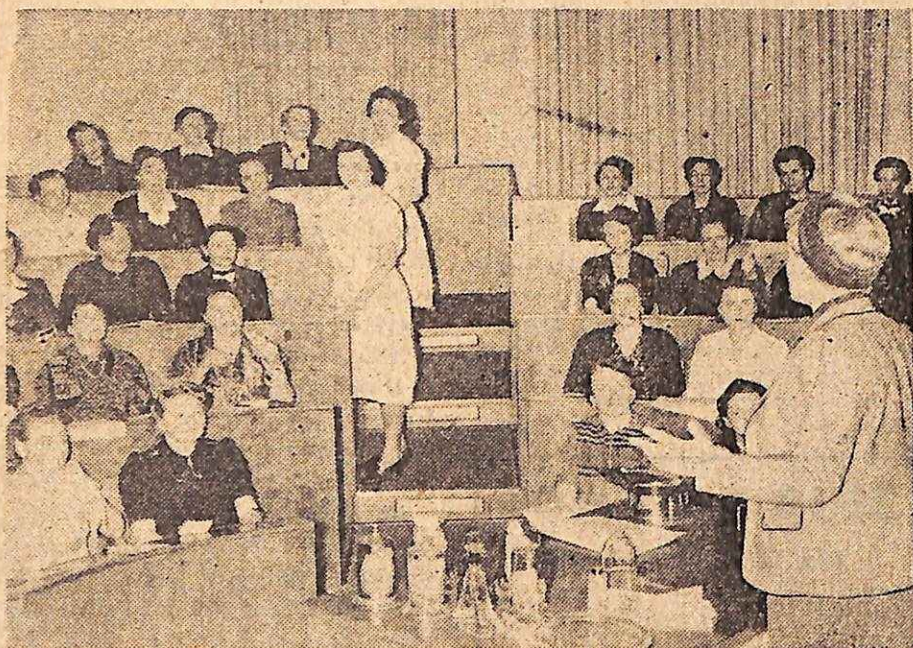
— Υστερ' από λίγα λεπτά!

Σαρνιέ κύτταζε τον Μπονιό με κάποια λύπη, τον έαυτό του και τόν περμένο σε μια καλή ή κακή κατάσταση. Τά σόφια του άνθρώπου αυτού ήταν άποδοχόντα και τὰ τρυπύκια του τρύπιτα. Τό πρόσωπό του ήταν όγρo και τὰ μάτια του κομμένα στις κόγχες. Τό δλον του ήταν άποδοχόν στικτότατο.

Ἡ ἐπικαιρότης μὲ τὸν φακὸ

ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ!

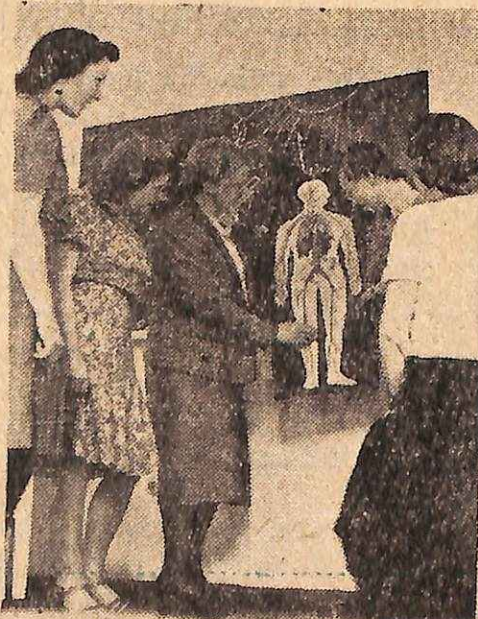

Ἡ κυρία Μπέρνεμαν, ἡ διευθύντρια τῶν μαθημάτων καλλωπισμοῦ στὸν «Οἶκον τοῦ Ἑργατικοῦ Μετ' Ὁποῦ», κάνει τὸ μάθημά της σὲ μιὰ τάξη κυριῶν.

○ **ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ** ἄνθρωπος κατα-
γίνεται: στὸ ἐπάγγελμα του καὶ ἀ-
κριδῶς λόγῳ τῶν ἐπαγγελματικῶν
ἀσχολιῶν παραμελεῖ τὴν προ-
σωπικὴν συντήρησιν, τὴν περιποίησιν τοῦ
σώματός του. Ἐχει ὅμως ἐξακριβωθῇ ἐ-
πιστημονικῶς, ὅτι ἡ τακτικὴ φροντίς καὶ
περιποίησις τοῦ σώματος καθιστᾷ τὸν ἄν-

θρωπο ὄχι μόνον πρὸ εὐθυμιο ἀλλὰ τὸν
προσφέρει μὲ μεγαλύτερη δύναμη γιὰ τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του. Οἱ κανόνες
αὗτοί ποὺ ἐφαρμόζονται ἐξ ἴσου στοὺς
ἄνδρες καὶ στὶς γυναῖκες, διήφθησαν ὡς
βάσις ἀπὸ τῶν μεγάλων γεωμανικῶν ὀργα-
νώσεων ἐργασίας, γιὰ τὴν ἰδρύσιν ἑνὸς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 39)

αὐθάρκεια ἢ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ὁ
κυριώτερος παράγων τῆς γυναικείας
ὁμορφίας.

Τὰ χέρια τῶν μαθητρίων διδάσκονται τὸν
κατάλληλο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ
περιποιούνται τὸ δῆμα τοῦ προσώπου.

Κάθε κίνηση τοῦ μασάζ εἶναι ἐπιστη-
μονικὰ μελετημένη, καὶ χρειάζεται μὲ
γάλη ἐξάσκηση.

ΠΟΙΑΝ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

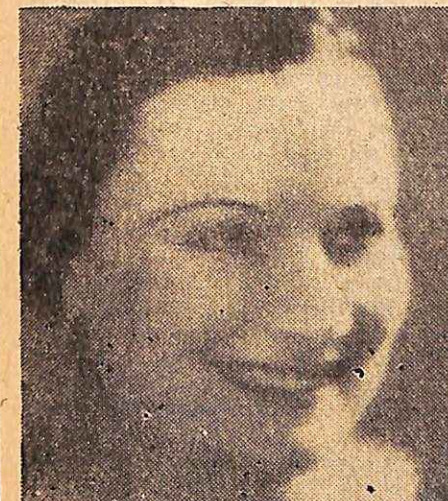
1. ΗΘΟΠΟΙΟΣ

2. ΙΑΤΡΟΣ

3. ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

4. ΑΟΙΔΟΣ

5. ΠΟΙΗΤΡΙΑ

6. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

7. ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

8. ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

9. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΤΥΝΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Μία επίσκεψις από τὸ Βορρά

Η ΟΛΓΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ.—ΜΙΑ ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΣΤΟ ΙΕΡΟΝ ΠΑΛΑΤΙΟΝ.—ΘΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΗΛΙΞΙΣ.—Η ΡΩΣΣΙΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

ΣΤΑ νερά του Βοσπόρου ένας σολομός από μικρά ελαφρά καραβάκια φάνηκε να πλησιάζει τη βασιλεύουσα: ήταν τα ρηγά πλοίαρχα των Ρώσ που άλλοτε απειλητικά είχαν έλθει: να πολιορκήσουν το Βυζάντιο. Μά τώρα οι βασιλικοί δρόμοι που μ' άνοιγμένα τα πανιά τα πλησίαζαν πετώντας σα θαλασσοπούλια στο κύμα δεν διηθύναν έναντιόν τους τα έμβολά τους. Οι βορεινοί ξανθόμαλλοι γίγαντες ξερόντουσαν σαν φίλοι και τα πλοία με τους δικέφαλους προχωρούσαν να τους υποδεχθούν και να προσηυχήσουν τη μητέρα του άρχηγού των βαρβάρων, την πολυμήχανη άρχοντισσα της Ρωσσίας 'Ολέγ, που έρχονταν ως ταπεινή προσκυνητρία στην πρωτεύουσα της Οικουμένης.

Οι ιεραπόστολοι, που ακούραστοι τριγύριζαν στις άγριες εκτάσεις του Κανκάσου και της Σκυθίας, της είχαν μιλήσει για τη θρησκεία του Χριστού και για τον πλούτο της βασιλευούσης και των βασιλείων της. Κι' από χρόνια είχε κεντηθεί η περιέργειά της για τόν μυθικόν αυτόν παράδεισο.

Η επίσκεψις αυτή δεν άρεσε στους Βυζαντινούς. Πρώ δεκαετησίαν μόλις χροών, ο τότε ηγεμών των Ρώσ—ο άντρας της 'Ολέγ — είχε πολιορκήσει την πόλη του Κωνσταντινίου και μολονότι του είχαν επιβληθή όροι που τόν καθιστούσαν σύμμαχο και σχεδόν υποτελή του Βυζαντίου ύπηρεχε πάντα ο φόβος της παρασπονδίας.

Η βυζαντινή διπλωματία, έπειτα από όριμη εξέταση της καταστάσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να φέρονται στους άρχηγούς των Τατάρων με τρόπο που να τούς θυμίζει συνεχώς την κατωτερότητά τους και συγχρόνως να τούς θαυμάζουν με την μεγαλοπρέπεια και τα θαυμάσια της Αύλης.

Γι' αυτό ο Πορφυρογέννητος δέχθηκε την 'Ολέγ — 'Ολγα — στο χρυσό τρίκλινο, μιά από τις πολυτελέστερες αίθουσες των άνακτόρων.

Μόλις οι βοθείες επάργυρες και επισηματωμένες πόρτες άνοιξαν ή γρηά άρχοντισσα αντίκρισε δεξιά κι' άριστερά παρατεταγμένους τούς σωματοφύλακας με τούς δικτυωτούς θώρακας και τούς κανδιδάτους με τις χρυσούφαντες στολές που κρατούσαν τα βασιλικά έμβλήματα.

Τό δάπεδο άστραποβολούσε από λουλούδια όλων των χρωμάτων σαν νάταν κήπος ολάνθιστος και ή 'Ολγα διηρωτάτο πως θα πατούσε τα δροσερά αυτά λουλούδια που τόσο τεχνικά απομιμήταν τó ψηφιδωτό.

Μά ή έκπληξις και ή ταραχή της έγιναν ακόμη μεγαλύτερες όταν είδε σε κάθε σκαλοπάτι της εξέδρας του θρόνου βένδρα όλόχρυσα φορτωμένα καρπούς ά-

πό ρουμπίνια να ύψωνουν τούς κλάδους των, ενώ πολύχρωμα πουλάκια από πολύτιμους λίθους και σμάλτο χοροπηδούσαν ανάμεσα στα φύλλα και τερέτζαν χάρις σε ειδικό μηχανισμό.

Στό βάθος του χρυσού αυτού δάσους, άπροσπέλαστα είδωλα της έξουσίας και της δυνάμεως ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος και ο γιός του καίσερ Ρω-

Ακρόασις στο ταρικό άνακτορο (Παλαιά μινιατούρα)

μανός ήσαν καθισμένοι σε θρόνους από άτόφιο χρυσάφι, ενώ δεξιά και άριστερά τούς χαλκόχρυσοι μηχανικοί λέντες σηκωνόντουσαν και έδερχνώντο κάθε τόσο.

Η βασιλομήτωρ 'Ολγα έμεινε σαν άπολιθωμένη μπροστά σ' αυτό τό θέαμα, και δεν θά μπορούσε να κάμη ίσως δήμα άν δεν την κρατούσαν από τούς άγκώνας δυό τελετάρχαι οι όποιοι την όδηγούσαν μπρός στον βασιλικό θρόνο.

Γεμάτη συγκίνηση ή 'Ολγα ύποκλίθηκε θαθεία ενώ οι άνθρωποι της άκολουθίας της προσκύνησαν, άκουμπώντας τό μέτωπο στο δάπεδο.

Κατόπιν ενώ οι πραγματευτά και οι άποκρισιάρχοι — ή έμπορική αντίπροσωπεία και οι πρέσβεις όπως θά λέγαμε σήμερα — έμειναν στο Αύγουσταίο, ή άρχόντισσα της Ρωσσίας όδηγήθηκε από τόν πραιπόσιτο και τούς όστιαρίους, (τόν μέγαν αύλάρχην και τούς βοηθούς του δηλαδή) στο τρίκλινο του Ιουστινιανού, όπου θά την δέχονταν ή βασίλισ 'Ελένη.

Η άγωνιστική της καθόταν στον μέγαν όλόχρυσο θρόνο του Θεοφίλου που σκαλίσταν από πολύτιμα πορφύρεα παρ-

πέτασματα και δίπλα της, σε άλλον μικρότερον χρυσόν έπίσης θρόνο ήταν καθισμένη ή νύφη της ή Θεοφανώ, ή περιώνυμη για την όμορφιά και τα σκάνδαλά της.

Τήν ώρα που ή 'Ολγα πρόβαλε, δυό άσημένια όργανο άρχισαν να σκορπίζουν στην αίθουσα την μελωδία τους.

Η έπίσημη ξένη χαιρετήσε θαθεία την Αύγουστα και τότε ο πραιπόσιτος, που έκτελούσε φαίνεται και χρέη διεργηνέως, της άπήθυνε εκ μέρους της αυτοκρατορίας διάφορες φιλόφρονες ερωτήσεις σχετικώς με την υγεία της, την οικογένειάν της, τό ταξίδι της κτλ.

Έπειτα από την τυπική αυτή παρυσίαση, μόλις ή ξένη άνεπαύθη από τις τόσες συγκινήσεις της, οι όφρικοίχοι ήρθαν να την προσκαλέσουν στο κλειστό, στο μέγα αύλικόν γεύμα, που θά εδίδετο προς τιμήν της.

Οι άνδρες της άκολουθίας της όδηγήθησαν πάλι στο χρυσοτρίκλινο όπου έγευμάτιζαν σε χωριστό από τόν βασιλέα τραπέζι και ή 'Ολγα ήλθε πάλι στο τρίκλινο του Ιουστινιανού, όπου της έγινε ή τιμή να καθήση στην άποκοπή τραπέζα με την βασιλίδα και την νύφη της.

Η ήγεμονίς του βορρά δεν εγνώριζε ίσως τό τυπικό των αυτοκρατορικών γευμάτων και ούτε ήξευρε να μεταχειρισθή τις μακρούς χρυσές περόνες που άγνοούσαν έπτά άνόρη αιώνες άργότερα οι ήγεμόνες της Δύσεως. Έπίσης δεν θά ήτο ίσως εις θέσιν να έκτιμήση την τέχνη των καλλιφώνων ψαλτών που συνώδειαν τό γεύμα τραγουδώντας τα δασλίγια. Ασφαλώς όμως θά θαυμάσθηκε από τα λιθοκόλλητα κύπελλα μέσα στα όποια σπείριζε τό κρασί της Σάμου και των Πατρών ή από τα χρυσά και άργυρά σκεύη που εγέμιζαν τό τραπέζι και θά διασκεδάσε άρετά από τούς χορευτάς, τούς ακροβάτας και τούς γελοιοποιούς που εξέτέλουν διάφορα παιχνίδια.

Όταν τό γεύμα έτελείωσε ή ξένη πήγε μαζί με τό βασιλικό ζεύγος και τούς πρίγκηπας σε άλλη αίθουσα, όπου χάρις σε ειδικούς μηχανισμούς χρυσόπλεκτα καλάρια γεμάτα όπωρικά και γλυκίσματα φάνηκαν να κατεβαίνουν από την όροφή κρεμασμένα σε λεπτές άόρατες σχεδόν αλυσίδες. Έδώ ή συνομιλία με την 'Ολγα ήταν περισσότερο εχάρδια και ό βασιλεύς της φάνηκε τόσο περποιητικός και εύγενής ώστε ή γρηά άρχοντισσα ζωομένη από όλα αυτά τα θαυμάσια που έβλεπε από τό πρωί, φαντάσθηκε ότι ή καίλωνή της ήταν άόληη άκατάμαχητη και ότι ο Πορφυρογέννητος είχε πέσει θύμα της και της έκανε ερωτική έξομολόγηση!

Η 'Ολγα έμεινε μερικους μήνες στη βασιλεύουσα ως έπίσημος ξένη και φεύγοντας, μεθυμένη από τό όραμα αυτό της όμορφιάς, της λεπτότητας και του πλούτου, πήρε μαζί της άρκετούς τεχνίτες κάθε είδους και άρκετούς κληρικούς για να εκπαιδεύσουν τόν λαόν της.

Και ή δεξιώςις αυτή ύπέφερε επωφέληστρο για τό κράτος από ένα μακροχρόνιο πόλεμο και μιζ αίματηρά συνθήκη. Οι έπιδρομές των Ρώσ σταμάτησαν για χρόνια και ή πνευματική εξέχτησίς τους από Βυζάντιον, εξέστρεψε από διήκρησιν έπ' αιώνας, θεμελιώθηκε τό Σεπτεμβριανό εκείνο πρωί.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΣΟΥΝΤΑ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΤΕ με τό καλό γίνεται ο γάμος; ρώτησε ο Ντουμένκο μαχαίρα.

Ο Σιρότς έμεινε με τό σιωπηλό πρόσωπο, σήκωσε τα μάτια στον ουρανό:

— Άκούστε άκούστε! Άκούστε, άκούστε ναίε καταπνύνετε την μπουκιά του έλμαστε πολύ φτωχοί, φιλάρεσκοι! Άκούστε μοναχά την άγάπη μας, ή Ασσούντα κι' εγώ θά περηχύνουμε κιόλας να θρούμε τόν παπα. Μά εγώ θά λω νάχουμε τό σπιτάκι μας, ή ξέρετε; νάκα μου σαν κορίτσι να νύξουνόθεωνη άπ' τό πρωί ως τό βράδυ και να σκοτώνεται στην κουζίνα. Έπειτα... έχει και τόν πατέρα της... Δεν εγώμαι τό θάνατό του, αλλά είναι γέρος, παραλτικός, ούτε βλέπει, ούτε κατλάθει: πιά... Νά μενομα όλοι μαζί είναι άδύνατο! Καλύτερα να περιμένουμε να τόν αναπαύη ή Θεός... να τόν λυπηθή, να λυπηθή κι' εμείς... Έγώ τώρα μαθαίνω Έγγλέζικα, Γερμανικά, Γαλλικά, μαθαίνω τί σημαίνει τό κάθε άνταμα, και ποιά είναι ή ιστορία των άρχαίων ανηρέων. Όταν θέσω εξετάσεις, και ή κυβέρνηση μου δώσει τό στήμα του έπισήμου δάσκαλου, θά τόν γέρος αναπαύη με τό καλό, τότε ναί, θά παντρευτώμε και θά κάμω λευτά. Τί ύπομνητε; Χριστέ μου, τί ύπομνητε γινάσκεται!...Μά τοίσι ή λύπη... Η Ασσούντα, ή φτωχούλα, είναι άπελπισμένη. Είναι μέρες τόσα που έπασε σε μεγάλη συλλογή. Όλο σκέπτεται, όλο λυγνάζει, και ό δώστε της τοίσι τα σελικά. Ο ένας λανταγή τόν ήλλον, και έμιασε ύποχρεωμένη, να περιμένουμε... — Και δέχεται!... ούτε λόγος!... συγχαίτεστες ο Ντουμένκο.

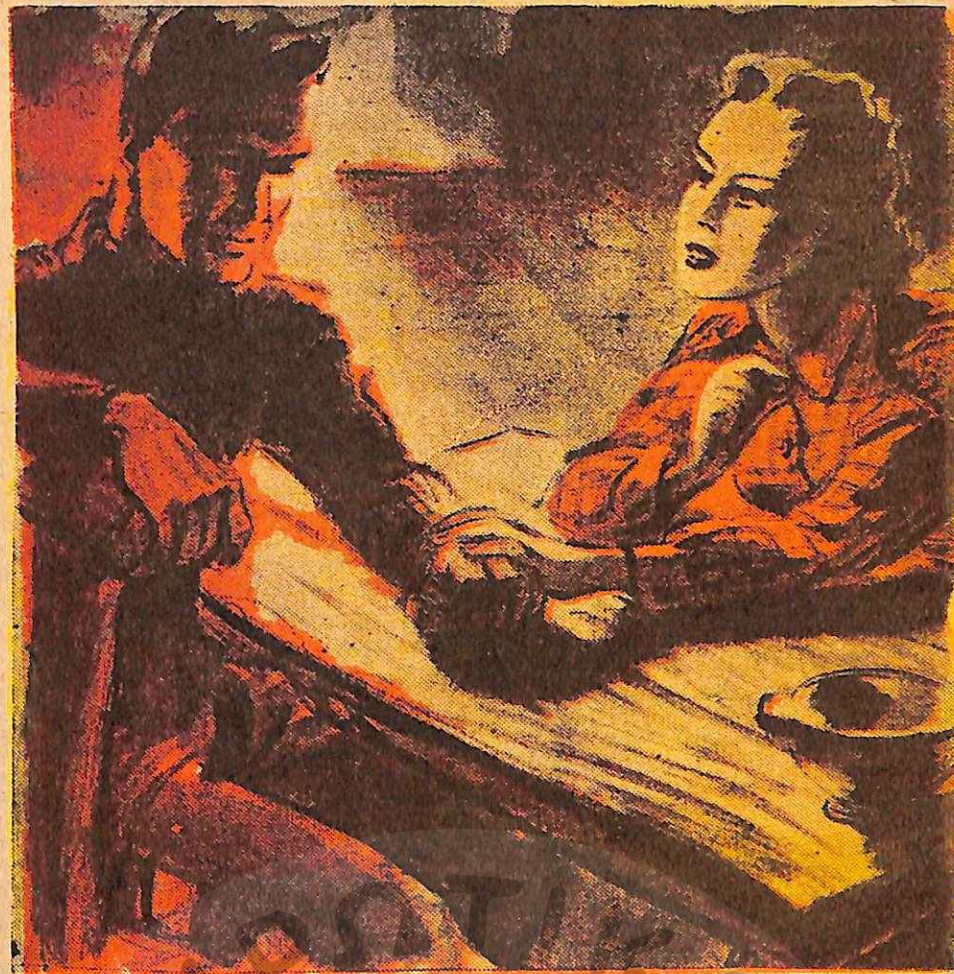
Τό μυστικό τής Ασσούντα

Ο Σιρό και ή Ασσούντα είχαν καθήσει τό πεζούλι, πλάι στην είσοδο του μοναχικού δωματίου που ή νεαρή κόρη και ο πατέρας της κρατούσαν κοντά στην Πόρτα Κιπούνα, σε κάποια πυκνοκατοικημένη και πολυθρόνη συνοικία της Νεαπόλεως.

Η κόρη ήταν άκόμα ζεστή, και ή όρα περιπαμένη. Πό πολλού είχαν γυρίσει ένδεκα. Άλλά, έκτός από τό παιδί, που ήσαν βυθισμένα στον ύπνο, κανείς δεν σκεπτόταν να κλειστή ρίσι στις δουλειές κάμαρες και να θελήση να κοιμηθή.

Έκείνοι που θόλα, να κοιμηθούν έπαύονταν πλάι στους τείρους, και συγγάλλαν κάτω από τόν διάφανο ούφανό που έλαμπει τ' άστέρια πυκνά σαν έλίζηροση σκηνή.

Η Ασσούντα καθόταν κολλητά στον άσπιδωματοειδή της, με τό κακό μυστικό στον ώμο του. Έκείνος την έπαινε, και σκεπτότας την κατέδρε σιωπηλά. Κι' έ-

— Πρέπει να σου τώ όλα, Σιρό...

καίνη σιωπώδες κι' έσπκωνε χίπου-κά που τα μάτια έπάνω του. Ο Σιρό ένοιωσε τότε ότι του χάριζε όλα τα πλούτη της καρδιάς της: τη φλογερή γλώσσα του προσώπου της, τού τόσο άγνού και τόσο κρυμνικού, που έμοιαζε με τα άγαλματα της Πουμπή, το χρυσό της τόν των ματιών της, τό έρωμα τού καλλών της, και τη γλώση τού δολέστου κορμιού της, που έσπινγε με τρεμάμενο χείρι.

— Γιατί δε μιλάς; την ρώτησε σιγανά.

— Έκείνη άνασταναίε, χωρίς ν' άπαιτήση.

— Μήλωσέ μου, Ασσούντα, μήλωσέ μου, είπε τέλος έκτακτικά.

— Αποροβήγθηκε και τόν έκώτασε με έρωτική άκωνία.

— Ναί... είπε, Ναί, θά σου πώ. Πάνε τώρα τόσες μέρες, Σιρό, που διατάζω... Μά πρέπει να σου πώ... να σου τώ πό όλα!

— Τί πώγμα; θώναίε έκείνος άνίσχος. Έγινε λοιπόν κάποια μυστική... Με φοβόσαις, Ασσούντα!... Πές μου τόν πόνο σου!... Αποβάλλει αήπως για μένα;

— Άκούσε... είπε, Άκούσε με γοηδία να με διακόψης. Μή θυμώσης, μή σήγης μακριά μου, αλλοιώτικα δεν θάγω τό θόρος... Άκου... Έξέρεις πόσο είναι σκληρή ή ζωή μας, και πως με τη δουλειά μου μόλις καταρβόθω να ζήσω τόν πατέρα μου, είναι θαύς ποσόν να τί ν' ανόμις! Αφού ο Χριστός και ή Παναγία

από τό έπιβάλλουν, είναι ύποχρεωμένη να τό δεχτώ. Όσο για την κάμαρά μας, είναι, καθώς τώρα που δεν πλήρωσα τό νοίκι. Πως θά τώ καταφέρω; Άκου τώρα... άκου έκείνο που τόσο με λυπούσε να σου τώ πώ... Έδώ και δεκαέξι μέρες, ήρθε ο ροικκός της. Τόν έέρεις... είναι ένας Έβραίος, ο Γιούσοφ Ζορντόν. Έχει ένα καλχητζήνικο στην όδον Έξτερίαν... Είναι πλούσιος, δεν έχει ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, είναι πάνω από έβδομύτητα χρονία... και...

Σταμάτησε και χαμηλώνοντας τό κεφάλι, επανέλας με φωνή σπληνή:

— Και είναι έρωτευμένος μαζί μου...

— Όχι! Μή θυμώνεις, Σιρό!... Μή φύγης και ν' αφήσεις!... Σόβέ με στην άγκαλιά σου! Δεν είμαι ένοχη! Άρπάξέ με να σου τώ πώ, ποσόν με να σου τώ ιστορήσω όλα!... Ηθελ και σου είπα!... Ω! Θυμάσαι όλα του τώ λόγια, και είναι θεδία πως δε ή' άλλάξω λέξη!... Αμικρόντα, σ' άγαπώ! Νά ή άγία αλήθεια!... Έπειδή σ' άγαπώ, σάς άφήνω να σέυτε έδώ, τό μέρο κι' έμένα, γιατί να σας ζήτησω νύκτα!... Θά υποσώμα να σας δώσω, να δεν τό κάνω!... Γιατί σ' άγαπώ. Ασσούντα, και ποσόν πεθάνω θόθλα να γνωρίσω άκόμα τόν έρωτα. Είναι πο-λύ γέρος, τα μάτια μου δεν καλάρή-πουν, ώστόσο βλέπουν και ξεχωρίζουν τό άγαλματικό κορμί σου, που υνίζε!... σαν υπορύντινο Φλωρεντινό άγαλμα, όσπός μπορείν να δώσω και να ξεχωρίσουν πως

ΝΕΑ από τόν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕ- ΓΑΛΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Ο διάσημος ηθοποιός της Γερμανίας Χάινριχ Γκεόργκε, ο οποίος είχε τελευταίως τεραστίαν επιτυχίαν στο αξιοσημείωτο φιλμ «Ο ταχυδρόμος» (Ντέρ Ποστ-μπίστερ) που γυρίσθηκε επί τη θέσει μιας νουβέλλας του Πούσκιν, είναι δημοφιλέστατος στο Γερμανικό κοινό. Για τόν Χάινριχ Γκεόργκε κυκλοφορούν άπειρα ανέκδοτα, τα ωραιότερα των οποίων δημοσιεύουμε εδώ:

Ο προσφιλέστατος ρόλος του Γκεόργκε είναι ο ρόλος του «Γκέττε» Μπερλινγκκεν» του Γκάιτε. Έχει υποδυθή τόν ήρωα αυτόν με την σιδερένια πυγμή γλιτάδες φορές όχι μόνο στο Βερολίνο, αλλά και στην Αϊδελδέρφη, στην Φραγκφούρτη και σε όλα σχεδόν τα μεγάλα θέατρα του Ράιχ.

Κάποτε είχε προσκληθῆ επίσης και στο Μόναχο να παίξῃ τόν «Γκέττε». Επειδή όμως και τήν επομένη επόκειτο να παίξῃ τόν ίδιο ρόλο στο Βερολίνο, αναγκάσθηκε να ταξιδεύῃ αεροπορικῶς για νά προσφθάσῃ. Αίτη ὥρα όμως προτού ξεκινήσῃ τὸ ἀεροπλάνο, διαπιστώθη ὅτι αἱ ἀποσκευαὶ τοῦ Γκεόργκε με τὸ σιδερένιο γέρι και τήν χρυσά πανοπλία εἶχαν ἄλλος πλὺν ἀνώτερος τοῦ ἐπιτερουμένου.

Ο Χάινριχ Γκεόργκε δὲν ἤρτησε νά πάρῃ τήν ἀπόφασή του. Ἀνοίξε ἀμέσως τὴν ἀποσκευή του, εἶδε ὅλα τὰ μέσα τήν πανοπλία τοῦ Γκέττε, καί, ἀπλοῦστατα, τήν... φόρεσε! Ὑστερὰ ἐπιβεβαιώθηκε εὐχαιριστήριος στο ἀεροπλάνο. «Εἶσι πέταξε ἀπὸ τὸ Μόναχο στο Βερολίνο με τήν πύλα παρὰ τὴν ἐνδομυσία πού φόρεσε ποτὲ ἐπιβάντης ἀεροπλάνου.

Τὰ ρούχα πού φορεῖ ὁ Χάινριχ Γκεόργκε δὲν εἶναι φυσικὰ εὐκόλο νά χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ ἕνα ἄλλο, γιατί λίγοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τὸν κολοσσικό ὄγκο τοῦ περὶ φημου ἡθοποιού. Μολαυτὰ, ὁ Γκεόργκε θγαίνοντας κάποτε ἀπὸ ἕνα κατὰστημα, στὸ ὁποῖο μπήκε γιὰ λίγα λεπτά νά ψωμίσῃ κάτι, διαπίστωσε με μεγάλη ὀλβίη ὅτι τὸ μεγάλο λευκὸ ἀδιάβροχό του πού τὸ εἶχε ἀφήσει στὸ ἀντικίνητό του, εἶχε κάνει ἐν τῷ μεταξύ φτερά.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Γερμανὸς καλλιτέχνης ἐναθόθηκε πρὶν γρήγορα τὸ ἀδιάβροχό του. Σ' αὐτὸ τὸ δόθησε ἕνας φίλος του δημοσιογράφος πού ἔσπευσε ν' ἀναγράψῃ στὴν ἐφημερίδα του τὴν ἀπόλεια τοῦ ἀδιάβροχου τοῦ Γκεόργκε. Καί ἡ περιγραφή τοῦ ἀδιάβροχου ἦταν τόσο ἐπιτηρημένη, ὥστε ὁ κλέφτης, ὁ ὁποῖος ἔσπευ-

σε ἀνὸς πρὸς νά τὸ φορέσῃ και νά δοῇ στὸ δρόμο, κόντεψε ἀμέσως νά λυνταρισθῇ ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπων πού ἀναγνώρισαν τὸ ἀδιάβροχο τοῦ Γκεόργκε, τοῦ τὸ εἶχαν ἀθωρεῖ ἀπὸ τὴν πλάτη καί ἔσπευσαν νά τὸ πα-

Ο περίφημος Γερμανὸς ἡθοποιός, Χάινριχ Γκεόργκε, στὸν ἀριστοτεχνικὸ ρόλο πού διέπαισε στὸ φιλμ «Ποστμπίστερ».

ραδῶσουν στὸν μεγάλο ἡθοποιὸ ἐν πομπῇ καί παρατάξει!

Ο Χάινριχ Γκεόργκε δοισκόταν ἕνα δρόμο στὸ δωμάτιό του στὸ «Σίλ-λεοτάττερ» τοῦ Βερολίνου, τὸ ὁποῖον

Ἡ ὁμορφὴ Χίλντα Κράαλ, πού ὑπεδύθη θαυμάσια τὸν ρόλο τῆς Ντούνια, τῆς κόρης τοῦ «Ποστμπίστερ».

ὡς γνωστὸν διευθύνει ὁ ἴδιος. Περιέ-νε τὸν κορσά του Φρίτς πού τὸν ἐν-

ρίζει τακτικὰ κάθε δρόμο, εἰδὼ κι' ἐν-νὴ ἡρόνια.

Κάποιος χτυπᾷ στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός.

Ἐνας ἄγνωστος μπαίνει μέσα, θνάζει τὸ σακκάκι του κι' ἀνοίγει μιὰ θαλιτζούλα πού κρατοῦσε μαζί του.

— Τί θέλετε; τὸν ρωτᾷ ὁ Γκεόργκε ἔκπληκτος.

— Νά σᾶς ξυρίσω.

— Ἐσεῖς; Πῶς σᾶς κατέδωκε;

Ο ἄγνωστος ἀρχίζει νά ἐτοιμάζῃ τὴν σαπουλάδα καί ἐξηγεῖ με ἡρεμία.

— Νά πῶς ἔχουν τὰ πράγματα: Χθὲς τὸ βράδυ ἐπαῖξα χαρτιά με τὸν συνάδελφό μου Φρίτς, καί ἀφού ἔχασα, δὲν εἶχε καί δὲν εἶχε, πείσαμε μιὰ παρτίδα ἀκόμη ποῖος θά σᾶς ξυρίξῃ καί σᾶς κέρδισα ἐγώ! Γι' αὐτὸ ἤλθω νά σᾶς ξυρίσω!

Τὸ τελευταῖο ἀνέκδοτο τὸ διηγήθη-κε ὁ ἴδιος ὁ Χάινριχ Γκεόργκε — τοῦ ὁποῖου εἶναι γνωστὴ ἡ ἀγάπη, στὸ κρασί—ἐνα δρόμο πού ἦταν στὸ κέφι:

— Αὐτὸ μού συνέβη κάποτε στὴν Φραγκφούρτη. Εἶχα τρεῖς μέρες ἄδεια ἀπὸ τὸ θέατρο καί ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καί ἀποφασίσαμε μαζί με τὸν συνάδελφό μου Καρλὼδ νά ἀρροῦν τὴν ἐλευθερία μας. Εἶχαμε ἕνα κῆφ περιφρημο, ξεράσαμε καί μέρα καί νύχτα καί μείναμε δύο μερόνυχτα συνέ-θως πίνοντας κρασί. Τὴν τρίτη μέρα ὅμως ἡ νύστα σπανερώθηκε ἀπτακτικῇ. Ἐκείνη τὴν Κυριακὴ, καθὼς σερ-νόμασταν στὸ δρόμο με μισόκλειστα μάτια, ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐναρξὶς τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τῆς Φραγκφούρτης. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε μιὰ πομπή, ἡ ὁποία διέσχισε τὸν δρόμο μὴν ὀκνητὴ καί ἀτελείωτη. Ὑποχρεωθῆκαμε νά μείνουμε ἀκίνητοι μερικὴ λε-πτά. Τὰ διάφορα ἄρματα τῆς πομπῆς περνοῦσαν ἕνα-ἕνα, ὅταν ἔξαφνα πα-ρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ἕνα ὄχημα μ' ἕνα θαυμάσιο διπλὸ κρεββάτι ἐπὶ-νω του, ἕνα κρεββάτι, ὠραιότερο τοῦ ὁποῖου εἶναι δύσκολο νά δοῇ κανεῖς στὸν κόσμο. Τὰ γράμματα «Κλίνη τοῦ Παραδείσου», μέγα Στάινερ, ἀρχί-σαν νά χορεύουν μπρὸς στὰ νυσταγμέ-να μάτια μου πού καρφώθηκαν σὺν ὑποτασμένα στὸ κρεββάτι. Καί τότε δὲν ἀνθεῖα πιά: ὠρμησα πρὸς αὐτὸ σπρώχνοντας δεξιά κι' ἀριστερά, ἐνῶ ὁ φίλος μου με ἀκολουθοῦσε μισοκλει-σένος καί ἀπαθής. Ἐκπλώσαμε καί οἱ δύο στὸ κρεββάτι ἀνάμεσα στὰ πού-λινια μαξιλάτια. Εἶψι τὸ πλῆθος πού μας εἶχε ἀναγνωρίσει χειροκρο-τοῦσε, αὐτὸ σὲ μισὸ λεπτὸ μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος. Ἐπὶ γυρίσαμε κοιμημένοι τοὺς δρόμους τῆς Φραγκφούρτης θυ-μίστη ὁλόκληρος ὥρα. Ὁπότε μᾶς ἐξ-πνυσαν σὲ μιὰ πλατεῖα ὅπου ἀποκαί-το νά διαλυθῇ ἡ πομπή τῆς Ἐκθέ-σεως!

Τσιγγάνικοι δρῦλοι

ΕΡΩΣ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

Οταν ο Πέτρος, ὁ ἰδιοκτη-της τοῦ ἱπποδρόμου, ἔμα-θε ὅτι ὁ Βάργκας εἶχε ἐρωτευθῇ τὴν Στρέλ-λα, ἔπληξε νά τὴν δοῇ καί τῆς εἶπε:

— Στρέλλα, τί θά κάνωμε τώρα με τὸν Βάργκα; Ἐκεῖ-νος καί οἱ δικοὶ του εἶναι πα-νίσχυροι ἀφεντάδες ἐδῶ στὸν τόπο, κι' ἂν ἀρνηθῇς νά τὸν παντρευθῇς δὲν ἔξω ἂν θά μωρέσω νά σὲ προστατεύσω.

Ἡ Στρέλλα χτενίζονταν ἐκεί-νη τὴν στιγμὴ. Δὲν διέκοιφε ὅμως τὸ χτένισμά της. Ἀπλῶς εἶπε γελώντας:

— Μὴν ἀνησυχῇς καθόλου γιὰ μένα! Ἐγὼ εἶμαι τσιγγά-να καί γνωρίζω καλά τὰ παι-διά. Δὲν θά μού περάσουν οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου!

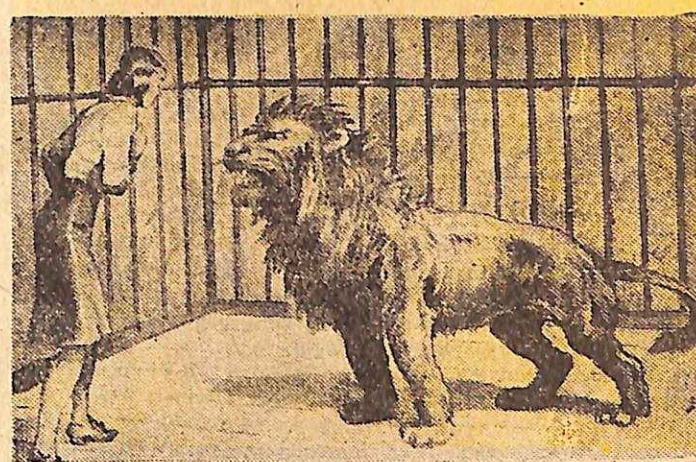
Ο Πέτρος κούνησε τὸ κε-φάλι του. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ δὲν σκεπτόταν καθόλου τὴν Στρέλλα.

— Ὅτι δὲν θά σὲ περάσουν τὸ ἔξω, ἀλλὰ φοβάμαι γιὰ τὸ ἱπποδρόμὸ μου. Φοβάμαι μὴ τοῦ δῶλου φρενιά, καί φοβά-μαι καί γιὰ τὸν Γιουάν.

— Ἄν δάλουν φωτιά στὸ ἱπποδρόμὸ σου, δὲν με μέλλει καθόλου. Ἀλλὰ ἂν περάσουν τὸν Γιουάν, ἀλλοίμονό τους! εἶπε ἡ Στρέλλα με πείσμα. Ἄν περάσουν τὸν Γιουάν, θά μού τὸ πληρώσουν ὅλοι. Ἀλλὰ ἐ-σεῖς νά μὴν ἀναμυχήθῃς σ' αὐ-τὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶναι δική-μας, ἐμεῖς θά τὴν λύσωμε.

Ο Πέτρος ἔφυγε λίγο καθη-συχασμένος. Οἱ ἀτσιγγανοὶ δὲν εἶναι πολλὴ εὐχάριστοι γεί-τονες γιὰ ἕνα ἱπποδρόμο, δι-ὅτι εἶναι πολλὴ εὐκόλο νά μποῦ-νε μέσα καί νά κλέψουν διά-φορα πράγματα: ὅταν ὅμως ὁ ἀρχηγός τους ἐρωτευθῇ τὴν δαμάστρια τὸν λεονταριῶν κι' αὐτὴ τὸν κοροϊδεύῃ, τότε ὁ ἱ-διοκτήτης τοῦ ἱπποδρόμου ἔ-χει δίκαιο ν' ἀνησυχῇ σο-βαρά.

Οἱ ἐχθροπραξίες ἀρχισαν ἀ-μέσως. Κατὰ τὴν βραδυὴν πα-ράστασι, οἱ πῶλ θαρραλέοι τσιγγάνοι πῆγαν καί κῆθησαν δίπλα στὸν Βάργκα. Αὐτὸς φηλός, μελαγχροῦνός, τέλειος ὁμορφάνθρωπος, τραβοῦσε τὰ βλέμματα ὅλων. Ἡ φήμη ἔλε-γε ὅτι μπορούσε νά σκοτώσῃ ταῦρο με τὴν γροθιά του. Τὰ διάφορα κατορθώματά του εἶ-χαν ἀποκτήσει ὅλη τὴν αἴγλη τῶν θρύλων. Ὅλες οἱ γυναί-κες τῆς φυλῆς του ἦσαν ἐρω-τευμένες μαζί του εἴτε φανερά εἴτε κρυφὰ καί ὅμως ἐκεῖνος

— Ἐλα μαζί μου! Σὲ χρειάζομαι, Μόγκ!

ἀγαποῦσε με πάθος τὴν μόνη γυναῖκα πού δὲν τοῦ εἶδε ση-μασία, τὴν Στρέλλα.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ προγράμα-τος οἱ ἀτσιγγανοὶ ἔμειναν ἡ-συχοί. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Γιουάν, ὁ ἄσσος τοῦ τραπέζιου, ἀρχί-σε τὰ γυμνάσματά του, ὅλο τὸ θέατρο βάλθηκε νά σὺρλιάξῃ καί νά σφρυγίξῃ τόσο δυνατὰ ὥστε νά εἶχε γοῖσις ξαφνικά ἀπὸ σφρυγίχτες τραίνων. Ο Γιουάνν σταινάτησε τὸ νοῦμε-ρό του. Κάθησε ἐπάνω στὸ σκηνί, στὸν ἄερα, χωρίς νά καταλαβαίνει τί εἶχε συμβῇ: Οὐδέποτε τὸν εἶχαν σφρυγί-ζε μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς.

— Τὴν ἔπαθα! σκέφτηκε ὁ Πέτρος, τρέχοντας δεξιά κι' ἀ-ριστερά, φοβερὰ τρομαγμένος. Θά μού κάψουν τὸ ἱπποδρόμὸ μου καί τί θά γίνω;

Ἡ Στρέλλα φάνηκε στὴν σκηνὴ ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν κρί-σιμη στιγμὴ. Κρατοῦσε στὸ χέρι της τὸ μεγάλο καμουτί με τὸ ὁποῖον ἐδάναζε τὰ λεον-τάρια. Φοροῦσε ἕνα ζακετάκι κόκκινο με μαύρα κεντίδια. Εἶχε ὕψος τόσο ἐπιβλητικό, πού τὰ σφρυγίσματα καί οἱ φω-νὲς σταμάτησαν ἀμέσως.

— Παλάνθρωποι! φώναξε με θυμὸ.

Ἡ φωνὴ της εἶχε κατὰ τὸ τρομερὸ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγὴ. Ἐὰν ἡ ὕβρις αὐτῆς εἶχε προφερθῇ ἀπ' ὅποιον ἄνθρω-πο, θά εἶχε γίνῃ πανθα-μόνιο ἐκεῖ μέσα. Καί ὅμως κα-νὲς δὲν εἶπε λέξη. Μόνον ὁ Βάργκας πέταξε με ἐνθουσια-σμό τὸ καπέλλο του στὸν ἄερα καί φώναξε:

— Ζήτω! Ζήτω ἡ Στρέλλα!

Ἐκείνη δὲν συγκινήθηκε καθόλου. Ἐμεινε στὴν σκηνή, καθὼς ὁ Γιουάν συνέχισε τὰ

γυμνάσματά του μέσα σὲ γενι-κὴ ἡσυχία.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ νούμερο τοῦ Γιουάν, ἐρχόταν τὸ δικό της.

Ὅταν ἡ δαμάστρια μπήκε μέ-σα στὸ κλουβὶ τὸν λεονταριῶν τὸ θέατρο πῆγε νά πέσῃ ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Τὰ θηρία τὴν κῆταζαν στὰ μάτια, γυ-ρεῖντας νά καταλάβουν τὴν αἰτία ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύ-βου. Ἐδείξαν σημεῖα ἀνησυ-χίας κι' ἀνηθήθην νά ἐκτελέ-σουν τίς διαταγές της. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Στρέλλα πέταξε τὸ καμουτί της καί πλησίασε τὰ λεοντάρια. Ἐκάρφωσε τὰ μάτια της στὰ δικά τους σὰν νά ἤθελε νά τὰ ὑπνωτίσῃ καί τὰ πλησίασε τόσο κοντὰ πού τὸ πρόσωπό της ἦταν σχεδὸν κολλημένο στὸ κεφάλι τοῦ Μόγκ, τοῦ μεγάλου λιοντα-ριού.

— Στὴν θέση σου! διέταξε ἡ Στρέλλα. Τὸ λεοντάρι γύρισε δεξιά κι' ἀριστερά. Ἐπὶ τέλους μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε ἀπάνω στὸ σκαμνί του. Τώρα οἱ ἀ-τσιγγανοὶ δὲν ἐθροβεδοῦσαν πιά, ἔβλεπαν τὸ θέαμα χωρίς νά παίρνουν ὀνειπόλῃ. Γι' αὐ-τοῦς τὸ θέαμα ἦταν ἡ μεγα-λύτερη ἀρετὴ, κι' αὐτὸ τὸ κο-ρίτσι πού διέτασσε τὰ λεοντά-ρια τοὺς μάγευε κυριολεκτικά.

Ὅταν τελείωσε ἡ παράστα-σις, τὴν ὥρα πού ἔφευγαν οἱ ἀτσιγγανοὶ, ἕνας μικρὸς πλη-σίσε τὴν Στρέλλα καί τῆς ἔ-δωσε ἕνα χαρτί γραμμένο με μολύβι, πού ἔλεγε: «Θά σὲ περιμένω αὐρὸ στὶς τέσσερες στὴν παλὰ γέφυρα».

Δὲν εἶχε ὑπογραφή. Φαίνε-ται πῶς ὁ Βάργκας, ὡς ἀρχη-γὸς πού ἦταν, θεωροῦσε πε-

ριτὸ νά ὑπογράψῃ ὅπως κά-νουν οἱ ἄλλοι.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἱπποδρό-μο ἡ Στρέλλα συνήντησε τὸν Γιουάν, πού τὴν περίμενε ἀ-νυπόμονα. Τοῦ χάιδεψε τὸ μάγουλο καί τοῦ εἶπε με τρυ-φερότητα:

— Στενοχωρήθηκα πολὺ γιὰ σένα. Ἦσουν ἐπάνω στὸ σκηνί ὅταν αὐτοὶ οἱ παλάνθρω-ποι ἀρχισαν νά φωνάζουν. Φο-βήθηκα μήπως ταραχθῇς καί χάσῃς τὴν ἰσορροπία σου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ξα-φνιασθήκα. Δὲν μπορούσα νά ἐξηγήσω τί συνέβαινε. Τώρα μόλις μού τὰ εἶπε ὁ Πέτρος. Δὲν πιστεύω νά θελήσῃ νά 'ρθῇ ἐδῶ ὁ Βάργκας νά μᾶς κἀνὴ τὸν ἀφέντη γιατί θά δοῇ τὸν μπαλὰ του.

— Μὴν παίζεις με τὸν Βάρ-γκα, εἶπε τρομαγμένη ἡ Στρέλ-λα, εἶναι ἐπικίνδυνος. Ἄσε τὸν σὲ μένα. Ἀνήκομε στὴν ἱ-δια φυλὴ καί δὲν τὸν φοβά-μαι.

— Οὔτε κι' ἐγὼ τὸν φοβά-μαι, εἶπε ὁ Γιουάν με μιὰ φλόγα στὰ μάτια. Δὲν φο-βάμαι κανέναν ἄνδρα στὸν κό-σμο ὅταν πρόκειται γιὰ σένα. Ἄν ὁ Βάργκας τολμήσῃ νά σὲ πειράξῃ, θά τὸν σκοτώσω.

Ἡ Στρέλλα τοῦ ἐκείσε τὸ στόμα με τὸ χέρι της.

Κάτι παιδιά ἔφθασαν λαχα-νισμένα στὸ ἱπποδρόμο φω-νάζοντας:

— Ο Γιουάν, ὁ Γιουάν, ὁ γυμναστής...

Πρὶν προλάβουν νά τελειώ-σουν τὰ πλησίασε ὁ Πέτρος φωνάζοντας:

— Τί ἐπαθε ὁ Γιουάν;

— Τσακώθηκε με τὸν Βάρ-γκα. Ὅταν φύγαμε, αἷμα πολ-λὸ ἔτρεχε ἀπὸ κάποια πληγὴ του.

Τὰ παιδιά τρέμανε ἀπὸ τὸν φόβο τους.

— Καὶ ὁ Γιουάν; πετάχθηκε στὴ μέση ἡ Στρέλλα.

— Οἱ ἀτσιγγανοὶ τὸν πῆραν μαζί τους. Θέλουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νά σὲ ἀναγκάσουν νά πᾶς κοντὰ τους.

Ἡ Στρέλλα ἔμεινε ἀκίνητη. Ἡ ὀχρότης τοῦ προσώπου της ἦταν τρομακτικὴ.

— Θά πάω, πρέπει νά πάω, εἶπε μόνη της.

— Τρελλάθηκε Στρέλλα: τῆς εἶπαν οἱ ἄλλοι. Ἄν πᾶς ἐκεῖ, δὲν θά σ' ἀφήσουν νά φῶνῃς. Μὴν κἀνῃς τέτοια τρελλά.

— Σιωπὴ ἀλήτησε ἡ Στρέλ-λα. Πρέπει νά πάω, καί θά πάω.

Τότε συνέβηκε τὸ περιεργό-τερο γεγονός πού πορτεῖτε πού φαντασθῆτε. Τὸ γεγονός πού ἐγινε θούλος καί τὸ διη-γοῦνται ἀκόμα με μυστηριώδες ὕψος τὰ δρόμα στὶς τσιγγά-

νικες κατασκηνώσεις.

— Η Στρέλλα πλησίασε το κλουβί των λεονταριών.
— Μόγκ! ρώναξε.
Το λεοντάρι σηκώθηκε.
— Έλα μαζί μου, σ'ε χρειάζομαι!

— Τρελλάθηκες; φώναξε τρέποντας από μακριά ο Πέτρος.

Το κορίτσι δεν του έδωσε καμιά σημασία.

— Έλα Μόγκ, είπε στο λεοντάρι.

Ο Μόγκ κούνησε το κεφάλι, έδωσε ένα πήδημα και βρέθηκε κοντά της.

— Πάμε! είπε ξανά η Στρέλλα ενώ ταυτοχρόνως τον έπαινε από την χαίτη.

Φτάσανε κατ'αυτόν τον τρόπο η γυναίκα και το λεοντάρι στην κατασκήνωση των τσιγγάνων. Από μακριά τους είδε μια γρηά τσιγγάνα, σηκώσε τα χέρια ψηλά και άρχισε να τρέχει. Οι άλλοι κύτταξαν σαν απολιθωμένοι. Σε λίγο το έβαλαν στα πόδια.

Η Στρέλλα έβγαλε μια δυνατή φωνή:

— Βάργκας! Βάργκας!

Μια πόρτα άνοιξε. Φάνηκε η ψηλή κορμίστα του Βάργκας.

— Ηρθες Στρέλλα; της είπε με τρυφερότητα. Δεν τελείωσε όμως την φράση του κι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Είχε δη το λεοντάρι που χτυπούσε νευρικά την ουρά του στα πόδια του.

— Πού είναι ο Γιουάν; ρώτησε η Στρέλλα με φωνή που διέταπε. Ήταν η φωνή της τσιγγάνας που προστάτευε τον έρωτά της.

— Έδώ... Έδώ... είναι απήντησε τρυφερό ο Βάργκας.

— Πες του νάρθη έξω. Ά μέσως! Τώρα!

Ο Βάργκας μπήκε στη σκηνή. Σε λίγα λεπτά εφάνηκε ο Γιουάν, κάτοχος, με το χέρι δεμένο.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Γύρισαν στο ιπποδρόμιο: η γυναίκα, ο άνδρας και το λεοντάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ο Βάργκας κι' όλοι οι τσιγγάνοι τους άφησαν ήσυχους. Ήλθαν μάλιστα και να τραγουδούν τον έρωτά τους, γιατί η φυλή αυτή δοξάζει πάντα τον έρωτα και την γενναιοδωρία όπου κι' αν τ'α βρίσκει.

— Έλα, αγάπη μου! διέταξε, σ'ε άλλον τόνον ή Στρέλλα, απευθυνόμενη στον Γιουάν.

Εϋδυμος διάλογος

ΓΑΜΠΡΟΣ ΜΕ ΟΝΟΜΑ

Πρόσωπα: 'Η δ'ος 'Αν-τέλα, πολύφρονος, νύφη 25 ετών. 'Ο κ. 'Αδάμ, υποψήφιος γαμβρός. 'Ο κ. Πιερό, διευθυντής γραφείου συννομιμασίων.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Είς τὸ γραφείον τοῦ κ. Πιερό. 'Η δ'ος 'Αντέλα μπαίνει μέσα με ὕφος γυναικείου Δὸν Ζουάν. Εἶναι ψηλή, καλοδεμένη, μελαχροινή, ἀρεκτα νόστιμη καὶ εἶναι φορεωμένη με δαχιδόλια, δαχτυλίδια, κολλὲ καὶ κάθε ἄλλου εἶδους κοσμήματα.)

Πιερό: (Τρίβει κεφαλὴν τὰ χέρια του καθὼς τὴν βλέπει καὶ ψιθυρίζει): Νὰ ἔνα λαυράκι!

(Δυνατὰ): Καλημέρα σας δεσποινίς. Σὲ τί θὰ μπορούσα νὰ σὰς φανώ χρήσιμος;

'Αντέλα: (Μὲ ὕφος αὐστηρὸ καὶ ἐπίσημο). Ἐν πρώτοις ἔχω νὰ σὰς δηλώσω ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ πολλὰ λόγια. Εἶμαι ἀπὸ ἐκείνες τίς γυναῖκες ποὺ ἐννοοῦν νὰ λένε μὲ δυὸ λέξεις ὅσα λένε οἱ ἄλλες μὲ ἑκατό.

Μὲ ἐννοῶσατε;

Πιερό: Πολὺ καλὰ. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἔχω ἀπέναντί μου μιὰν ἐκπρόσωπο τοῦ γυναικείου φύλου ποὺ περὶ ποιεῖ τιμὴν εἰς ὅλον τὸν γυναικῶν κόσμον τῆς ὑψηλῆς.

'Αντέλα (κολακευμένη): Μπράβο σας. Βλέπω ὅτι ἔχω νὰ κάνω μὲ ἕναν κύριο εὐρυτάτης ἀντιλήψεως καὶ εἰπῶς ὅτι θὰ συνεννοηθῶμε εὐκόλως.

Πιερό: Μπορὸ τώρα ν' ἀκούσω τίς ἰδιαιτέρες ἐπιθυμίες σας;

ΣΚΗΝΗ Β'.

'Ο κ. 'Αδάμ μπαίνει στὸν προθάλαμο τοῦ γραφείου ποὺ χωρίζεται μὲ ἕνα ξύλινο χώρισμα ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρως γραφεῖο τοῦ κ. Πιερό.

Βάζει τὸ αὐτί του καὶ κρυφάκοι τὴν συζήτηση ποὺ γίνεται μέσα.

'Αντέλα: Τί νὰ σὰς πῶ. Ἰδιαιτέρες ἐπιθυμίες δὲν ἔχω. Θέλω ἕναν ἄνδρα νέον.

Πιερό: Φυσικά. Πολὺ νῦν μάλιστα.

'Αντέλα (Χαμογελάει πο- νευρά): Ὁραῖο...

Πιερό: Αὐτὸ πᾶν εἶναι περὶ τὸν νὰ μοῦ τῆτε.

'Αντέλα: Νὰ ἔχη καλὸ εἰσόδημα.

Πιερό: Αὐτὸ δὲ εἶπε

νὰ σὰς δώσω κανένα προκο- θήρα...

'Αντέλα: Καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἔχη καλὸ, παλὸ ὄνομα.

Πιερό: Καταλαβαίνω. Τί τὰ θέλετε, δεσποινίς μου.

Τὸ παλὸ ὄνομα εἶναι ἡ πῶ μεγάλη ἐγγύτης γιὰ τὴν συ- ζυγικὴ εὐτυχία. Ἐνας ἄν- δρας μὲ παλὸ ὄνομα θὰ σε- βασθῇ πάντοτε τὸ ὄνομά του καὶ θὰ φερθῇ ἀνάλογα πρὸς αὐτό.

'Αντέλα: Πολὺ σωστά.

Πιερό: (Παίρνει ἕνα ἐντυ- πο ἀπ' τὸ συρτάρι του καὶ ἐ- τοιμάζεται νὰ τὸ συμπληρώ- σῃ). Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

Πιερό (Συνεχίζει τὴν συμ- πλῆρωση τοῦ ἐντύπου): Τί θὰ μπορούσα νὰ ἀναφέρω ὡς περιουσία, ἂν ἐπιτρέπετε;

'Αντέλα (Μὲ ἀφέλεια): Χμ! Γράψτε... 12 ἑκατομ- μύρια μετρητά...

'Αντέλα (Στενοχωρημέ- νη): 'Αντέλα Ντινιεράν.

τικά). 'Αδάμ: ...ὠραῖος...

'Αντέλα (Τοῦ χαμογελάει πρὸ γλυκά).

'Αδάμ: Ἐξασφαλίζω θαυ- μάσιο εἰσόδημα...

'Αντέλα: (Φαίνεται κα- ενθουσιασμένη).

'Αδάμ: ...καὶ πρὸ πάντων ἔχω τὸ παλὸ μου ὄνομα. (Φεύγει).

'Αντέλα: (Τὸν ἀκολου- θεῖ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μέσα σὲ ἕνα πάρκο.

'Αντέλα (πρὸς τὸν 'Α- δάμ): Εἴσατε ὁ ἄνθρωπος τῶν ὀνείρων μου.

'Αδάμ: Καὶ σῖς εἴσατε χαριτωμένη.

'Αντέλα: Εἴσατε νέος...

ὠραῖος... ἔχετε ἐξασφαλι- σμένο, καθὼς εἶπατε, θαυμά- σιο εἰσόδημα...

'Αδάμ (Ἀπὸ μέσα τοῦ): 'Αν θάλω τὴν προίκα σου στὸ χέρι τὸ ἔχω ἐντελὸς ἐ- ξασφαλισμένο.

'Αντέλα: ...Καὶ ἔχετε πα- λὸ, ἀριστοκρατικὸ ὄνομα. Πῶς ὀνομάζεσθε ἀλήθεια;

'Αδάμ: Δεσποινίς. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μείνω ἐπὶ τοῦ παρόντος ἱνκόνιτο. Δὲν θέ- λω νὰ ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅ- τι θὰ μὲ παντρεύητε χάριν τοῦ ὀνόματός μου. Οὐτὲ θέ- λω, ἂν τυχὸν μετανοήσετε, νὰ λέτε ὅτι μπορούσατε νὰ πάρετε τὸν κύριο τᾶδε ἄλ- λὰ δὲν τὸν πήρατε.

'Αντέλα: Ὁ! Σὰς ὀρκί- ζομαι. Δὲν ὀδ'ε μετανοήσω...

'Αδάμ: Ὁ! Ἄζουν δυστι- χῶς καὶ οἱ γυναικεῖοι ὄρκοι.

'Αντέλα: Σὰς προσφέρω γιὰ ἐγγύηση μιὰ προγαμίσια δωρεά...

'Αδάμ: (Ἀπὸ μέσα τοῦ). Σὺ καὶ κατ' ἑαυτὴν θὰ γίνῃ (Δυ- νατὰ): 'Ε! Τότε... ἴσως...

'Αντέλα: (Συμπληρώνει σὲ ἕνα τοῖς ἕνα σεβαστὸ πο- σὸ καὶ λέει). 'Αν μοῦ ὀρκί- ζεσθε ὅτι ἔχετε προάγματι πα- λὸ ὄνομα θὰ σὰς δώσω ἁ- μέσως αὐτὸ τὸ τοῖς.

'Αδάμ: Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἔχω τὸ πρὸ παλὸ ὄνομα τοῦ ἀπονοῦ.

'Αντέλα (Ἐνθουσιασμέ- νη, τοῦ δίνει τὸ τοῖς καὶ τοῦ λέει μὲ τὴν πρὸ γυναικῶν σφύρι): Δεσπὸν, χρυσὸ μου, ὀνομάζεσθε:

'Αδάμ (Τροπώνοντας τὸ τοῖς): Ὀνομάζω... 'Αδάμ.

Πρὸ παλὸ ὄνομα δὲν ὑπάρ- χει στὸν κόσμο!

ΜΑΞΙΜ

Τὰ προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στὴν Γαλλία τὸν Μάιο τοῦ 1660. Ὁ Βασιλεὺς φθάνει μιὰ μέρα στὸ Μπλουά, ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Ἰσπα- νία. Τὸ ἴδιο ὁράδι δέχεται τὴν ἐπίσκε- ψη τοῦ ἐξαδέλφου του Καρόλου, ἐκπώ- του Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκλιπαρεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ ἀ- νακτήσῃ τὸν θρόνον του. Ὁ Λουδοβίκος θέλει νὰ τὸν βοηθήσῃ ἀλλὰ ὁ πρωθυπου- ργὸς του Μαζαρινὸς ἀρνείται. Ὁ κόμης ντὲ λὰ Φερ ἀναλαμβάνει τότε νὰ βοηθήσῃ τὸν Κάρολο. Κάποιος θησαυρὸς εἶναι κρυμμένος στὴν Ἀγγλία καὶ ὁ κόμης πη- γαίνει νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν βεσθ στὴν διάθεση τοῦ ἐκπώτου βασιλέως. Στὴν Ἀγγλία ὁμῶς ἀπροόπτως συναντᾶται μὲ τὸν ντ' Ἀρτανιάν καὶ μὲ μερικὸς συν- τράφους του ποὺ εἶχαν φθάσει στὴν Ἀγ- γλία μεταμφιεσμένοι σὲ ψαράδες).

7ον

— ΚΑΙ ΠΩΣ ἔτυχε νὰ σὰς κάνουν οἱ δυὸ ἐστερνωμένοι τίς εἰσρετι- κὰς ἀστεγὰς τιμὰς;

— Διὰ πολλὰς καὶ διάφορες ὑπηρεσίας ποὺ τοὺς εἶχα προσφέρει. Ἰννορίζω ὅτι ὁ χρόνος σας εἶναι πολὺτιμος καὶ δὲν θέ- λω νὰ σὰς ἀπασχολήσω μὲ περιττολογί- ες. Πρόκειται γιὰ μιὰν ἐντελὴν προσω- πική μου ὑπόθεσι. Ὑπερεβόλως τὸν Βα- σιλέα Κάρολο τῆς ἐποχῆς ποὺ βόηκε τὸ γαμικὸν τοῦ πέλου. Εἶχα προβλέπει ὅτι τὰ γεγονότα καὶ ἐπειδὴ ἔμουν κάτοχος μιᾶς σεβαστῆς περιουσίας, τὴν ἐκλυψα μέσα στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου τοῦ Νιου- κάστλ, ὅπου βρίσκεται ἀκόμη καὶ τώρα.

Ἡ παράκλησις ποὺ ἔδωκα νὰ σὰς κά- νω εἶναι νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παραλά- βω αὐτὸν τὸν θησαυρὸ, ποσοτὸν ἐγγύτη καμιά μεγάλη μίση καὶ γὰρ καὶ εἰς ἐλ- πίδα νὰ νὰ τὸν ἀνακτήσω.

— Εἶναι ὁ θησαυρὸς σας τόσο μεγάλος ὥστε νὰ ἔξω τὸν κόσμο ποὺ κάνει νὰ ἔρθετε ὡς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Μόγκ.

— Εἶναι σ'ακτὴς μου. Προσέτα- γα γιὰ ἕνα ἐκατομμύριο ἑξ ἑκατομμυρίων καὶ ἑνὶς ὀκτὼ ἀνδρῶν οἱ πενήντα ἑκατομμύρια.

— Ἡ ἐκατομμύρια; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος;

— Ἡ πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

— Εἶναι σ'ακτὴς μου. Προσέτα- γα γιὰ ἕνα ἐκατομμύριο ἑξ ἑκατομμυρίων καὶ ἑνὶς ὀκτὼ ἀνδρῶν οἱ πενήντα ἑκατομμύρια.

— Ἡ ἐκατομμύρια; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος;

— Ἡ πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μόγκ ἀποροῦντας.

— Τότε πῶς εἶναι ὁ Μόγκ ὑποτασσόμενος; φώναξε ὁ Μό

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΔΕΝ ΛΕΝΕ ΨΕΜΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ Σ. ΦΕΡΡΑΡΟ

ΜΙΑ ξαφνική θύελλα ανάγκασε τον Ούγκο να σταματήσει το αυτοκίνητό του σ' έναν άπυρρο έξοχο δρόμο. Οι δροντές άνηχούσαν στο σκοτάδι: σάν να προμηνοούσαν την καταστροφή του κόσμου και οι άστραπές ξεπετιόντουσαν από τα σύννεφα σάν προβοίς.

Όταν ήσυχασε λίγο ή όρμη του άνέμου και του νερού, ο Ούγκος βγήκε από το προσωρινό του καταφύγιο. Το αυτοκίνητό του με δυσκολία προχωρούσε στον κατεστραμμένο δρόμο. Μακριά το μάτι ξεχώριζε τις κόκκινες σκεπές των σπιτιών του χωριού. Έξαφνα μέσα σ' όλη αυτή την άσκημα και τη σκοτεινιά, πρόβαλε λαμπερό το ούράνιο τέξο με όλα του τα έξαισια χρώματα. Ταυτόχρονα στην άκρη του δρόμου φάνηκε μια κοπελίτσα τυλιγμένη σ' ένα άσπρο έπανωφόρι. Ήταν μούσκεμα. Το νερό έτρεχε ποτάμι από πάνω της. Ασφαλώς δεν θα είχε βρή μέρος να κρυφθί κατά την διάρκεια της μπόρας.

Φαινόταν εξαντλημένη.
— Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; την ρώτησε ο Ούγκος σταματώντας το αυτοκίνητό του. Είχε συγκινηθί από το όρχό προσώπου το πλαισιωμένο με ξανθά μαλλιά που κρεμόντουσαν βρεμένα γύρω στο πρόσωπό της.

— Σας εύχαριστώ, απήντησε εκείνη, σηκώνοντας προς αυτόν δυο θαυμάσια γαλανά μάτια. Φοβόμην όμως ότι ή κα τεύθυνσις πού άποκλυθί προς το χωριό είναι άκριβώς αντίθετη από την δική σας.

— Θα πήγαινα στο Πέρι, στον γυριμό μου για κάποια δουλειά μου. Συνεπώς δεν μού είναι δύσκολο ν' αλλάξω πρόγραμμα και να πάω πρώτα εκεί.

Τόλξε τη νέα στο άδιάδροχό του και την κάθισε δίπλα του μέσα στο αυτοκίνητο. Η μικρή έτρεμε σύγκορη.

— Είθε άρρωστη; την ρώτησε σέ λίγο.

— Όχι, δεν πιστεύω. Κατέβηκα στον πλησιέστερο στο χωριό μου σιδηροδρομικό σταθμό και άφου είχα κάνει τον μισό δρόμο μ' έπιασε ή θύελλα. Θα μείνω στο χωριό λίγα λεπτά και θα γυρίσω για να πάρω πάλι το τρένο μου.

— Ελπίζω να μού επιτρέψης να σας συνοδεύσω. Άς παρουσιασθώ μόνος μου. Όνομάζομαι Ούγκο Ντάτα.

— Άννα Βαρέσι, δασκάλα στο Νόβι.

— Μά σας φαίνεται άνοχη παιδί! Φοβόμην ότι δεν θα μπορούίτε να επιβληθίτε εύκολα στα παιδιά.

— Τα παιδιά μ' αγαπούν κι εγώ τα λατρεύω γιατί δεν έχω άλλον στον κόσμο εκτός απ' αυτά.

Η φωνή της έτρεμε λίγο.

— Είθε όρφανή; την ρώτησε με ένδιασμό.

— Μάλιστα.

Κατέβασε τα μάτια. Εκείνος πρόσξε πώς τα χέρια της έτρεμαν. Είχαν φθάσει.

— Σταματήστε το αυτοκίνητό σας εδώ, σας παρακαλώ, του είπε ταραγμένη, μαρς σ' ένα χωριό σπιτάκι.

— Μπορώ να επιστρέψω σ' ένα τέτατο της ώρας;

— Εύχαριστώ.

Δέκα λεπτά άργότερα ο Ούγκο την περίμενε έμπρός στο σπιτάκι. Σε λίγο φάνηκε κι' αυτή.

Δέν φορούσε πιά τα βρεγμένα ρούχα. Φορούσε ένα μάλλινο γαλάζιο φορεμάκι που ταιρίαζε περίφημα με το χρυσάφι των μαλλιών της.

— Περάστε, της είπε καθώς ανέβαινε κι' αυτός στο αυτοκίνητό του.

Ήταν ψηλός, λεπτός, με πολύ έντονα χαρακτηριστικά. Τα μάτια του καρφώθηκαν στα μελαγχολικά μάτια της Άννας με μια επιβλητική ειλκήρεια. Εκείνη δίστασε λίγο, αλλά εξακολουθούσε να παρακολουθί το βλέμμα των μαύρων του ματιών.

— Θα 'ρθώ άμέσως, του είπε. Μπήκε στο σπίτι και βγήκε κρατώντας ένα έπανωφόρι στο χέρι. Ένα μελαγχροινό κοριτσάκι φάνηκε σ' ένα παράθυρο του σπιτιού.

— Άννα! Άννα! φώναξε. Περίμενε δυο λεπτά....

Η Άννα όμως γύρισε προς τον Ούγκο.

— Πάμε, του είπε.

Φθάσανε στο σταθμό. Κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, του έδωσε το χέρι και του είπε:

— Είθε πολύ καλός και εύγενής. Δέν θα ξεχάσω ότι άλλαξατε κατεύθυνση για μένα.

— Μού φαίνεται πως βρήκα μάλλον τον ίσιο δρόμο. Μπορείτε να μού πητε σας παρακαλώ πού βρίσκεται το σχολείο σας στο Νόβι; Άν περάσω απ' εκεί, θα εύχαριστηθώ πολύ να σας ξαναδώ.

Εκείνη φάνηκε να διστάζει.

— Δέν θέλετε; της είπε λυπημένα ο Ούγκο.

Η Άννα αντί άλλης άπαντήσεως του έδωσε την διεύθυνση της και εξαφανίστηκε βιαστική.

Άπειρες γυναίκες είχε συναντήσει ο Ούγκο μέχρι της ώρας εκείνης! Όλες όμως ήσαν φευτικές, τυχαίες... Κι' αυτή ή άγνή εμφάνιση, ή λίγο κουρασμένη, πού του είχε ρίξει ή θύελλα μέσα στη ζωή του σάν ούράνιο τέξο, τον είχε συγκινήσει βαθιά.

— Θα είναι διαφορετική από τις άλλες, άσφαλώς, σκεπτόταν ο Ούγκο.

Την αναλογιζόταν μ' ένα αίσθημα στοργής και λύπης:

«Μόνη στον κόσμο κι' έτσι άγνή! Έξακολουθεί τον άγώνα της ζωής ενώ άλλες διασκεδάζουν».

Την ξανάειδε στο Νόβι. Εκείνη μούσκε πίντοτε για το σχολείο και για τα παιδιά.

— Ποιόν γνωρίζετε στο Πέρι; την ρώτησε μια μέρα.

—Μιά συνάδελφό μου, την Λιδία Μπόνι.

— Και όμως, μού φάνηκε σάν να λυπηθήκατε πολύ όταν την αφήσατε εκείνο το άπόγευμα και φύγαμε.

— Ίσως. Μού είχε ύποσχεθί ότι θα συναντούσα στο σπίτι της κάποιον πού είχε τότε μεγάλη σημασία στη ζωή μου. Άλλά τα μάτια σας μού φώναζαν, μολοντί δέν σας γνώριζα καλά: «Μην τον περιμένετε! Φύγετε!» Και δέν τον ξαναείδα πιά.

Ο Ούγκο αισθάνθηκε την καρδιά του να σφίγγεται.

— Δέν έφαντάσθηκα, ψιθύρισε, ότι τόσο νέα θα είχατε ήδη αγαπήσει.

Περίμενε να του πη όχι. Μήπως δέν είχε δη την άγνότητα στο λευκό μέτωπό της, όταν του την είχε στείλει το ούράνιον τέξο;

— Ναι, έκαμε εκείνη, είχα αγαπήσει έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο πού μού είχε ψέμματα, πού με γέλασε. Την ήμερα άκριβώς πού σας συνήντησα, είχα πάει στην Λιδία, την εξαδέλφη του, τα γράμμάτά του για να πάρω πίσω τα δικά μου.

Άρραβωνιάστηκε με μια πλουσία, αλλά ήθελε να με δη μια φορά. Ένοιωθα τον έαυτό μου τόσο μόνο, ώστε ποδοπατώντας την ύπερηφάνιά μου δέχθηκα να συμφωνήσω προς το τελευταίο του καριτάιο.

Άλλά την τελευταία στιγμή βρεθήκατε πάνω στο δρόμο μου: νόμισα πως τα μάτια σας με διέταξαν άλλοιώς και άκουσα έσας.

Εκείνος την άκουε σάν χαμένος. Όσα λοιπόν ή ώραία εκείνη νέα δέν είχε κατεβή μόνο γι' αυτόν σάν άγνή άχτίδα απ' τον ούρανό; Είχε λοιπόν κι' αυτή μέσ' στην καρδιά της την θύελλα; Ήταν λοιπόν σάν κι' αυτόν μια κοινή θνητή, άμαρτωλή γι' αυτόν;

— Σας άπογοήτευσα, του είπε σέ λίγο ή Άννα με σδυμένη φωνή.

Και προσπαθούσε με κόπο να συγκραση το δάκρυά της.

— Όταν σας πρωτοείδα, μού φανήκατε 15—16 έτών, συνέχισε ο Ούγκο, χωρίς να σηκώση το βλέμμα του. Ήσταν ντυμένη στα άσπρα, τόσο γλυκιλά και τόσο μελαγχολική, πού φαινόσασταν σάν άγγελος. Φοβόμην τόσο πολύ μή σας χάσω....

Εκείνη του πήρε το χέρι.

— Συγχωρήστε με! Δέν φταίω εγώ αν δέν σας συνήντησα πρώτο στη ζωή μου. Φαίνεται τόσο καλός για μένα...

Αντίο!

Και τα γαλανά μάτια της τον κύταξαν με αγάπη και μελαγχολία.

Εκείνος εξακολουθούσε να μένη άκίνητος, άφωνος, σάν χαμένος. Ξαφνικά φάνηκε να ξυπνά απ' την όνειροπόληση:

— Μη αεύγεις, Άννα! φώναξε, μη φεύγεις! Έσύ δέν μού φταίς! Δέν με γέλασες! Οι άγγελοι δέν λένε ψέμματα.

Η ειλκήρεια σου άξίζει περισσότερο απ' όλα. Η ψυχή σου μαζί μου θα γίνει νέα και ώραία όπως ήταν όταν την έβλεπε ο Πάστας. Άρκεϊ μονάχα να μ' αγαπάς....

Του έσφιξε το χέρι χωρίς να προσφέρη λέξη. Και συνέχισαν τον δρόμο τους μαζί, ήσυχα, με την καρδιά γεμάτη ελπίδες....

ΣΕΣΙΛΙΑ ΠΑΟΛΙΝΙ ΦΕΡΡΑΡΟ

ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ ΜΑΣ

Η Νίνα πήρε γιατρό

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

Η Νίνα έπηρε κοντά του και τον έφίλησε δυνατά και παρατεταμένα στο στόμα, ενώ εκείνος έμεινε άναυδος από την κατάρληξη.

— Μην πητε τίποτα στο γιατρό, του είπε κατόπιν ή Νίνα και έφυγε.

Το άπόγευμα ήρθε άλλος πελάτης.

— Από τι πάσχετε κύριε;

— Άπό ίλαρά! Ίλαρά σ' αυτή την ήλικά.... Σπανία περίπτωσης.

— Μού επιτρέπετε;

Άλλο φιλή πού δυνατό και πού παρατεταμένο.

Μιά ολόκληρη βδομάδα ή Νίνα δέν έκανε άλλη δουλειά παρά να φιλή τους πελάτες πού περίμεναν τον άντρα της.

Έπειτα από τη βδομάδα αυτή, πού είχε φιλήσει καμμιά δεκαπενταριά, περίμενε δέκα μέρες για να ιδη αν θα της εμφανιζόταν το σύμπτωμα καμμιές άσθενείας απ' όσες είχε.... φιλήσει.

Άλλά δέν παρουσιάστηκε τίποτα. Η Νίνα εξακολουθούσε να έχη σιδερένια υγεία. Χαμογέλασε εύχαριστημένη και άρχισε να τραγουδά.

Το μεσημέρι πού γύρισε ο γιατρός έτρεξε να τον φιλήσει.

— Μή! Για το Θεό! έκαμε ο γιατρός... Έρχομαι από έναν άρρωστο πού ύποφύρει από διφθερίτιδα!

— Μού είναι αδιάφορο!

— Σου είναι αδιάφορο;

— Ναι! Τα μικρόβια δέν μεταδίδονται με το φιλή.

— Η επιστήμη λέει....

— Άσε την επιστήμη να λή και άκου ε σου λέω εγώ! Τα μικρόβια δέν μεταδίδονται με το φιλή....

— Πού το ξερίζεις;

— Έκανα πειράματα.

— Τί πειράματα;

— Έφίλησα όλους τους πελάτες σου πού ήσαν εδώ την περασμένη βδομάδα και δέν έπαθα τίποτα!...

Ο Πέτρος έπεσε σέ μια καρέκλα.

— Το έκαμες αυτό Νίνα;

— Το έκανα Πέτρο για να ιδω αν αυτά πού λέτε έσείς οι γιατροί έχουνε καμιά βάση. Λοιπόν έβγαλα το συμπέρασμά μου ότι δέν έχετε τί σας γίνεται!... Πέσου τώρα, με φιλάς ή όχι;

— Μά.... Νίνα...

— Άν δέν με φιλάς τότε θα κάνω κάτι άλλο.

— Τι Νίνα;

— Θα πάψω να φιλάω τους άσθενείς και θ' άρχίσω να φιλάω τους υγιείς. Λοιπόν, διάλεξε!...

Ο Πέτρος δέν χρειάστηκε να σκεφθί και πολύ μπροστά στον κίνδυνο πού τον άπειλούσε. Κι' από την ήμερα εκείνη ή Νίνα άρχισε να είναι πολύ εύχαριστημένη πού πήρε γιατρό.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ ΜΑΣ

Καλλωπισμός

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

ραμένει περισσότερον νέα».

Συγχρόνως διδάσκονται με εξαίρετική προσοχή ο ύγιεινότερος τρόπος της ζωής, καθώς και ή καλύτερα μέθοδος για την περιποίηση της καλλονής. Η ήμερα κάθε εργαζομένης Γερμανίδος πρέπει ν' αρχίσει με λίγα γυμνάσματα άναπνοής. Δίδεται επίσης ιδιαίτερα προσοχή στο μασάζ του σώματος και του προσώπου από ειδικές επιστήμονες καθηγήτριες, έπακουλουθεί δέ πρακτική εξάσκησης υπό την επίδελψή των.

Η συρροή μαθητριών στα νέα αυτά Ίνστιτούτα καλλονής, πού αποτελούν μια άλλη πλευρά της τεραστίας και μεθοδικής οργανώσεως στην Γερμανία, είναι μεγάλη. Πραγματικά πού γυναίκα είναι εκείνη πού δέν θέλει να είναι όρεφρη;

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΘΕΣΙΣ

— Πώς τα πέρασες χθές το βράδυ στο τραπέζι όπου ήσουν καλεσμένος;

— Άς τα! Μη μού το θυμίζεις.

— Γιατί; Δέν ήσαν καλά τα φαγητά;

— Θαυμάσια. Άλλά είχα την άτυχία να κάθωμαι κοντά σέ μια αλλοίωθη ή οποία μού έπαιρνε διαρκώς το φαγητό από το πιάτο μου, νομίζοντας πως ήταν το δικό της!

ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΤ' ΑΝΑΓΚΗΝ

Ο δικαστής: Έχεις καταδικασθί και πού πενταετίας για την κλοπή μιας γούνας;

— Μάλιστα, κ. δικαστή, αλλά τι να κάνω; Οι γούνες δέν διαρκούν άτυχώς περισσότερο επί των ήμερών μας.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΩΤΑ

— Τώρα με το άντιαεροπορικό σκότος δέν θα μπου πιά να βγαίνω την νύχτα από το σπίτι μου.

— Γιατί;

— Διότι έχω διαρκώς φωτεινές ιδέες.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ένας κύριος περιφέρεται άήσυχος μέσα σέ ένα μεγάλο κατάστημα κυττάζοντας έδώ κι' εκεί.

Ένας υπάλληλος τον πλησιάζει για να του προσφέρει τις υπηρεσίες του:

— Έχασα την γυναίκα μου, λέει ο κύριος.

— Πένθημα είδη στο τρίτο πάτωμα, άπανταί ο υπάλληλος.

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Η Κα Αιμιλία, οίκονόμος του βουλευτού Ροδόλφου Βαλλεράν που μόλις έχει πεθάνει, πηγαίνει στο Τσαϊνιγ να παραλάβει την κληρονομία της, που είναι η μόνη κληρονομία της μεγάλης περιουσίας του. Ο άσιγος του Βαλλεράν, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, που αποθαλάσμιζε την κληρονομία, την ακολουθεί κρυφά. Η Κα Αιμιλία παίρνει την Ρενέ και φεύγουν για το Παρίσι. Στο δρόμο όμως, ένα μικροπτόχημα τους σταματά. Θέλοντας και μή διακρίνεται το ταξίδι του και ο Λαντιέ. Έν τω μεταξύ ο εξαδέλφος και συνένονός του Πασκάλ Λαντιέ με αγωνία περιμένει νέα του. Άντ' αυτών καλείται επείγοντως στο σπίτι του κόμης ντε Τερν.

18ον

Κεφάλαιον Γ'

ΚΟΜΗΣ ντε Τερν κατοικούσε στην λεωφόρο Μαδλεν, σ' ένα μικρό μέγαρο, κοντά στο Πάρκο Μονσύ. Υποδέχθηκε τον εργολάβο ή κόρη του κόμης, Ονωρίνη. Απόρησε όταν τον είδε.

— Φαίνεσθε τόσο σπάνι, σπίτι, μας!... φώναξε.

— Πρέπει να με συγχωρήσετε, δεσποινίς! Έχω τόσες σκοτούρες, τόσα βάσανα τον τελευταίον αυτόν καιρόν, που δεν μού μένει ο απαιτούμενος χρόνος για να θυμηθώ και κάτι το ευχάριστο. Πρέπει, μάλιστα, να σας ομολογήσω ότι αν δεν έπαιρνα σήμερα το πρωί γράμμα από τον πατέρα σας, δεν θα είχα αυτήν την στιγμή την ευχαρίστηση να σας βλέπω....

— Μπα; Σας έγραψε ώστε ο πατέρας μου; ρώτησε η νέα με κάποια έκπληξη.

— Μάλιστα δεσποινίς, και με ύφος τέτοιο ώστε έπρεπε να απευθύνω άμέσως. Έλπίζω να είναι καλλίτερα στην υγεία του....

— Η Ονωρίνη κούνησε το κεφάλι της.

— Άλλοιμονο... είπε.

— Μήπως ο κόμης είναι σε χειρότερα κατάσταση; ρώτησε ο Λαντιέ.

— Δυστυχώς, ναι. Και το δυσάρεστο είναι ότι το καταλαβαίνει και ο ίδιος. Αισθάνεται κάθε μέρα τις δυνάμεις του να του φεύγουν. Και το δυσάρεστο, πράγμα που δεν το έκανε ως τώρα.

— Ίδρω άγωνίας έβρεξε τους κροτάφους του Πασκάλ Λαντιέ.

— Τι μου λέτε, δεσποινίς! ψιθύρισε.

— Την αλήθεια, κ. Λαντιέ.

— Δεν νομίζετε, σεις τουλάχιστον, ότι ο κίνδυνος θα περάσει;

— Κάθε άλλο... Η εξέλιξή του είναι μεγάλη. Φοβόμυθα ότι το τέλος θα έπεθ ξαφνικά, καμιά μέρα. Θα το φοβάται αυτό και ο ίδιος για να σας φωνάξει έτσι άξαφνα. Νομίζω ότι έχετε κάποιους λογαριασμούς μαζί του, γι' αυτούς θα σας φωνάξει.

— Αυτό υποθέτω και εγώ, είπε ο Λαντιέ.

Ένα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα του Ε. Ντε ΜΟΝΤΕΠΕΝ

τιέ, και είμαι έτοιμος να λογοδοτήσω κατά τρόπον, μάλιστα, που θα τον ικανοποιήσει.

— Οποιοσδήποτε και αν είναι ο λόγος που σας βλέπω, είπα η Ονωρίνη, χαίρω που σας βλέπω. Τι μαθαίνετε από την γυναικαδέλφη σας;

— Την Μαργαρίτα Μπερτέν;

— Μάλιστα.

— Δεν ξέρω τίποτε....

— Πώς αυτό;

— Δεν την ξανόειδα από την ημέρα της κηδείας του συζύγου της.

— Τότε δεν θα ξέρετε ότι απουσιάζει.

— Δεν είναι λοιπόν στο Παρίσι; φώναξε ο Λαντιέ.

— Έχει φύγει την επομένη της κηδείας. Το έμαθα χθες μόλις κι' εγώ, πηγαίνοντας στο σπίτι της. Οι υπηρέται της λένε ότι, δεν ξέρουν ούτε και αυτοί που έχει πάει και πόσο θα διαρκήσει η απουσία της. Πιθανόν, όμως, και να το ξέρουν αλλά να διατάχθηκαν να μην το πουν σε κανένα.

— Θα περάσω σήμερα από το σπίτι της και θα πληροφορηθώ....

— Θα σας ήσουν υποχρεωμένη αν μου λέγατε και έμένα τίποτε. Αν έννοείται μαθαίνετε τίποτα. Θέλετε να σας οδηγήσω τώρα στον πατέρα μου;

— "Αν έχετε την ευχαρίστηση....

— Η Ονωρίνη ωδήγησε τον εργολάβο στο γραφείο του πατέρα της και μισοαναβόησε την πόρτα είπε:

— Πατέρα, ο κ. Πασκάλ Λαντιέ.

— Ο κ. ντε Τερν καθόταν, ή μάλλον ήταν ξαπλωμένος επάνω σε μια σαϊζ-λόγκ, κοντά στο τζάκι και διάβαζε.

Στο άκουσμα της φωνής της κόρης του άφησε το βιβλίο που κρατούσε και στρέφοντας το κεφάλι προς την πόρτα είπε:

— Καλά παιδί μου. Περάστε κ. Λαντιέ....

— Ο γαμπρός της Μαργαρίτας Μπερτέν μπήκε μέσα.

Το σπουδατήριο του κόμης ήταν ένα εδρύαγο δωμάτιο ταπεταρισμένο ολο με θαυμάσιο βελούδο και με παραπετάσματα από μεταξωτό ύφασμα του ίδιου χρώματος. Στους τοίχους υπήρχαν μεγάλες βιβλιοθήκες, που έφθαναν μέχρι την οροφή, γεμάτες από σπάνια βιβλία εριστοτεχνικά δεμένα και εξαίρετες με περιέργα όσον και πολύτιμα κομφοτεχνήματα, που τα είχε συγκεντρώσει ο κόμης από τις τέσσερες γωνίες του κόσμου κατά το διάστημα των επιστημονικών του περιηγήσεων.

Στους τοίχους, στα μεταξύ των βιβλιοθηκών κενά, υπήρχαν εικόνες μεγάλων ζωγράφων και πανοπλίες ξένων εθνών, μενύλης αξίας.

Στο μέσον του δωματίου ήταν ένα μεγάλο τραπέζι λευκότητας σκαλισμένο, ά-

ριστοτέλεσμα ξυλογλυπτικής, επάνω του δε σωρός βιβλίων κάθε λογής και χειρογράφων. Ένας βενετσιάνικος καθρέπτης επάνω από το τζάκι μ' ένα ρολόγι από πορσελάνη και δύο κηροστάτες από τα δύο των πλάγια, συνελήθωναν την πολυτιμή αυτήν επίπλωση.

Κοντά στην σαϊζ-λόγκ ήταν ένα χαμηλό τραπέζι, που είχε επάνω του μια ξαχαροθήκη από κρύσταλλο της Βοημίας, ένα δοχείο νερού από το ίδιο κρύσταλλο, ένα ποτήρι και ένα κουταλάκι από επίσχιστο ασημί.

Ο κόμης ντε Τερν ήταν ηλικίας εως εξήντα ετών, όποιος όμως τον έβλεπε, χωρίς να ξέρη την ηλικία του, θα τον έκανε ογδοντάρη. Τόσο ήταν γερασμένος. Θάλεγε κανείς ότι δεν είχε μείνει δράμι κρέας επάνω του και ότι το ξαρωμένο δέρμα του ήταν κολλημένο απ' ευθείας επάνω στα κόκαλά του. Τα μαλλιά του ήταν χύμα και το πρόσωπό του πλασιωνόταν από μια μακρά γενειάδα, κατεσπρη και αυτή. Τα μάτια του ήταν θλαρείς από γυαλί και τα χείλη του όχρα. Μόνο η φωνή του εξακολουθούσε να είναι σταθερή και ήγρη.

— Έλα αγαπητέ μου Πασκάλ, είπε ο κόμης, δείχνοντας στον επισκέπτη του να κάθισμα κοντά του. Έλα κάθισε εδώ κοντά μου. Όπως βλέπετε τώρα πια δεν μπορώ να έρχομαι να σε δρίσκω εγώ. Τα πόδια μου δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος του σώματός μου, αν και δεν έμεινε πια σχεδόν διόλου βάρος....

— Ο Πασκάλ τρώμαξε βλέποντας τον κόμης, σ' αυτά τα χάλια.

— Η διαφορά μεταξύ του ανθρώπου που είχε ιδη κατά την τελευταία του επίσκεψη και αυτού που είχε τώρα απέναντί του ήταν μεγάλη. Κατόρθωσε εν τούτοις να κρύψει την έκπληξή του και προχωρώντας προς το κάθισμα που του είχε υποδείξει ο κόμης είπε:

— Έλαφρά αδυναμία ή οποία θα περάσει. Γρήγορα θα αναλάβετε....

— Η καλωσύνη σου αγαπητέ μου Πασκάλ, αλλά εγώ δεν το ελπίζω....

— Και όμως... Τι λένε οι γιατροί;

— Οι γιατροί! Και μήπως τους ρώτησα ποτέ τους άγρυπτες αυτούς τι λένε για την υγεία μου; Αυτοί είναι μονάχα για να παίρνουνε κούρες και να στέλνουνε τους δυστυχισμένους που καταφεύγουν... στα φώτα των, στην άλλον κόσμο!...

— Ήξερα ότι δεν συμπαθούσατε ανέκαθεν τους γιατρούς, αλλά δεν φανταζόμουν ότι θα περιφρονούσατε την επιστήμη τους και μέχρις αυτού του σημείου.

— Όταν κανείς είναι νέος μπορεί, ως ένα βαθμό κι' αυτό, να αγνοήσει τους γιατρούς, στην ηλικία σας όμως και στην κατάσταση που βρίσκεσθε....

— Αφσέ τους αγαπητέ Πασκάλ. Αν βασίζομαι σ' αυτούς θα ήμουν πεθαμένος προ δεκαετίας! Για να τους άγνοήσω έζησα ως σήμερα....

— Πολύ περιεργή τακτική και άκομη πιδ περιεργό το αποτέλεσμα της, έκανε έκπληκτος ο Λαντιέ.

— Αυτό που σοφ φαίνεται περιεργό είναι, εν τούτοις, πολύ λογικόν. Ακριβέ νο

λάβης ότι όψιν ότι την ασθένεια από την όποιαν πάσχω την έχω πάρει στας 'Ινδίας και δεν υπάρχει εδώ. Συνεπώς, την άγνοούν κατά το πλείστον οι γιατροί μας οι όποιοι, εάν τους έκαλούσα, θα προσπαθούσαν να μου την θεραπεύσουν με τα αιώνια σκονάκια τους και με κλύσματα!

— Και πώς την καταπολεμάτε σεις;

— Με τα φάρμακα που πρέπει και που τα έφερα από τις 'Ινδίας. Εκεί ο καθένας είναι και ο γιατρός του εαυτού του.

— Η άρρώστεια μου είναι; Ένας πυρετός που καίει το αίμα στις φλέβες και ξεραίνει το μεδοίλι στα κόκαλα. Αν δεν καταπολεμηθώ εγκαίρως και όπως πρέπει, μπορεί μέσα σε λίγους μήνας να σκοτώσω τον άνθρωπο. Λοιπόν εγώ τον πυρετό αυτόν τον καταπολεμώ με ένα φάρμακο που οι γιατροί εδώ θα χαρακτήριζαν την ζωή του ως αληθινή τρέλλα, γιατί είναι ένα τρομερό δηλητήριο.

— Δηλητήριο!... φώναξε κατάπληκτος ο Λαντιέ.

— Ναι, και από τα δραστηκώτερα. Εγώ, όμως, το παίρνω σε μικρές δόσεις και έτσι αντί να με σκοτώσω, με παρατείνει την ζωή, την οποία τα θάνατα των γιατρών μας θα την συντόμιζαν κατά πολύ!

— Και δεν ροβηθήκατε ποτέ μήπως δηλητηριασθήτε;

— Έφ' όσον προσέχω στη δόση, δεν υπάρχει κανένας τέτοιος φόβος.

— Και η δεσποινίς Ονωρίνη σας αφήνει ελεύθερο;

— Η κόρη μου δεν ξέρει τίποτε από όλα αυτά.

Κεφάλαιον Δ'

— Ξέρετε, όμως, παρατήρησε ο Λαντιέ, ότι η παράδοξος αυτή θεραπεία σας μπορεί να ένοχοποιήσει το περιβάλλον σας... εις περίπτωσιν δυστυχήματος;

— Δεν σε καταλαβαίνω αγαπητέ μου Λαντιέ....

— Η άρρώστεια σας, ή άρνησής σας να δεχθήτε την συνδρομή του γιατρού και το δηλητήριο που παίρνετε, μου θυμίζουν μια πολύ περιεργή δική που είχε γίνει στο κακουργιοδικείο του Τούρ.

— Ποιά δική; ρώτησε με περιέργεια.

— Ένας χημικός της πόλεως Λός είχε προσβληθί από σοβαρά άρρώστεια και δεν θέλησε κι' εκείνος γιατρό... όπως κι' εσείς. Μεταχειριζόταν κι' εκείνος τα κρυφά δηλητήρια που φαινότουσαν ότι τον ανακούφιζαν αλλά που στο τέλος τον έσκοτώσαν... Πέθανε την στιγμή που νόμιζε ότι είχε θεραπευθί. Ο θάνατός του προξένησε έκπληξη και φάνηκε ύποπτος στους γείτονάς του... Ανώνυμα γράμματα έστάλθηκαν στον εισαγγελέα, ο όποιος διέταξε και εξέθεσαν τον πτώμα. Εγινε νεκροψία και αποδείχθη ότι ο δυστυχισμένος χημικός του Λός πέθανε δηλητηριασμένος....

— Η περιέργεια του κ. ντε Τερν μετεβλήθη σε άνησυχία.

— Και κατηγορήσαν κανένα για τον θάνατό του; ρώτησε.

— Μάλιστα. Την σύζυγό του που ήταν πολύ νεώτερα από αυτόν....

— Ο κόμης έφρενισε.

— Άλλ' ή γυναίκα του ήταν άθωα!... φώναξε.

— Και κάτι περισσότερο... Έν τούτοις θα κατεδικάζετο αν δεν εσώζετο από την Θεία Πρόνοια.

— Δηλαδή;

— Μεταξύ των έγγραφων του μακαρίου του δέθηκε ένα ημερολόγιο που ανέφερε λεπτομερώς την περιεργή πορεία της ασθένειας του και τα μέσα με τα όποια καταπολεμήτο. Ανεφέρετο δηλαδή και το δηλητήριο. Χάρης στο ημερολόγιο αυτό ή χήρα εσώθηκε....

— Ο κόμης ντε Τερν έφερε το χέρι στο καθέδρω μέτωπό του.

— Πραγματικά, Λαντιέ, ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε. Είναι τρομακτικά όσα μου είπατε. Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να του συμβεί. Έχω κοντά μου την κόρη μου που με υπεραγαπά. Έχω επίσης αφοσιωμένους ανθρώπους που με υπηρετούν χρόνια. Εάν μετά τον θάνατό μου κατηγορηθί κανένας από αυτούς θα ήτο τρομερόν γιατί δεν θα μπορούσε να αποδείξη την αθωότητά του!...

— Εύτυχος ότι τώρα υπάρχει ή μαρτυρία μου, είπε ο Πασκάλ.

— Ποιος ξέρει αν οι ένοχοι θα την παραδεχθούν!... διέκρινε ο κόμης. Πρέπει να αφήσω κάποιο ιδιόχειρο έγγραφο.

— Έχω εκεί, μέσα σ' εκείνο το συρτάρι ένα αρκετά ογκώδες έργο μου, χειρόγραφο άκομη. Είναι οι «Αναμνήσεις του περιηγητικού μου βίου».

— Αν προσφάσω θα τις εκδώσω, άλλως θα αναλάβη αυτή την δουλειά ή Ονωρίνη. Στο βιβλίο μου αυτό πρέπει να προσθέσω, στα περιηγητήρια, κάτι για την αυτοθεραπεία μου. Μου άνοιξε τα μάτια, Λαντιέ, και σε ευγνωμονώ.

— Σταμάτησε κουρασμένος. Ανεπνεσε με κόπο, το πρόσωπό του ήταν βουτηγμένο στον ιδρώτα.

— Σας κούρασε αυτή μας ή συνομιλία, του είπε ο Λαντιέ.

— Ναι, αλλά έχω, όπως σοφ είπα, το αντίφαρμακο. Είναι άλλως τε ή όρα του. Τώρα θα ιδής πως το παίρνω. Μη φοβηθής....

— Ο κόμης ντε Τερν έβγαλε μέσα από τον κόρφο του ένα μικρό κλειδάκι, κρεμασμένο στο λαιμό του από μια λεπτή χρυσή αλυσίδα. Κατόπιν έσκυψε λίγο και με το κλειδί αυτό άνοιξε ένα μικρό συρτάρι που είχε το χαμηλό τραπέζι που ήταν μπροστά του. Μέσα στο συρτάρι αυτό υπήρχε ένα μικρό κουτάκι από ασημί.

— Ο κόμης το πήρε και το άνοιξε πιέζοντας ένα κρυφό έλατήριο του. Μέσα στο κουτί υπήρχε μια λεπτή σταχτιά σκόνη....

— Μ' αυτή την σκόνη, είπε ο ντε Τερν, μπορεί κανείς να δηλητηριάσει όλο το Παρίσι!...

— Τι είναι λοιπόν;

— Αποξηραμένο δηλητήριο κροταλίου, το πιδ επικίνδυνο δηλητήριο των τροπικών. Από χιλιάδες τουλάχιστον φίδια σκοτώθηκαν για να κατασκευασθί το φάρμακο αυτό, στο όποιον όφειλο τόσων έτών ζωή....

— Ο κόμης πήρε στα λόγια αυτά, με το άκουσμα βέβαιως ένα μέρος από την σκόνη αυτή και το έριξε μέσα στο κροταλίνιο ποτήρι. Κατόπιν, αφού έλεισε πάλι το κουτάκι και το ξανάβαλε στη θέση του, έχυσε λίγο νερό μέσα στο ποτήρι, το ανατάραξε και το ήπιε.

— Ο Πασκάλ τον παρακολουθούσε με μάτια ορθάνοιχτα και τρέμοντας δάκρυα.

— Επί μερικά δευτερόλεπτα ο κόμης δεν έκανε το παραμικρόν κίνημα. Έξαφνα

= 41 =

ένα σπασμωδικό γέγος τον συνεκλόνησε σάγκορνο. Άλλ' όχι, για πολλή ώρα. Αμέσως σχεδόν έπετα, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του συνεστάλησαν, τα μέλη του έμειναν σάν ξερά, το κεφάλι του έπεσε προς τα πίσω και τα μάτια του έμειναν άκίνητα.

Πέρασαν έτσι μερικά δευτερόλεπτα τρομερής αγωνίας για τον Λαντιέ. Κατόπιν αυτός είδε το σώμα του αργάστα να αναταράσσεται ολόκληρο και χονδρές σταγόνες ιδρώτος να φαίνονται στο μέτωπό του. Ο γέρον έδειχνε σάν να είχε προσβληθί από τέτανο.

— Ο τρόμος και ή αγωνία του Λαντιέ δεν είχαν όρια.

Για μια στιγμή νόμισε ότι ο κόμης είχε κάμει λάθος στην δόση και ότι θα πέθαινε σε λίγο, αλλά σιγά-σιγά ή κρίσις έκανε την έντασή της, τα μάγουλά του χρωματίστηκαν ελαφρά και τα μέλη του ξαναβρήκαν την προτέρα τους ελαστικότητα.

— Ο κόμης σκούτισε το μέτωπό του, χαμογέλασε ελαφρά και είπε στον συνηθισμένο του τόνο:

— Τελείωσε... τουλάχιστον ως αύριο....

— Εύχομαι να μη σας ξαναϊδώ να το κάμετε αυτό! φώναξε ο Λαντιέ, είνισι τρομερό! Θα ύποφερετε πολύ....

— Ναι, είναι αλήθεια... για μερικά δευτερόλεπτα οι πόνοι ξεπερνούν τα όρια των ανθρώπινων δυνάμεων και με κάμουν να υποφέρω τρομερά και να επικαλούμαι τον θάνατο για να με σώσει. Αλλά περνούν γρήγορα. Τώρα είμαι πολύ καλλίτερα. Αισθάνομαι πιδ άνετα και έχω μεγαλύτερες σχετικώς δυνάμεις. Ας έποφελήθουμε, λοιπόν, της περιστάσεως για να μιλήσουμε για τις δουλιές μας.

— Σε φώναξα, αγαπητέ μου Λαντιέ, γιατί είμαι βέβαιος ότι δεν μου μένουν πολλές μέρες ζωής άκομη και έπειδή έχω να συνεννοηθώ για σπουδαία πράγματα μαζί σου. Δεν θέλω να υπάρχουν δυσάρεστες μεταξύ μας, ενόσω ζω και καμιά αναμνήσε για σένα, μετά τον θάνατό μου ή και ζητήματα με την κόρη μου. Με καταλαβες;

— Όχι και τόσο... Δεν βλέπω κανένα λόγο δυσάρεσκειας. Μου έμπιστευθήκατε ένα εκατομμύριο, πληρωτόν σε πέντε έτησας δόσεις, μαζί με τους τόκους του. Στις 31 Δεκεμβρίου είμαι υποχρεωμένος να σας μετρέσω 200.000 φράγκα κεφάλαιον και 50.000 τόκων....

— Και θα είσαι εις θέσιν; ρώτησε ο κόμης κυττάζοντας τον Πασκάλ.

— Ο τελευταίος αυτός περίμενε την έρώτηση, γι' αυτό απήντησε με σταθερότητα:

— Βεβαίως! Προτερω να μην έχετε καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

— Αντί απαντήσεως ο κ. ντε Τερν έξηκολούθησε:

— Δεν θα ξεχάσεις και τον όρον ό όποιος θα έχυθη εν περιπτώσει θανάτου μου.

— Τόν θυμώμαι κ. κόμης, είπε ο Πασκάλ. Όταν μέρες από της στιγμής κατά την όποιαν ή εις Ονωρίνη θα ένινετο κάτοχος της κληρονομίας σας, όφειλο να πληρώσω ολόκληρο το κεφάλαιον....

— Ώρα... Και θα είσαι και πάλι εις θέσιν να μετρέσης ολόκληρο το κεφάλαιον;

— Πληρόσταται και θα μπορούσα εν

ανάγκη να το αποδείξω. 'Επιτρέψτε μου όμως να σας ρωτήσω κ. κόμη, γιατί οι έρωτές αυτές, αφού το συμφωνητικό μας είναι κανονικόν και εν τάξει;

— Το συμφωνητικό μας, βέβαια, είναι κανονικώτατο, άλλ' ήθ'να να δεβαιωθώ και από το στόμα σου, ότι θα είσαι εις θέσιν να εκπληρώσης τις υποχρεώσεις σου απέναντι της κόρης μου. Μόνον ή διαβεβαίωσις αυτή θα μπορούσε να απομακρύνη από την σκέψιν μου τις αμφιβολίες που μου ένέπνευσαν μερικές δυσάρεστες φήμες....

— 'Ο Λαντιέ χλώμιασε.

— Δυσάρεστες φήμες; ρώτησε.

— Ναί.

— Δηλαδή;

— 'Ο κόμης δίστασε.

— Μιλήστε! Μιλήστε, σας παρακαλώ κ. κόμη! φώναξε ο έργο άδρος. Φαίνεται ότι υπάρχουν μερικοί καλοβεληταί μου που εργάζονται εναντίον μου. Για να υπερασπισθώ τον έαυτό μου κατά της συκοφαντίας, πρέπει να ξέρω τα πάντα!

— 'Αλλά δεν πρόκειται περί συκοφαντίας, κατά την αυστηράν σημασίαν της λέξεως, φίλτατε Πασκάλ, είπε ο κ. ντε Τερνύ. Ούτε φαίνεται να υπάρχει κακοβουλία σ' αυτάς τας φήμας. Γίνεται, απλώς, λόγος περί προσωρινών στενωχωριών σου, συνεπεία του καιρού, που δεν θα σου επιτρέψουν να αποπερατώσης τα κτίρια που θα έπρεπε να πωληθούν τον Μάρτιον στην Κτηματική Τράπεζα. 'Ο καθείς δέ είναι περιέργος να μάθη με τι τρόπο θα ανταποκριθής προς τις υποχρεώσεις σου....

Τό χτύπημα έδίδετο κατ' ευνόμιαν. 'Ο Λαντιέ σκέφθηκε να δπλισθ ή με θράσος.

— Πραγματικά είπε, ο πρόεδρος όσο και βαρύν χειμώνας με εξημίσεις πολύ. Οι ζήμιες όμως αυτές δεν μπορούσαν να με κλονίσουν οποιoύτα. 'Αλλως τε έχω την σταθερή πεποίθηση ότι εάν κατέφευγα σέ κεφαλαιούχους, πράγμα που έλπίζω να μη χρειασθ ή, θα με βοηθούσαν αυτοί προθυμώτατα....

— Μην αμφιβάλλης γι' αυτό, απήντησε ο κόμης. Πρώτος έγω θα σέ βοηθώ. Μη φοβάσαι, λοιπόν, τίποτε εκ μέρους μου. 'Εκτός αν πεθάνω προ της 31 Δεκεμβρίου, όποτε θα διακοθούν ενώντιον πιστωτοῦ αὐστηροτέρου από μένα.

— Της δίδος 'Ονωρίνης; ρώτησε ο Λαντιέ κώνοντας τόν έκπληκτο.

— Ναί, της 'Ονωρίνης, της κόρης μου. 'Όταν θα μάθ ή ότι στα χέρια σου βρίσκεται ένα εκατομμύριο, δηλαδή τό μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου, θα με μεμφθ ή γι' αυτό.

— Δεν έχω λοιπόν την εμπιστοσύνη της;

— Σε εμπιστεύεται και σέ εκτιμά, λατρεύει μάλιστα την γυναικαδέλφη σου Μαργαρίτα και τόν γιού σου τόν θεωρεί ως φίλον ελικρινή, αποστρέφεται όμως τις κερδοσκοπικές επιχειρήσεις και τις παράτολμες δουλειές. Θα απαιτήση λοιπόν την αίσθητά έντέλεση της συνειδήσεως και θα σπεύση έπειτα να εξασφάλισ ή τα χρήματά της εκεί όπου έχει εμπιστοσύνη.... Με δυο λόγια, αν πεθάνω, λάβε τά μέτρα σου....

— Θα είμαι σέ θέση κ. κόμη...

— Μου τό επιβεβαιώνεις;

— Σας τό δοκίμωμαι.

— Καλά, σέ πιστεύω, φίλε μου. Μπορώ να πεθάνω ήσυχος.

— 'Ο κ. ντε Τερνύ χτύπησε ένα κουδούνι.

— Ένας θαλαμηπόλος παρουσιάσθηκε.

— Παρεκάλεσε την δίδα 'Ονωρίνη να έλθ ή έδώ, διατάξε ο κόμης.

— Ποιό καλά κ. κόμη.

Μετά μιá στιγμή ένεφανίζετο ή κόρη του.

— 'Αγαπημένη μου 'Ονωρίνη, είπε ο άρρωστος, λάβε τόν κόπο να συνοδέψης ως την πόρτα τόν κ. Πασκάλ, αφού έγω δεν είμαι σέ θέση να τό κάνω.

— 'Ο Λαντιέ κατάλαβε και σηκώθηκε.

— Χαίρετε κ. κόμη ψιθύρισε. 'Ελπίζω όταν θα σας ξαναϊδώ, θα σας εύρω σέ καλύτερη κατάσταση.

— Υποκλίθηκε και ακολούθησε την 'Ονωρίνη.

— Μην ξεχάσετε ότι μου ύποουθεήκατε, να μου στείλετε νέα για την καλή μου φίλη Μαργαρίτα, είπε ή τελευταία στον Πασκάλ, όταν βρέθηκαν στον αντιθάλαμο.

— Θα σας τά στείλω με τόν γιού μου, δεσποινίς.

— Σας εύχαριστώ εκ των προτέρων....

— 'Ο Πασκάλ βγήκε από τό μέγαρο της όδου Μολέρεμ. άνέβηκε στο άμάξι του και διατάξε τόν άμαξά να τόν οδηγήση στην όδον Βαρέν.

— 'Ο κόμης πεθαίνει, σκεφτόταν στον δρόμο ο Λαντιέ, γεμάτος ταραχή. 'Οκτώ μέρες μετά τόν θάνατό του, θα είμαι ύποχρεωμένος να μεταήσω στην κόρη του τό εκατομμύριο που δανείστηκα και ή διε ντε Τερνύ ούτε θα περιμένη, ούτε θα θέλη ίσως να άκούση τίποτε. Τί θα χάσω, Θεέ μου! Και ο άθλιος εκείνος Βατάς δεν έδωσε άκόμη σημεία ζωής. Πώς θα βγώ από την τρομερή αυτή άδευσιότητα; Πού να ζητήσω σωτηρία;

Σαφηνά τό πρόσωπό του εφωτίσθη.

— Βοήκα! ψιθύρισε χαρούμενος. 'Υπάρχει ένας τρόπος για να μείνη σέ μένα τό εκατομμύριο.... 'Η έπιτυχία του σχεδίου μου εξαρτάται από την Μαργαρίτα. 'Η 'Ονωρίνη την λατρεύει, καθώς έδεδείχθη προ όλίγου ο κόμης. Θα ακολουθήση τις συμβουλές της. 'Η γυναικαδέλφη μου έπίσης αγαπά τόν άνεψιό της Παύλο, και προς χάριν του θα έκαμε τό πάν.... 'Ότε ή πραγματοποίησις του σνείρου μου είναι εύκολη. 'Ισως πρέπει πρώτα να μιλήσω τού γιού μου και ύστερα να ιδώ την Μαργαρίτα, ή οποία άλλως τε άπουσιάζει, καθώς είπε ή 'Ονωρίνη. Πρέπει όμως να μάθω και πού βρίσκεται ή Μαργαρίτα....

Την ώρα που ο Πασκάλ σκεφτόταν αυτά, την έννοιαν τών όποιων δεν θα άργήσουν να καταλάβουν οι άναγνώσται μας, τό άμάξι του έτρεχε γρήγορα προς την όδον Βαρέν και σέ λίγο σταμάτούσε μπροστά στην πόρτα τού μεγάρου τού μακαρίτου Δομινίκου Μπερτέν.

— 'Ο Πασκάλ μ' ένα πήδημα βρέθηκε κάτω και έτρεξε να γιγυήση την πόρτα.

Τού άνοιξαν άμέσως.

— 'Ο κ. Λαντιέ! είπε ο θυρωρός μόλις τόν είδε, χαϊρετώντας με σεβασμό.

— Καλημέρα 'Αντώνη, είπε ο Λαντιέ. Μπορώ να ιδώ την γυναικαδέλφη μου;

— 'Η κυρία λείπει σέ ταξίδι.... Δεν τό ξέρετε;

— 'Όχι, και απόδειξις ή επίσκεψίς μου....

— 'Η κυρία έφυγε είκοσι τέσσερες ώρες μετά τόν ένταφιασμό τού μακαρίτου. Δεν ξέραμε ούτε πού πηγαίνει, ούτε πότε θα επιστρέψ ή. Χθες τό πρωί, όμως, ο κ. Ζοσελ πήρε ένα τηλεγράφημα τό όποϊον

είλεγε ότι ή κυρία ήταν άρρωστη στο Ρομυλλύ. 'Ο κ. Ζοσελ έφυγε άμέσως....

— 'Αρρωστή! φώναξε ο Λαντιέ με άπορία.

— Ναί. Μας τό τηλεγράφησε ο διευθυντής τού ξενοδοχείου στο όποϊον έμενε ή κυρία.

— Και έφυγε χθες ο Ζοσελ;

— Μάλιστα κύριε, άμέσως.

— Τί έλεγε τό τηλεγράφημα; 'Η άρρώστεια της κυρίας είναι σοβαρά;

— Δεν έλεγε τίποτε για την άρρώστεια.

— Ξέρεις τό όνομα τού ξενοδοχείου;

— 'Ο κ. Ζοσελ τό είπε αλλά τό ξεχάσα....

— Εύχαριστώ καλέ μου 'Αντώνη... Λυπούμε πολύ για όσα άκουσα....

— Κι' έμείς είμαστε άνω-κάτω.... 'Ας έλπίσουμε όμως, ότι θα γίνη γρήγορα καλά και θα επιστρέψ ή στο σπίτι....

— 'Ο Λαντιέ άνέβηκε πάλι στο άμάξι του περισσότερο ταραγμένος από την πρώτη φορά.

— 'Η Μαργαρίτα άρρωστη στο Ρομυλλύ!... ψιθύρισε. Στο Ρομυλλύ που είναι κοντά στο Βιρύ, όπου πέθανε ο Ροβέρτος Βαλλεράν! Αυτή ή σύμπλοσις είναι πολύ παράδοξος. Μήπως ή Μαργαρίτα γνώριζε τόν Ροβέρτο; Κάποιο μυστήριο ύπάρχει μέσα σ' αυτό τό ταξίδι, και στην άρρώστεια της Μαργαρίτας. Πρέπει να μάθω. Και για να μάθω πρέπει να πάω στο Ρομυλλύ.

— 'Ο Πασκάλ επέστρεψε στο σπίτι του, έλπίζοντας να βρή εκεί καμιά είδηση από τόν συνένόχό του, τόν όποιο έν γνώριζε υπό τό όνομα Βατάς.

— 'Η έλπίς του δεν διεψεύσθη. Βρήκε εκεί ένα τηλεγράφημα από τό Μαζόν Ρουζ που έλεγε:

«Τραίνο έτοιμάστηκεν συνεπεία χιόνων Μαζόν Ρουζ. Μεγάλο στενωχώρια. Βατάς. Ξενοδοχείον Σταθμού.»

— Τέλος πάντων, ψιθύρισε ο Πασκάλ, με άνεκόςφισση. Πήρα νέα του. 'Όστε, λοιπόν, ή ύπόθεσις είναι σοβαρά και δεν με κορόιδεψε αυτός ο Βατάς. Τί συμβαίνει, όμως; Γιατί ή στενωχώρια για την όποια αναφέρει; Τά χιόνια, λέγει, σταμάτησαν τό τραίνο. 'Ότε επέστρεψε στο Παρίσι... 'Αλλά μόνος; 'Η νόθος ή ή πέθανε; Τό τηλεγράφημά του αυτό πού για λίγο με καθυσέχασε, αύξάνει, τώρα, με την άοριστολογία του, την άγωνία μου! Τό Μαζόν Ρουζ βρίσκεται στην γραμμή τού Ρομυλλύ. 'Αφού ή στενωχώρια τού τραίνου διεκόπη, δεν θα μπορέσω να πάω στην Μαργαρίτα άμέσως. 'Ολα συνωμοτούν εναντίον μου!

— Αποθαρσυνμένος ο Λαντιέ, έπεσε σ' ένα κάθισμα. Σε λίγο εξηκολούθησε τόν θλιβερό μονόλόγό του:

— Δεν πρέπει, όμως, να άπελπίζωμαι τόσο γρήγορα. Τό χόνι δεν μπορεί να διαρκέση επί πολύ. Τά συνεργεία θα καθαρίζουν τώρα την γραμμή και θα τελειώσουν γρήγορα. 'Απόψε θα φάγω. Τούλάχιστον θα προσπαθήσω....

Σηκώθηκε και πήρε από ένα ράφι τόν 'Οδηγό τών Σιδηροδρόμων. Τόν συνεβουλευθή, σκέφθηκε λίγο και κατόπιν είπε:

('Η συνέχεια στο επόμενο)

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΟΤΑΝ ή 'Αννα βγήκε από τό σπίτι της, ήταν σχεδόν 8 τό δράδυ.

— 'Ηταν πολύ κουρασμένη. 'Ισως θα έτρεπε να πάρη τό λεωφορείο. Δεν τό πήρε όμως γιατί ήθελε να γεμίση τά μάτια της και την καρδιά της με τόν γαλανό ουρανό και με την ώραία παρανάδα. Διέσχισε σιγά τό πάρκο. Τό φώς περνούσε άπλά άνάμεσα στα πυκνά φυλάματα και μιá γλυκεία ευωδία χυνόταν από τό φρεσκοκομμένο χόρτο κι' από τά πολύχρωμα λουλούδια τού πάρκου.

— 'Ηταν ελεύθερη, ελεύθερη για λίγα λεπτά, γιατί όλη μέρα ήταν αιχμαλωτισμένη από τό καθήκον. Σκέφθηκε με άγάπη τά τρία παιδάκια της, την Λουκία, την Ρέζα και τόν 'Αλέκο, 10, 8 και 6 έτών. Εκείνη ήταν 34 έτών. Φαινόταν όμως ακόμα σάν παιδί, ένα ευαίσθητο, χαριτωμένο και λεπτοκαμωμένο κοριτσάκι με δυο πελώρια μάτια στο μικρό προσωπίκι της και δυο υπέροχα χεράκια φτιαγμένα για φυλά. Τά κύτταξε κι' άναστράψε διαπιστώνοντας πόσο τό είχε χαλάσει ή διαρκής χρήση της γραμμής χανής. Σήκωσε τούς ώμους, και ή κίνησις αυτή σήμαινε ύποταγή στην τύχη και ίσως και κάποια άδιαφορία. Τί να κάνη; Δεν ήθελε να θυμωθ ή την περασμένη ζωή της, φοβόταν μήπως χάση τό θάρος της.

Τότε ξεχώριζε ο Σέργιος, ο σύζυγός της, και μ' αυτόν μιá ζωή πολυτελεστάτη, σ' ένα μεγάλο διαμέρισμα πολυκατοικίας, μέσα στην πόλη, και ένα χαριτωμένο έξοχικό σπίτικι στην άκροθαλασσιά. Κατά την εποχή εκείνη είχε επίσημ' ώραία μπαλλάντια. 'Όλα αυτά ξεπαθάλαν τώρα στην φαντασία της. 'Η ζωή είναι κάποτε τογική και κάποτε άστεία. 'Ο Σέργιος ήταν αεροπόρος. Είχε ένα διαβολέμένο θάρος και μιá τύχη εξαιρετική. Και όμως ο άνθρωπος αυτός είχε βρή τόν θάνατο πέφτοντας από την σκάλα! 'Αλλοι στη θέση του θα έσπαζαν ίσως κανένα πόδι, εκείνος έσπασε τό κεφάλι του κι' έμεινε στόν τόπο.

— 'Η 'Αννα ήταν τότε 32 έτών. Λεπτή κι' αδύνατη, δοθηκε σέ άδιέξοδο με τόν θάνατο τού άνδρός της. 'Όλα είχαν γίνει έρείπια στην ζωή της. 'Εγκατέλειπε την χαριτωμένη φολλίσσα τού τρίτου πα-

τώματος, πούλησε τό έξοχικό σπίτικι και τά μπαλλάντια της. Δεν της έμεινε πλέον παρά μόνον τό γούνινο παλτό της, τό άσημιά της και τά επιπλα.

— 'Η νέα μητέρα γνώριζε καλά τρεις ξένες γλώσσες. Βρήκε γρήγορα δουλειά ως ιδιαίτερα γραμματέυς ένός μεγάλου διομηχανού. Τά παιδιά πήγαιναν σχολείο. 'Ησαν καλομαθημένα, αλλά ένα σπiti χωρίς πατέρα είναι πάντοτε θλιβερό. Εκείνη ήταν διαρκώς μελαγχολική. Την νύκτα τό δουδι σπiti γέμιζε με τά φαντάσματα τού παρελθόντος.

Κάποτε γνώρισε τόν Ζάν 'Αντρέ. 'Ηταν ψηλός σάν τόν Σέργιο και πολύ άδύνατος. Πρόσεξε άθελά της τά γυαλιστερά του μαλλιά και την άνδρική και άγαθή έκφραση τού προσώπου του. Τόν ρώτησε:

— Είσθε 'Αμερικανός;

— 'Όχι, όχι κυρία μου, είμαι απ' έδώ, αλλά μόλις τώρα έφθασα από την Σαγκάην.

Μίλησαν για τις έντυπώσεις του από τις ξένες χώρες όπου εκείνος είχε ζήσει, για τις παλιές τους γνωριμίες. Κατόπιν εκείνος εξέφρασε την επιθυμία να γνωρίση τά παιδιά της. Και σιγά-σιγά πήρε στην οικονομική ζωή τους μιá ξεχωριστή θέση.

— 'Ενα δράδυ, άργά, πού έβρεχε, την κάλεσε στο τηλεφώνο.

— 'Η 'Αννα σκέφθηκε: 'Κάποιος θα πήρε κατά λάθος τόν αριθμό μου' αλλά έτρεξε στο άκουστικό για να μην ξυπνήσουν απ' τόν θόρυβο τά παιδιά της.

— 'Αννα, είμαι έγω, ο Ζάν 'Αντρέ. Με συγχωρείτε πού σας έκάλεσα τέτοια ώρα. 'Ηθελα απλώς να σας καληνυχτίσω....

— Πώς είσθε; απήντησε εκείνη για να π ή κάτι.

— Καλά. 'Ακούτε την βροχή που πέφτει έξω;

— 'Ομιλήσαν έτσι επί αρκετή ώρα με σιγανή φωνή χωρίς να τομήσουν να πούν τίποτε τό ουσιαστικό ο ένας στον άλλον. Μόνον ή καρδιά τους χτυπούσε δυνατά.

— Όταν άφησε τό άκουστικό, ή 'Αννα, διθίστηκε σέ σκέψη. Είχε τό άπροσδιόριστο συναίσθημα ότι κάποιος κίνδυνος την απείλούσε: Δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να παραισυνθ ή και ν' άγαπήση τόν Ζάν 'Αντρέ. 'Επρεπε να τόν βγάλ ή από την σκέψη της κι' από την καρδιά της. Είχε την έγασία της και τά παιδιά της. Τις επόμενες μέρες άπέφυγε συστηματικά τόν Ζάν 'Αντρέ κι' εξηκολούθησε να ζ ή μόνον γι' αυτά.

Στό γραφείο της έγραφε, μετέφραζε, έκανε διορθώσεις. 'Εμπρός από τό παράθυρό της ήταν ένα πελώριο δέντρο. Τό δέντρο αυτό τό αίσθανόταν σάν φίλο της. Τού έλεγε τά βάσανά της, τού έλεγε ότι πότε-πότε τά νείατά της διαμαρτύροντο για την ζωή που έκανε, για τό κενό που αίσθανόταν μέσα στην καρδιά της. Τού μιλούσε και τού έλεγε:

— Θα ήθελα ν ή ήμουν σάν κι' έμένα, να ζούσα χωρίς έννοιες. 'Εσύ έχεις τόν προορισμό σου και τόν έντελεις. Δεν μπορείς να σφάλλης. Έμεις οι άνθρωποι σφάλουμε πολλές φορές διότι έν ή τά πόδια μας άκουμπουν επάνω στη γ ή φαντασία μας τρέχει άχαλινωτή στα νέφη. Παρ' όλο πού έχω τρία χαριτωμένα παιδιά πού λατρεύω, αίσθάνομαι, ωστόσο,

κάποιο κενό μέσα στην γυναικεία μου ψυχή....

Αυτά σκεπτόταν ή 'Αννα ένα βράδυ πού έφθασε μπροστά στην πόρτα της άποστρέφοντας από τη δουλειά της, όταν ξαφνικά ένα αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρός της.

— Κυρία 'Αννα! κυρία 'Αννα!

Δεν άνεγειρόταν! 'Ηταν ο Ζάν 'Αντρέ. Θάψαμε την ψηλή κορμοστασιά του, την άνδρική του καττομή. Της έρχόταν να χλάψη και να γελάση μαζί. Αισθάντηκε μιá ξαφνική άδυναμία να την καταλαβάνη. 'Ισως νάταν τό άποτέλεσμα τώσων έτών μοναξιάς. 'Ωχρίασε πολύ. Πήγε να πέση. Εκείνος την πήρε στην άγκαλιά του και την τοποθέτησε δίπλα του στο κάθισμα τού αυτοκινήτου.

Σέ λίγο ή 'Αννα άνοιξε τά μάτια:

— 'Ελιποθύμησα;

— 'Όχι, δεν λιποθυμήσατε! Μη φοβόσασθε. Μη μιλάτε. Τώρα σέ λίγο θα σνέλοστε.

— 'Η 'Αννα αίσθανόταν τώρα καλά. 'Η αίσθησις ότι ο Ζάν 'Αντρέ βρισκόταν κοντά της την γέμιζε χαρά. 'Εξαφνα θυμήθηκε τά παιδιά.

— Τά παιδιά μου! Πρέπει να επιστρέψω σπiti άμέσως!

— 'Η σταθερή φωνή του την καθυσέχασε:

— Μόλις τώρα είδα τά παιδιά σας. Είναι καλά. Είπα στην ύπηρετιά σας να τούς δώση να φάνε και να τά κοιμήση διότι έσείς θ' άργούσατε να πάτε σπίτι σας.

— 'Η 'Αννα δεν καταλάβαινε.

— Γιατί; Γιατί;

— Εκείνος σταμάτησε τό αὐτοκίνητο στην άκρη ένός έξοχικού δρόμου για να της εξηγήση:

— Διότι απόψε θ' αλλάξη ή ζωή σας, 'Αννα! Μη με ρωτάτε πολλά. Από χθόνια σας παρακολουθούσα μέρα με την ή μέρα, ώρα με την ώρα! Μιá γυναίκα σάν κι' έσας έχει ανάγκη κι' άξίζει περισσότερο από τό όνομα ένός πεθαμένου άνδρός. Αυτό τό κάτι πού ζητά ή ψυχή σας θα σας τό δώσω έγω μαζί με τό όνομά μου. Θέλετε να τό δεχθ ήτε; Πέστε μου ναι!

— 'Η 'Αννα δεν απήντησε. Τόν κύτταξε μόνο στα μάτια, πήρε τό χέρι του και τό έσφίξε μέσα στα παγωμένα χεράκια της. Αυτό ήταν αρκετό. Μέσα στην κίνηση αυτή συγκέντρωσε την εύγνωμοσύνη, την εμπιστοσύνη και την μεγάλη άγάπη πού πλημμύριζε την καρδιά της για τόν Ζάν 'Αντρέ.

— ΦΡΕΙΑ. ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΩ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουδεντούλα

Εργασία

Η αναγνώστριά μου Θ. Υ. πέρασε τα νεανικά της χρόνια εδωρισμένη χωρίς όμως να είναι και πλούσια. Πήγε ως μόνη έγκοινα την μητέρα της την οποία συντηρούσε κάνοντας διάφορες εργασίες, κέντημα, ράψιμο ακόμη και σουλίες το σπιτιού. Καιρόταν όταν ξεκινούσε το πρωί για την δουλειά της με τον άλλο εργατικό κόσμο. Περπατούσε κάθε έδωμάδα σαν ευχάριστη επίσκεψη το περιουσιό μας, γελούσε με τ' άστεία του, έβλαψε με τα συγγενικά διηγήματά του, παρακολουθούσε με πολύ λίγο ενδιαφέρον την στήλην μας αυτή διότι όπως μας απολάμβανε ή ίδια, δεν είχε ποτέ πονέσει πραγματικά και συνεπώς δεν ήταν σε θέση να καταλάβει τον πόνο των άλλων.

Τώρα όμως είναι δυστυχισμένη: δυσκολεύεται να βρει εργασία διότι είναι απογοητευμένη να επιστρέψει σπίτι της προτού σκοτεινιάσει διότι η μητέρα της είναι σχεδόν τυφλή. Ως μητέρα, εκείνη επιθυμεί να την παντοφύει της φέρει και προξενιά, τα οποία αρνήθηκε διότι κρατά ακόμη ζωντανή την ανάμνησιν του πρώτου άνδρος που αγάπησε.

Με παρακαλεί να της βρω καμιά τακτική δουλειά. Δεν έχει μεγάλες απαιτήσεις διότι έχει ένα σπιτάκι δικό της και δεν πληρώνει ενοίκιο.

Παρακαλώ λοιπόν το αναγνωστικό κοινό μας να με βοηθήσει να της εξασφαλίσουμε τακτική εργασία.

Αγαπητή μου Θ. Υ.

Θαυμάζω το θάρρος και την επιθυμία, που έχετε προς ανεύρεσιν εργασίας. Πάντως δεν θα ήταν ίσως άσκοπο να αντιμετωπίζατε και την περίπτωση του γάμου. Δεν μπορείτε γὰ ζήσετε αιώνα με μίαν ανάνησιν, τον κι αν σας τιμά το γεγονός αυτό. Υπάρχει και η ζωή με τις χίλιες απαιτήσεις της, ψυχικές και οικονομικές. Ίσως να σας το επιβάλλει και η επιθυμία της δυστυχισμένης μητέρας σας. Η μητρική σorge είναι μια υπεράνθρωπος δύναμις που καθοδηγεί τους ανθρώπους στο πεπρωμένο τους και θα γρήτε ασφαλώς κερδισμένη αν ακολουθήσετε την συμβουλή της. Επί πλέον θα δώσετε σε μια δυστυχισμένη υπαρκτή μια μεγάλη χαρά, θα λύσετε το οικονομικό σας πρόβλημα και θα είσθε εις το μέλλον δυο για να φροντίζετε για την εύτυχία της γρηάς μητέρας σας.

ΛΟΡΑ

Οι ποδιές

Είς τον τόπο μας, οι γυναίκες δεν αγαπούν πολύ τις ποδιές. Τις θεωρούν χρήσιμες μόνον για το ύπρητικό προσωπικό. Είς τις ξένες όμως χώρες απαντάς οι γυναίκες τις χρησιμοποιούν πολύ: Για την περιποίησιν του κήπου, για να βοηθήσουν την μαγειρίσσαν στην κατασκευή ενός εκλεκτού φαγητού ή γλυκίσματος, όταν ράδουν, όταν κεντούν κλπ. Φυσικά οι ποδιές αυτές είναι πολύ κοκέτικες και πολύ περιποιημένες.

Σας παραθέτουμε σήμερα μερικά σχεδιάκια του είδους. Τό φορεματάκι αριστέρα είναι σε μεταξωτό ύφασμα με μικροσκοπικά πολύχρωμα λουλουδάκια. Το υποστάκι κομπώνει εμπρός και στολίζεται με σουρίτσες στα δυο πλευρά του ντεκολτέ. Οι ίδιες σουρές δίδουν την απαιτούμενη ελαστικότητα στο κοντό μανίκι. Η ζώνη από το ίδιο ύφασμα δίνει πίσω το φιόγκο.

Η πρώτη ποδιά (1) είναι από σκουαζέξιο ύφασμα κόκκινο κι' άσπρο, παρόμοιο με τους έγχρωμους αλαζάδες. Μία νόστιμη γλάστρα με άνθη που στην πραγματικότητα είναι μια μεγάλη πέτρινη γωνισμένη σε δυο με

μιά ραφή. Η απλικάσιον αυτή είναι στερεωμένη με δελονιά άσπρου φεστόνιου. Μία μπάντα από κόκκινο λινό τελειώνει στο στρίφωμα και σχηματίζει τον λαιμό και την ζώνη.

Η δεύτερη ποδιά (2) είναι σε λευκό τουμπράλικο με πράσινη πουά. Το επάνω μέρος της ποδιάς και η ζώνη είναι σουρωμένες με κόκκιλες πράσινες.

Η τρίτη (3) είναι σε ριγωτό ύφασμα. Είναι δε όλη κομμένη στο ίδιο του ύψους εκτός του μπροστινού φύλλου που είναι κομμένο στο λαιμό.

Φόρεμα (4) για μπάνιο του ήλιου σε λινό χίτρινο. Το σταύρωμα του μπουστου, το κάτω μέρος της φουστας και το γύρω της τσέπης στολίζονται με φερόνι μπλέ ή μ' ένα βελάνι επίσης μπλέ.

Φόρεμα (6) με τριάντες σε λινό μπλέ σκούρο. Κομπώνει εμπρός ως κάτω. Μία ντεκόρ από κάθε μεριά της φουστας του δίδει το απαιτούμενο φάρδος προς τα κάτω. Τα τσέπια είναι τσέπες.

Το πιάνο σας

Να το προσφύλαττε από το σκόρο.

Μέσα στο πιάνο σας να κρατάτε μια σακκούλακια που να περιέχουν γαββαλίη και καμφορά. Έτσι προσφύλασσε τις τσέπες του από τον σκόρο.

Τα πληκτρα. Να τα καθαρίζετε με πανί βρεγμένο σε πετρέλαιο και να τα σκουπίζετε άμεσα προσεκτικά με ένα άλλο καθαρό και στεγνό πανί.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Δύο νέες συνταγές

για σκορδαλιά

Τό σκόρδο είναι πολύ όφελιμο στην υγεία των ανθρώπων. Αυτό είναι γεγονός επιστημονικώς εξακριβωμένο.

Σας δίδουμε σήμερα δυο νέες συνταγές για σκορδαλιά. Είναι ιδεώδης τροφή για το θράδυ. Μπορείτε δε να απαλλαγείτε από την άσχημη οσμή του σκόρδου πίνοντας άμεσα μετά το φαγητό σας καφέ με κανάκι.

Σκορδαλιά με συμειγάδι

1 ποτήρι νερό.
2 κουταλιές της σούπας συμειγάδι.
Να τα βράσετε ως ότου πήξουν σαν κρέμα, αφού φυσικά έχετε προηγουμένως διαλύσει το συμειγάδι με το κρύο νερό με προσοχή. Έν ανάγκη σουρώνετε το μίγμα προτού το βάλετε στη φωτιά. Γυρίζετε διαρκώς το μίγμα ως που να πήξει. Έν αν μεταξύ έχετε βάλει το ανάλογο σκόρδο καθαρισμένο μέσα στο ξύδι. Αν σας άρεση η δυνατή σκορδαλιά κοπανάτε το σκόρδο μέσα στο ξύδι προτού το προσθέσετε στην κορδαλιά δουλεύοντάς το διαρκώς όπως στην κοινή σκορδαλιά. Προσθέτετε επίσης διαδοχικώς 2 ψυτζανάκια του καφέ λάδι. Πολλοί προσθέτουν και 25 δράμια άμυγδαλα κοπανιστά.
Σκορδαλιά με γιαούρτι
1 κουταλιά της κομπόστας λάδι.
1 κούρε γιαούρτι.

Τα αναμιγνύετε μαζί. Βάζετε προηγουμένως λίγο σκόρδο κοπανισμένο μέσα στο ξύδι. Αν δεν αγαπάτε την πολύ δυνατή σκορδαλιά, προσθέτετε μόνον το ξύδι. Την βάζετε στην παγωνέρα ή σε μέρος δροσερό και την τρώτε με κολοκυθάκια τηγανιστά ή με άλλο θελήσετε σαν την κοινή σκορδαλιά.

Φυσική υγιεινή

Κινησιοθεραπεία

Τον

ήμερα θα σας γράψω διάφορα παιχνίδια με το μπάλλο, τα οποία, όμως, στην πραγματικότητα δεν είναι παρά αποτελεσματικές ασκήσεις για την ενδυνάμωση και την τόνωση διαφόρων μελών του σώματος. Είναι επίκαιρα τα παιχνίδια αυτά της μπάλλας, γιατί την εποχή αυτή μπορείτε, για να σκοτώνετε την ώρα σας, να τα παίξετε στην άμμουδιά, ή στο ύπαιθρο.

Έν πρώτους, πώς πρέπει να παίξει το μπάλλο ώστε να είναι κατάλληλη για τις ασκήσεις; Όταν θελήσετε να αγοράσετε μια ειδική για ασκήσεις μπάλλα, πρέπει να την προτιμάτε βάρους μὲν 2 κιλών, σχήματος δε ομοειδούς και όχι απόλυτως λείου και σφαιρικού. Και το βάρος

πρέπει να είναι 2 κιλών και όχι περισσότερο, γιατί ο προορισμός της δεν είναι όπως των άλλων. Απλώς η μπάλλα πρέπει με το λίγο βάρος της να χρησιμοποιηθεί ως ένα αντικείμενο το οποίο να εξαναγκάζει αυτόν που την χρησιμοποιεί, σε διάφορες ενεργητικές και ποθητικές κινήσεις των διαφόρων μελών του σώματος του, που γίνονται αθλά του και άβιαστα κατά τις διάφορες εφαρμογές και κατά τα πηθήματα προς επανάκτησιν της. Στα ειδικά καταστήματα αθλητικών ειδών πουλονται τέτοιες ειδικές για σπορ χιτώνες άσπρες μπάλλες. Τώρα όσον αφορά το σχήμα πρέπει να είναι ομοειδές και όχι απόλυτως σφαιρικό, γιατί όταν η μπάλλα είναι απόλυτως στρογγυλή, λεία και καλοφουσκωμένη δεν πιάνεται καλά στα χέρια. Ένας λόγος δε παραπάνω που πρέπει να είναι ομοειδής (έλλειψοειδής) είναι ότι στις περισσότερες ασκήσεις πρέπει η μπάλλα να κρατιέται με το ένα χέρι και αυτό κατορθώνεται μόνον όταν το σχήμα της είναι ομοειδές. Έτσι είναι πιο εύκολο να κρατηθεί. Και τώρα ως άρχισαμε τις ειδικές με την μπάλλα ασκήσεις.

ΑΣΚΗΣΙΣ 1.

Πιάστε την μπάλλα μέσα στα δυο σας χέρια. Τα πόδια σας να είναι ανοικτά σ' απόσταση 50 εκατοστών το ένα από το άλλο. Σκύβετε προς τα εμπρός κατεβάζοντας την μπάλλα μέχρι της γης και μετά εκ της θέσεώς σας αυτής κάνετε γοργά ανόρθωσιν του κορμού σας εκτινάσσοντας συγχρόνως την μπάλλα όσο μπορείτε πιο ψηλά στον αέρα.

Πιάστε τώρα κατορθωμένη την μπάλλα με ευκαμψία του σώματός σας, χωρίς καμμία βεβιασμένη προσπάθειαν ή πηδήμα, παρ' όλης με ένα καλό τέντωμα του κορμού σας προς τα άνω. Επαναλαμβάνετε το πέταγμα αυτό 8 έως 10 φορές.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2.

Κρατάτε το μπάλλο με το ένα χέρι. Πατάτε τώρα επάνω από το κεφάλι σας, λοξά από το ένα χέρι στο άλλο (είκων 1). Κάνετε το γυμνασμά αυτό αρκετές φορές, χωρίς να λυγίζετε, όμως, τα γόνατα και χωρίς να σκύβετε προς τα εμπρός, αλλά με τον κορμό κατ'επέναντι προς τα άνω. Οι δυο σημερινές ασκήσεις είναι αποτελεσματικές για την ενδυνάμωση των μυών του θώρακος, των χεριών, για το στήθος και γενικώς για την ανάπτυξη του αναστήτος. Στο επόμενο άλλες ασκήσεις με την μπάλλα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός Σδλωνος 40

Η αλληλογραφία ΤΩ ΛΟΡΑΣ

Καταδικασμένην από την τύχη, Χανιά.— Δεύτερον μέρος κούρας δεν υπάρχει. Η δίαιτα να εξακολουθήσει πάντως πιδ ελαστική, θ' αποφεύγετε, όμως, πάντως τα παστά, άλμυρά, τα πολύ λιπανά φαγητά και τα είνονευματούχα. Επίσης να εξακολουθήσει την φαρμακευτική κούρα από καιρού εις καιρόν για την τακτοποίηση της περιόδου. Μην επαπαυθήτε όταν τακτοποιηθούν και παύσετε τα φάρμακα εντελώς, γιατί και αυτά πάλιν θα άραώσουν και οι δερματικές εκδηλώσεις θα επιδεινωθούν και πάλιν. Οι ντομάτες πολλές φορές επιδρούν κακώς στους παρουσιάζοντας δερματικά νοσήματα. Άλλοτε όμως όχι. Πάντως δοκιμάστε. Πούδρα οποιαδήποτε μάγκο θέλετε. Πάντα πρόθυμος.

Μ. Τ. Μ.— Άν και χωρίς προσωπική εξέταση μετά πεποθήσεως δεν μπορώ να αποφανθώ, έν τούτοις εκ του εκτιθεμένου λεπτομερώς ιστορικού σας φρονώ ότι τα όγκια αυτά που παρουσιάσθησαν σε διάφορα μέρη του σώματος είναι μύλων κύστεις υποδερμικάι. Ίσως, όμως, να είναι και άδένες, πότε βεβαίως ύφίσταται ύπόνοια της παθήσεως, που μου αναφέρετε. Πάντως, στην πρώτη σας πάθησιν δεν οφείλονται. Αυτό σας το βεβαιώ κατηγορηματικώς. Γι' αυτό, νομίζω ότι οφείλετε να υποβληθήτε τάχιστα σε μια προσωπική εξέταση από ειδικό γιατρό. Όσον αφορά την νέα θεραπεία που μου γράφετε ότι διαφημίζουν είναι πρόωρος πράγματι, λίαν επικίνδυνος και χωρίς βεβαιότητα οριστικής ίασεως. Έδώ, πάντως, ακόμα δεν ηρξεν εφαρμοζόμενη.

Δυστυχ η νέον Γ. Τ.— Να ελαττώσετε έν πρώτοις την συνήθειαν. Να παίρνετε εσωτερικώς το μεσημέρι προ του φαγητού και το βράδυ ώσάύτως προ του φαγητού από 50 σταγόνες Λικιόν Κάλστρουμ Σπείλ μέσα σε λίγο νερό. Το πρωί μετά το πλύσιμο και το βράδυ προτού κοιμηθήτε να περνάτε το πρόσωπό σας με αλκαλική ή ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι συνταγή.

Άλκοολ καμφορέ	30 γραμ.
Βάμμα βενζόνης	15 »
Υδωρ κολωνίας	60 »
Υδωρ άπεσταγμένο	150 »

Κάθε βράδυ δε ν' αλείφετε τα στυριά μετά την λοσιόν με την πομάδα τοποθεξέν αντιπυρξέν.

Λαίδη ν Μάβεθ.— Να κάνετε 3-4 φορές την ήμεραν γαργάρες του στόματος με το κάτωθι φάρμακον: Άπεσταγμένο υδωρ κανέλλας 125 γραμ.

Άλκοολ μέντας	125 »
Χλωροφ. ντε σό ρεζάντ	1 »

Για κάθε γαργαρισμό θα ρίχνετε μέσα σ' ένα κύπελλο δυο κουταλιές της σούπας από το φάρμακο κι' άλλες δυο κουταλιές χλιαρού ύδατος.

ΛΟΡΑ

(Είκων 1)

Τά κατορθώματά του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Του Χέρμαν Λάντον

Μιά δ' άρρηξη με εκπλήξεις

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ Μάρτεν Ντάλ, διαβάοντας εκείνο το πρωί την έφημερίδα του, σταμάτησε στο παλαιότερο χρονικό :

«Ένας δάρβαρος

«Κατεδικάσθη χθές είς πρόστιμον 25 λιρών ο διομήχανος Άλεξ Μπάλδιν, διότι παρέσυρε με το αυτοκίνητόν του ένα κύνα. Αυτόπται μάρτυρες κατέθεσαν ότι αφού παρέσυρε το ζώον δεν έσταμάτησε αλλά εξακολούθησε τόν δρόμον του, μέχρις ότου ο κύων έπολοτοποιήθη.»

Αφού ξαναδιάβασε το χρονικό, εδίπλωσε την έφημερίδα του και, άνοιγοντας τόν όδηγό, έψαξε και βρήκε το όνομα Άλεξ Μπάλδιν.

Τό ίδιο βράδυ κατά τις ένδεκα, ένας ψηλός και αδύνατος άνδρας ακαθόριστης ηλικίας, με γκριζό κοστούμι και γκριζά μαλλιά, με χοντρά γυαλιά και με ύψος μισοκακόμοιου ανθρώπου, πλησίαζε σάν φάντασμα σε μία όμορφη αλλά κατακόρετην ήλλα, τού προαστίου Μπάγκουερ. Αφού βεβαιώθηκε ότι κανένα αδιάκριτο μάτι δεν παρακολουθούσε τις κινήσεις του, επήλθε σάν αϊλουρος τα σιδερένια κάγκελλα τού κήπου και προχώρησε σε ένα παράθυρο τού πρώτου πατώματος. Ύστερα από λίγο, κρατώντας το κλεφτό φανάρι του, έμπαινε στην βιβλιοθήκη της βίλλας.

Πόση ώρα εργάσθηκε εκεί μέσα; Μισή; Μία; Όχι κι' αυτός ο ίδιος δεν θά μπορούσε να απαντήσει. Ξαφνικά, ενώ έτοιμαζόταν να εγκαταλείψει την βίλλα και άφηνει επάνω στο τραπέζι ένα επισκεπτήριο, ακούσθηκε ή τζαμπίσση της κυρίας εισόδου που άνοιγε με πάταγο. Τό χόλλ πλημμύρισε στο φως και σχεδόν άμέσως ακούσθηκαν κραυγές γυναικός έξαιρετικά τρομαγμένης ή συγκινημένης. Ο διαρρήκτης μόλις πρόφθασε και κρύφτηκε πίσω από ένα παραπέτασμα πόρτας. Ύστερα από μία στιγμή βέβητε από την κρύπτη του μία νέα κοπέλλα που κατέβαινε με τα ντυτικά της από τόν πάνω πάτωμα και έτρεχε συγκινημένη προς τόν μένος μιάς κυρίας που είχε πέσει σχεδόν άναίσθητη σε ένα φωτείο.

— Κυρία! Τί έπάθατε κυρία; Τί συμβαίνει;

Έκείνη έφερε τα χέρια της στα μαλλιά της που είχαν πέσει στο μέτωπό της:

— «Ω! Ρουθ! Ση είσαι; Είναι τρομερό!

— Τί έπάθατε κυρία;

— Κάτι τόν τρομερό γίνεται αυτή τη στιγμή στο έργοστάσιο! Αι! Άκούς; Άκούς τούς γδούπους; Η άδραυκή βαρειά εργάζεται! Θεέ μου! Τί σημαίνει αυτό; Γιατί ένοιάζεται ή άδραυκή βα-

τώρεωσα να πιάσω ούτε μία.

— Τί να τις κάνεις; Όσο και άν είνε δεινός μάγειρος ο Μπίλιγκ, δεν θά μπορούσε να σου τις μαγειρέψει.

— Δεν ξέρω πώς, κατά τή ξημερόματα, μου ήλθε ή ιδέα να κυνηγήσω έντομα και πεταλούδες! Τί κάνεις εδώ; Τί είναι εδώ μέσα;

— Χμ! Δεν ξέρεις τί είναι εδώ; Να σου τόν πω να τόν μάθεις... άν δεν τόν ξέρεις. Είναι ή βίλλα τού Άλεξ Μπάλδιν. Δεν ξέρεις τόν Άλεξ Μπάλδιν; Ο Άλεξ Μπάλδιν είναι... ή μάλλον ήτο γιατί δεν είναι πιά, ένας διομήχανος!

— Δεν είναι πιά; Δηλαδή... θέλεις να πής πώς δεν υπάρχει πιά;

— Κάτι μένει ακόμη από αυτόν... ο πολτός του!

— Δεν καταλαβαίνω.

— Θα καταλάβεις. Αφισέ με ώστόσο να σου εκφράσω την χαρά μου για την άγέλιση αυτή συνάντησή μας... πού την περιμένα όπωσδήποτε.

— Ανέλπιστη πού την περιμένεις; Δεν λύνω γρίφους.

— Όχι και πρόκειται περί γρίφων!

Έδώ μέσα έγιναν κατά τόν διάστημα της νυκτός καταληκτικά πράγματα.

— Δηλαδή;

— Πρώτον: Ο Λωποδύτης — Φάντασμα έπεσέφθηκε χθές τόν βράδυ αυτή τη βίλλα και βούτηξε μερικά κοσμήματα, χρυσόγραφα και άλλα.

— Μωρέ τί μου λές!

— Σου φαίνεται άπίστευτο; Η δ' άρρηξη ώστόσο αυτού τού σατανά, δεν ένδιαφέρει και τόσο.

— Ναί. Άς έλθουμε στο δεύτερο.

— Δεύτερον: Χθές τόν βράδυ, λίγο μετά τις έντεκα, φαίνεται ότι ο μίστερ Άλεξ Μπάλδιν, έπιασε την γυναίκα του με κάποιον Μπόμπ Άστορ, έναν ώραίο αλήτη.

— Την έπιασε μαζί με τόν αλήτη; Πού;

— Μέσα στο έργοστάσιο! Έκείνη δικαιολογεί την πράξη της με μία ήπιότητα αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Δεν μάς πολυενδιαφέρει ή διαγωγή της μίσεξ Μπάλδιν. Έκείνο πού μάς ένδιαφέρει είναι ότι οι δυο άνδρες ήλθαν στα χέρια και ο Μπόμπ Άστορ έπολοποίησε τόν Άλεξ Μπάλδιν κάτω από την ύδραυλική βαρειά!

— Τί φρίκη!... Αυτό έγινε μπρός στα μάτια της γυναίκας τού Άλεξ Μπάλδιν;

— Όχι. Έκείνη έφυγε πανικόβλητη μόλις οι δυο άνδρες ήλθαν στα χέρια.

— Τί λέγει τώρα;

— Είναι γυναίκα πολύ έξυπνη. Έχανε μία παρατήρηση πού δεν θά την έκανε ούτε λατροδικαστής.

— Δηλαδή;

— Μας είπε ότι ο άνδρας της ήταν πολύ χειροδύναμος και συνεπώς, δεν μπορούσε ο Μπόμπ Άστορ να τόν πιάσει, να τόν ξαπλώσει κάτω από την ύδραυλική βαρειά και να τραβήξει τόν μοχλό.

— Πολύ σωστά! Πώς όμως κατά την γνώμη της έγιναν τά πράγματα;

— Υποθέτει πως μάλλον ήτο:τόνησε ο άνδρας της, σε μία στιγμή τρέλλας πού τού την προκάλεσε τόν ραντεβού της με τόν αλήτη. Αυτό αποδεικνύεται και από την πολοποίηση τού πτώματος.

Η ύδραυλική βαρειά έπιασε επάνω του τούλάχιστον διακόσιες φορές.

— Όταν χτυπούσε ή βαρειά, πού βρισκόταν ή μίσεξ Μπάλδιν;

— Ημ'αυτόβουμος στο χόλλ της βίλλας, με την χαμαριέρα της Ρουθ.

Η φρικτή σκηνοθεσία

Ύστερα από λίγα λεπτά έμπαινε σε ένέργεια ο τρομερός μηχανισμός της δικαιοσύνης.

Ο αλήτης είχε αφήσει ίχνη. Τά άποτυπώματα τών πελμάτων του φαινόταναν καθαρά στο έδαφος, γιατί είχε ψιγαλίσει από νορίς. Για να περάσει από τόν ρεματάκι, είχε βγάλε; φαίνεται; τά παπούτσια του και τά κρατούσε στο χέρι του. Πιά στα άποτυπώματα αυτά, βρίσκοναν άποτυπώματα γυναικείων υποδημάτων. Άρα, ή μίσεξ Μπάλδιν τόν περιέμενε στο ρεματάκι και πήγαν μαζί στο έργοστάσιο. Σ' έποσταση ένός βήματος φαίνονταν και τά άποτυπώματα άνδρικών υποδημάτων, πού πήγαναν και αυτά προς τόν έργοστάσιο. Αυτά και μόνα θά έστελναν τόν αλήτη Μπόμπ Άστορ στην κρεμάλα!

Υπάρχον άποτυπώματα έξόδου τού άνυποδίου από τόν έργοστάσιο και άποτυπώματα έξόδου της γυναίκας! Άποτύπωμα έξόδου τού άνδρος πού φορούσε τά υποδημάτά του, δεν βρέθηκαν!

Μετά την παρατήρηση αυτή, μπήκαν στο έργοστάσιο και σταμάτησαν μπρός στο πολοποιημένο πτώμα.

— Έγώ αποκλείω την αυτοκτονία! Έχω ο Σούμερ, αφού είδε την στάση τού πτώματος. Διότι άν ο Μπάλδιν έθεσε σε κίνηση την ύδραυλική βαρειά και κατόπιν έπεσε κάτω από αυτήν για να πολοποιηθ, θάπρεπε να βρούμε τόν πτώμα απρόσμενα πεσμένο και όχι ανάσκελα!

Όσο και άν περιφρονή τόν θάνατο ένας ίθρωτος, δεν άντέχει βλέποντάς τον να έρπεται και μάλιστα υπό μορφήν μιας γυλόδινης πλάκας! Θάπαρτε μπροστά για να μη δή τόν θάνατό του. Άνάγκη θά τόν έβλεπε!

Ύστερα από εξακριβώσεις πού κράτησαν μία ώρα περίπου, σχημάτισαν όλοι την γνώμη ότι ο αλήτης σκότωσε τόν Άλεξ Μπάλδιν και κατόπιν τόν πέταξε κάτω από την βαρειά και τόν έπολοποίησε!

— Κατά τόν έπολοποίησ; αφού τόν έπεσε από τήν έρση; ή μήπως ο Μάρτεν Ντάλ, Γά, ή έπαιξε ήλίγη ώρα σάν τόποι τού έπολοποίησ; και να σπύλλων;

— Που να τήν δν σκότωσε. Πιθανό να τόν έβλεπε με μία τρομερή γοργότητα, στερεώνοντας φωνικό ήπ ου, τόν έβλεπε στην βαρειά και τραβήξε τόν μοχλό σπύλλοντας.

— Πιθανόν. Όχι είναι πιθανό. Έπειδή όποιος έπαιξε τόν άνδρα έπαιξε με τήν μίσεξ Μπάλδιν να μάς τή την...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Μόλο ότι... ή ένδυνάμει α' σ'...

— Να μάς πής πού μπορούμε να βρούμε τόν σούγγο σας, ο οποίος έφυγε άπ' εσάς μετά την δολοφονία!

Και τρέχοντας προς τόν πτώμα:

— Κυτάξτε κύριοι τά χέρια αυτά και πείτε μου άν είναι χέρια διομήχανου! Άς βγάλουμε τώρα και τά υποδήματά του να δούμε άν είναι πόδια διομήχανου, συνηθισμένα στο λουστρίνι και στην άκριβή κάλτσα! Βλέπετε; Πόδια άπειροπάρητα, ρυπαρά όλίγο και πού φέρουν άκρίβη ίχνη λάσπης! Έχουμε μπροστά μας τόν πτώμα τού αλήτη Μπόμπ Άστορ! Στά πρόθυρα της καταστροφής, τόν ζεύγος Μπάλδιν συνέλαβε ένα καταχρόνιο σχέδιο! Ο Άλεξ Μπάλδιν ασφάλισε την ζωή του για 40.000 λίρες. Συνενομημένη μαζί του ή γυναίκα του παρέσυρε τόν Μπόμπ Άστορ στο έργοστάσιο.

Ητο ώραός ο αλήτης, γνωστός κατακτητής και δεν παραξενεύτηκε όταν μία ώραία τού καλού κόσμου τού έδωσε ραντεβού στο ρεματάκι... για να ύπαρχει ή να βγάλη τά παπούτσια του και να αφήσει άποτυπώματα τών ποδιών του. Δεν μπορού να έξέο τι στάση είχε ο αλήτης όταν ο Άλεξ Μπάλδιν πήκε περπατών-

τας στα δάκτυλα και τόν σκότωσε δολοφονικά. Κατόπιν φόρεσε στο πτώμα τά δικά του ρούχα και υποδήματα, έκαψε τά ρούχα τού θύματος στόν κλίβανο και βγήκε άνυπόδητος... για να αφήσει άποτυπώματα έξόδου τού αλήτη από τόν έργοστάσιο! Σήμερα θά κηδεύονταν ο αλήτης Άλεξ Μπάλδιν και... ή άπαρηγόρητη χίρα θά βούταγε τις 40.000 λίρες της ασφάλειας και θάφευγε για την Άμερικη να βρη τόν νεκροζώντανο σούγγο της! Έτσι έχουν τά πράγματα, μίσεξ!

Έκείνη τόν κύταξε λίγες στιγμές με τά μάτια της πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους από την έκπληξη και την φρίκη και τέλος, αφήνοντας μία σπαραχτική κραυγή, σωριάστηκε πραγματικά άναίσθητη αυτή τη φορά.

Την ίδια μέρα, κατά τις έπτά τόν βράδυ, συνεληφθή ο Άλεξ Μπάλδιν την στιγμή πού άνόποπος και γεμάτος έλπίδες, ανέβαινε στο ύπερωκεάνιο «Γιούνιον» πού έφευγε για την Άργεντινή.

HERMAN LANTON

Απόδοσις ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Ναί! αυτό είναι προτιμώτερο.

Πρό της ήλιοθεραπείας πρέπει να τριέθετε καλά με κρέμα NIVEA. Το δέρμα σας διατηρείται μαλακό και άποκτά ώραίο, μελαχρινό χρώμα. Όποιος, όμως, θέλει να μαυρίσει γρήγορα, άς μεταχειριστεί το NIVEA-MUSS-λάδι με την ίσχυρα προστατευτική του ένέργεια.

Τό μικρό κυτίον δρχ. 9.—
τό μεσαίον " " 17.—
τό μεγάλο " " 33.—

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
— ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΕΙ ΟΥΛΗΣ —
ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΛΟΤΚΙΝ
4, Λεωφόρος 12 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 27.079

ΠΗΛΗΓΩΜΕΝΗ

στην καρδιά

Τα προηγούμενα

Ο Ώντικός καταδικασθείς άδικως για τόν φόνο του άλλου προεσταμένου του Γεωργίου γτε Μπωπρεά, δραπετεύει από τόν κάτεργο. Ο διάσημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάς, πού έχει παντρευθεί τήν σύζυγο του δολοφονημένου, βέβαιος πιά για τήν άθωότητα του Ώντικού και συγκατανέοντας τόν γιο του τού Μπωπρεά, Ζεράρ, τόν κρύβει σ' ένα αγρόκτημα. Οι άστυνομικοί, όμως, τόν άνακαλύπτουν αλλά δέν τόν συλλαμβάνουν. Τόν εξετάζουν καθώς και τόν Ζεράρ και πείθονται ότι ο Κολλιβε, ένας άνώτερος υπάλληλος τού Οίκου Μπωπρεά, είναι εκείνος πού θά έπρεπε νά συλληφθή. Τόν άναζητούν, άλλ' αυτός είναι μέ τήν άρρωστη κόρη του Σουζάννα στην Ιταλία. Εκεί έχει ρθάζει κι' η δεύτερη σύζυγος τού Κολλιβε Μαρία, πού τόν έχει χωρίσει εξ αιτίας της τρυφερότητάς του, και συναντάται κρυφά μέ τήν Σουζάννα τήν οποία υπερασπάζει. Ο Κολλιβε δέν υποπτεύεται τίποτε).

16ον

ΣΙΓΑ-σιγά οι δύο γυναίκες έχαλάρωσαν τά προφυλακτικά μέτρα τους. Βλεπόντουσαν τώρα άν άν: κάθε βράδυ αλλά τούλάχιστον κάθε δύο μέρες.

Η εύτυχία τους ήταν μεγάλη.

Ένα βράδυ η Σουζάννα είχε στη Μαρία:

— Ξέρεις ότι τώρα αισθόμουν καλλίτερα. Και αυτό τού όφείλω σέ σένα. Είμαι βεβαία, ότι άν μπορούσαμε νά ζήσουμε έλεύθερα μαζί, θά γινόμουν έντελώς καλά... έντελώς καλά...

Ένας έλαφρός όμως θήκας, πού της συνειλόνισε τού εύθραυστο κορμάκι, έρχόταν σέ λίγο νά τήν διαφύσει. Η νέα έφερε τού παντήλι της στί στήμα και όταν τού άπέσυρε, μία κηλίδα κόκκινη ύπηρχε επάνω στην κατάσταση μουσελίνα.

Η Μαρία έκανε ότι δέν τού πρόσεξε. Φρόντισε όμως άμέσως νά συντομεύσει τού ραντεβού και νά στείλει τήν Σουζάννα σπίτι.

Έκείνο όμως πού φοβόντουσαν οι δύο γυναίκες δέν τού γλύτωσαν.

Ο Κολλιβε είχε ένα βράδυ μία επίμονο αύπνια. Αφού άδικα προσπάθησε νά κοιμηθή πότε διαβάζοντας και πότε μετρώντας άδιάκοπα, κατά τήν κλασσική συνταγή, σηκώθηκε, φόρεσε τήν «ρόμπ-ντε-σάμπρ» του και κατέβηκε στί κήπο. Έκανε μερικές βόλτες άναπνέοντας τόν άρρωτισμένο αέρα της νύχτας. Κατόπιν άνοιξε τήν πόρτα και βγήκε έξω.

Δέν είχε κάνει, όμως, δύο βήματα στί κήπο σταν είδε ξαφνικά νά προβάλλει μέσα από τά δένδρα μία μαύρη σκιά και νά κατευθύνεται βιαστικά στί πλάγια της βίλλας. Ήταν γυναίκα. Ο Κολλιβε στάθηκε και κύτταξε τήν άγνωστη και ξαφνικά γέλασε τού μέτωπό του:

— Διάβολε, είπε μέσα του, πού φαίνεται πώς τήν έχω ξαναίδη και κάποιο άλλο βράδυ τήν γυναίκα αυτήν. Πού νά τη γαίνω;

Στάθηκε λίγο σκεπτικός. Και κατόπιν, άπότομα, ένα όνομα τού ξέφυγε από τά χείλη:

— Μαρία!...

«Ω! Ναί! Ήταν βέβαιος! Τού άνάστηκα της! η περιπετησία της, η σιλουέτα της!...

Ήταν αυτή!... Δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία.

Γεμάτος συγκίνηση ο Κολλιβε κύτταξε πρds τά επάνω. Κατόπιν ξαφνικά τραβήχθηκε από τού δρόμο και πήγε νά κρυφεί πίσω από ένα δένδρο. Η σκιά είχε ξαναφανεί. Πέρασε και ξαναπέρασε πρds από τήν βίλλα. Προφανώς και αυτή περιμένει.

— Μαρία, αγαπημένη μου Μαρία... ψιθύριζαν τά χείλη τού Κολλιβε.

Δέν μπορούσε πιά νά άμφιβάλλει. Ήταν εκείνη. Τί έρχόταν όμως νά κάνει εκεί;

Ξαφνικά η σκιά σταμάτησε ακριβώς μπροστά στί παράθυρο της Σουζάννας. Έσκυψε κάτω, πήρε λίγο χώμα και τού πέταξε πάνω στίς γροιλίες τού παραθύρου.

— Θά ναι κανένα σύνθημα, ψιθύρισε ο Κολλιβε.

Πραγματικά, οι γροιλίες άνοιξαν άμέσως. Στί παράθυρο φάνηκε η μορφή της Σουζάννας.

Οι δύο γυναίκες αντίλαξαν χαμηλόφωνα μερικές λέξεις τις οποίες ο Κολλιβε δέν άκούσε. Κατόπιν τού παράθυρο ξανάκλεισε.

Λίγα λεπτά πύ ύστερα, η Σουζάννα έπεφτε στην άγκαλιά της Μαρίας λέγοντας:

— Μητρώδα! Πώς άργησες άπάντε! Νόμισα ότι δέν θά έρχόσουν.

Η έκπληξις τού Κολλιβε ήταν τώρα άπερίγραπτη. «Όστε, αλήθεια, ήταν η Μαρία. Κι' αυτήν κατέβαινε και συναντούσε η Σουζάννα!

Στήν αρχή ο Κολλιβε δέν μπόρεσε τί νά σκεφθή. Ο νους του είχε σταματήσει. Έπρεπε μήπως νά χαρή; Αφού η Μαρία αγαπούσε μέχρις αυτού τού σημείου τήν νεαρά κόρη, δέν θά άνθίστατο ίσως στί κήπο πειρασμό νά επιστρέψει κοντά της και στί φανερά, για νά μπορεί νά τήν περιποιείται η ίδια και νά τήν αγαπά έλεύθερα.

Έμεινε για κάμποση ώρα στί θέση έκείνη σκεπτόμενος. Έν τώ μεταξύ οι δύο γυναίκες πιασμένες τρυφερά από τήν μέση κατέβηκαν πρds τήν θάλασσα.

Τού ήλθε για μία στιγμή η επιθυμία νά τρέξει ξοπίσω τους, νά μιλήσει, μέ τήν Μαρινέττα, νά έξηγηθή μία για πάντα μαζί της. Ο φόβος όμως μήπως και δέν κατορθώσει και αυτή τήν φορά τίποτε, τόν κρατούσε καρφωμένο στί θέση του.

Θά προτιμούσε τού μαρτύριο της άβελαιότητας και της αγωνίας από τόν ταυμερό πόνο μιάς άρνήσεως.

Έν τούτοις δέν τόν είχε εγκαταλείψει όλο του τού θάρρος.

Προτού φύγει απ' τού Παρίσι, είχε επιχειρήσει νά ξαναίδη τήν Μαρία, άλλ' δέν τήν βρήκε. Έμαθε ότι είχε φύγει άπό τού Παρίσι. Κανείς όμως δέν ήταν σέ θέση νά τόν πληροφορήσει πού είχε πάει.

Και νά πού τώρα, ως έκ θαύματος, τήν ξανάβλεπε.

Απόψε, όμως, δέν θά τήν έπλησίαζε. Αυτό τού είχε αποφασίσει. Θά τήν ακολουθούσε μόνο για νά μάθει πού έμεινε και θά άνεβαλλε για άλλοτε νά τήν συναντήσει. Όταν θά ήμερούσε και θά ήταν σέ θέση νά σκεφθή.

Είδε ύστερα από λίγο τις δύο γυναίκες νά ξαναεμφανίζονται, άγκαλιασμένες, τού στενό δρομάκι.

Έσπευσε νά κρυφθή.

Έξω από τήν πόρτα της βίλλας η Σουζάννα άπεχαίρετσε τήν μητέρα της, άγκαλιάζοντάς τήν και φιλώντας τήν τρυφερά, σχεδόν μέ πάθος.

«Πόσο τήν αγαπά!...» σκέφθηκε ο Κολλιβε.

Τέλος η Σουζάννα μπήκε στί κήπο και χάθηκε μέσα στί σκοτάδι.

Η Μαρία έμεινε λίγο στί θέση της. Τί νά περίμενε;

Ο Κολλιβε δέν άργησε νά τού μάθει.

Οι γροιλίες τού παραθύρου της Σουζάννας άνοιγαν σέ λίγο και δύο λεπτά χειρόνια έστελναν ένα διπλό φιλή μέσ' στί σκοτάδι, πρds τήν διεύθυνση της Μαρίας. Κατόπιν τού παράθυρο ξανάκλεισε.

Αργά-αργά τότε η Μαρία κίνησε κι' αυτή για τού σπίτι της.

Ο Κολλιβε τήν άφηνε νά προσπεράσει και κατόπιν, πατώντας στίς μπότες τών ποδιών του άρχισε νά τήν παρακολουθή.

Δέν ήξευρε κι' αυτός ποιά δύναμη τόν κρατούσε και δέν έτρεχε νά σταματήσει τήν λατρευτή γυναίκα, νά πείσει στί πόδια της και νά έκπληρήσει για μία άκόμη φορά, έν όνόματι πιά Έκείνης, της κόρης του, νά ξαναγυρίσει κοντά του.

Η παρακολούθησις δέν κράτησε πολύ. Σέ άπόσταση 600-700 μέτρων από τήν βίλλα τού Κολλιβε, βουτηγμένο μέσα σέ μία όρμητική θάλασσα, ήταν ένα μικρό σπίτι, ταπεινού μάλον έξωτερικού, όπως μπόρεσε νά διακρίνη ο Κολλιβε. Η Μαρία έβγαλε από τόν κόρφο της ένα κλειδί, άνοιξε τήν έξορτα και έξαφανίστηκε μέσα στί κήπο.

— Όστε έδώ μένει... ψιθύρισε ο Κολλιβε.

Έμεινε για λίγο κυττάζοντας τού σπίτι πού έκρυβε έκείνη τήν στιγμή όλων του τού πόθου, τόν μόνο σκοπό της ζωής του. Κατόπιν στράφηκε και άρχισε νά επιστρέφει στί σπίτι του.

Έκείνο τού βράδυ δέν κοιμήθηκε δίλου ο Κολλιβε. Ούτε καν, μάλιστα, είχε πέσει στί κρεβάτι.

Η άνατολή τού ήλιου τόν βρήκε άγρυπνο και σκεπτόμενο.

Όταν είδε τήν κόρη του, δέν της έκανε τόν παραμικρό ύπαινιγμό για όσα είχαν συμβεί τήν νύχτα.

Ούτε και η Σουζάννα υποπτεύθηκε ότι ο πατέρας της τήν είχε ίδη, ότι τού μυστικό της τού ήξερε κι' αυτός.

Κατά τας δέκα ο Κολλιβε βγήκε μόνος.

Αντί όμως νά κατέβη πρds τήν θά-

λασσα, άνέβηκε τόν λόφο, διευθυνόμενος πρds τού σπίτι της Μαρινέττας.

Σέ λίγο χτυπούσε τού κουδούνι της έξορτας. Μιά ήλικιωμένη γυναίκα — ύπη-ρέτρια προφανώς — τού άνοιξε.

Μισά γλώσσια, μισά ιταλικά τόν ρώτησε πού ζητούσε.

Ο Κολλιβε της έξηγησε ότι ήθελε νά ίδη τήν κυρία της.

Η ύπηρέτρια, θά είχε χωρίς άλλο τις διαταγές της, γιατί άπήντησε ότι η κυρία της ζούσε μόνη και δέν δεχόταν κανένα.

Ο Κολλιβε, όμως, δέν ήταν διατεθειμένος νά φύγει άπρακτος. Παραμέρισε τήν ήλικιωμένη γυναίκα και μέ βήμα σταθερό διέσχισε τόν κήπο, διευθυνόμενος πρds τού σπίτι.

Χωρίς άλλο θά τόν είχαν δη από μέσα, γιατί μία κουρτίνα κινήθηκε τήν ώρα πού κοιθένταζε μέ τήν ύπηρέτρια και όταν μπήκε μέσα στί σπίτι, δρέθηκε ξαφνικά αντίκειν στην Μαρία.

Μέ μία σιωπηλή χειρονομία η νέα γυναίκα τού έδειξε ένα μικρό δωμάτιο πού ήταν εκεί δίπλα.

Ο Κολλιβε άφώνισε μπήκε.

Ήταν ένα σαλόνι πολύ απλά αλλά φιλόκαλα έπιπλαμένο.

Πρώτη μίλησε η Μαρία.

Ήταν βεβαία ότι ο Κολλιβε τήν είχε ίδη μέ τήν Σουζάννα και αποφάσισε νά άντιμετωπίσει μέ θάρρος τήν κατάσταση.

— Τί θέλετε από μένα; τόν ρώτησε χωρίς προλόγους και προεισαγωγές. Δέν σάς έχω πη ότι δέν θέλω νά σάς ξαναδώ;

Ο Κολλιβε ύψωσε τού κεφάλι.

— Μου φαίνεται, είπε, ότι δέν είμαι έγώ έκείνος πού έπεζήτησα τήν συνάντησή αυτήν....

Η Μαρία τόν κύτταξε τρέμοντας από τά νεύρα πού είχε.

— Τέλος πάντων, είπε, σάς άκούω.

— Θά είμαι σύντομος, άπήντησε ο Κολλιβε. Δέν θά σάς επαναλάβω όσα σάς έχω πη και ύποσχεθή στί Παρίσι: τήν τελευταία φορά πού σάς είδα. Ξέρετε πόσο είναι τού πάθος μου για σάς, συνεπώς σήμερα δέν θά είχα νά σάς πώ τίποτε περισσώτερο πάνω σ' αυτό. Ξέρετε, έπίσης, ότι ο διακαέστερός μου πόθος είναι νά σάς δώ νά ξαναγυρίσετε σέ μένα.

—Θά ξεχάσετε λοιπόν κάθε τι πού έχει συμβεί;

— Άν ξεχάσετε και σεις τά όσα σάς έχω κάνει, αυτά πού ώδήγησαν στί διαζυγίο μας, δέν θά σάς μεμφώ ποτέ για τήν ζωή πού έκάματε από τήν ήμερα πού χωρίσαμε.

— Και ποιός μου τά έγγρατάι όλα αυτά;

— Σιγά, πολύ σιγά, της άπήντησε:

— Ξέρετε πολύ καλά ότι σάς αγαπώ σάν τρελλός.

— Αυτό ακριβώς είναι πού φοβάμαι...

— Μαρία, αγαπάτε τήν Σουζάννα, τήν βλέπετε τήν νύχτα κρυφά....

— Δέν τού άρνούμαι.

— Θά σάς λυπούσε άσφαλώς πολύ, άν άπεχερωνόσασθε καμιά φορά νά χωρισθήτε απ' αυτήν όριστικώς.

— Πάρα πολύ....

— Δέν θέλετε, λοιπόν, νά άποφύγετε αυτήν τήν θλίψη; Δέν θέλετε νά ξαναγίνετε η υπτέρα της Σουζάννας;

— Όχι.

— Γιατί;

— Γιατί σάς φοβούμαι. Και ο φόβος αυτός είναι κάτι τού άνώτερο από μένα. Δέν θά τολμούσα ποτέ!....

Έπληοούθησε μικρή σιωπή.

Ο Κολλιβε είχε κλείσει τά μάτια. Ήταν κάτωχρος.

Τέλος μπόρεσε νά πη μέ φωνή ύπόκωφ, ψιθυριστά σχεδόν:

— Μαρία, σ' αγαπώ πολύ...

— Σας πιστεύω. Προσθέτω μάλιστα ότι μέ αγαπάτε πάρα πολύ, περισσώτερο από όσο πρέπει....

— Νά λοιπόν πού τού παραδέχεσαι και μόνη σου.

Μηχανικά τήν πλησίασε.

— Μαρία.... ψιθύρισε.

Έκείνη έκανε ένα βήμα πρds τά όπισω:

— Μη μ' έγγίζετε, είπε.

— Μαρία, δέν θά μέ λυπηθής, λοιπόν, ποτέ;

— Μου προξενήτε φόβο, σάς είπα.

— Μαρία, ποτέ κανείς δέν θά σ' αγαπήσει όσο σ' αγαπώ εγώ!... Έλα Μαρία, ξαναγύρισε σέ μένα και δέν θά μετανοήσεις. Κάθε σου επιθυμία θά είναι για μένα διαταγή....

Κύτταξε για λίγο τήν Μαρία στί πρόσωπο, προσπαθώντας από τήν έκφρασή της νά καταλάβη τί συνέβαινε μέσα στην ψυχή της.

Η άπάντησις στί άγωνιώδες έρωτηματικό τού ήλθε σύντομα και μέ μία μόνο λέξη:

— Αδύνατον!...

— Επμένεις λοιπόν νά μη συγκινήσαι;

— Όπως βλέπετε....

— Δέν θά ξαναήθες, αφού είναι έτσι, τήν Σουζάννα!

— Έστω, άπήντησε μέ τά μάτια κάθυγα η νέα γυναίκα. Δέν θά τήν ξαναδώ πιά, προσέθετε, όμως, γιατί τού παιδί αυτό είναι ένας πολύ εύθραυστος οργανισμός και μέ αγαπώ. Προσέθετε γιατί ο Θεός θά σάς τιμωρήσει άν η σκληρότης σας θίξη μία μέρα κι' αυτήν.

— Θά μπόρεσω νά τήν κάμω νά σάς ξεχάσει.

Έκείνη χαμογέλασε πικρά χωρίς νά άπάντησει.

— Άντίο, Μαρία! είπε.

— Χαίρετε κύριε!... είπε η Μαρία.

Μέ βήμα κλονίζομενο ο Κολλιβε βγήκε. Κοντά στην πόρτα τού κήπου στράφηκε και κύτταξε πίσω του.

Μέσα στί βλέμμα τού ύπηρχε ταυτοχρόνως, δογή και λύπη, πόθος και λύσσα.

Η Μαρία μέσα έλάλει μέ λυγμούς.

— Πάει η Σουζάννα μου, ψιθύριζε άνάμεσα στί άναφυλλιά της. Είναι χαμένη πιά για μένα!...

Στί σπίτι τού ο Κολλιβε δέν είχε τίποτε.

Μονάχα τού βράδυ άνήγγειλε στην κόρη του ότι θά έφταναν.

— Θά φύγουμε πατέρα! φώναξε η μικρή. Άλλά γιατί; Ήμουν τόσο καλά έδώ....

— Θάσαι τού ίδιο καλά και όπου άλλου θά πάμε.

— Πού;

— Δέν ξέρω άκόμη.

— Δέν μπορούμε νά μείνουμε μερικές μέρες άκόμη έδώ;

— Όχι. Φεύγουμε αύριο.

— Πατέρα... ψιθύρισε τού δυστυχισμέ-

νο — Είπα: φεύγουμε αύριο. Έτοιμάσουν λοιπόν και άφησε κατά μέρος τά δάκρυα.

Η Σουζάννα δέν άπήντησε. Κατώρθωσε, όμως, τήν άλλη μέρα τού πρωί, νά έίδοποιήσει μέ ένα σημείωμα της τήν Μαρία.

Τού περίμενε τού γραμμα α αυτό η Μαρία.

Η Σουζάννα της έγραψε:

«Φεύγω. Δέν ξέρω πού θά πάμε. Ο πατέρας μου δέν θέλει νά μού τού πη. Αυτό όμως δέν έχει καμιά σημασία. Μόλις φθάσουμε στί νά τόπο διαμονής μας θά σου γράψω. Μην ξεχνάς αυτό πού σου έχω πη: ο χωρισμός από σένα θά είναι έ θάνατός μου».

Η Μαρία φίλησε τού γραμματάκι δρεχοντάς τού μέ τά δάκρυά της.

Τί θά γινότανε τώρα; Πώς θά ξανάβλεπε τήν αγαπημένη της Σουζάννα;

Τού άπόγευμα της ίδιας ήμέρας πήρε κι' ένα άλλο γραμματί.

Ήταν από τόν Κολλιβε αυτό και έλεγε:

«Μπορείτε, μέχρις αύριον, ώρα 8.30' νά μās έμποδίσετε νά φύγουμε. Ξέρετε έσεις πώς....»

Τσαλάκωσε τού χαρτί μέ λύσσα.

«Ω! Αυτός ο άνθρωπος! Πώς τόν μι-

σούσε!....

Δέν άπήντησε τίποτε στί γραμμα του. Τήν άλλη μέρα από τήν ταράτσα τού σπιτιού της η Μαρία είδε δύο άμάξια γεμάτα άποσκευές νά ξεκινούν από τήν βίλλα πού κρατούσε ο Κολλιβε.

Ο τέως σύζυγός της δέν είχε ψευδοθή.

Η Μαρία ένοιωσε τήν καρδιά της νά ραγίζεται....

Κεφάλαιον 11ον

Η φυγή

Η Σουζάννα άγρυπνούσε.

Είχε ύποσχεθή στην Μαρία νά της γράψω. Δέν είχε ξεχάσει τήν ύπόσχεσή της.

Ο πατέρας της τήν είχε πάει στί κήπο στην Ρώμη. Κατόπιν, φοβούμενος τήν ύγρασία τού έκεί κλίματος και τούς πυρετούς, πήρε τήν Σουζάννα και πήγαν στί Βενετία.

Είχε βρή ένα ιδιαίτερο διαμερισμάκι σ' ένα μεγάλο σπίτι της Μεγάλης Διόργως, στί κενά της Πιασέττας.

Η Σουζάννα προσπαθούσε νά βρή τρόπο νά συνεννοηθή μέ τήν Μαρία, νά της γράψω, η παρακολουθούσε όμως τού πατέρα της ήταν άγρυπνη.

Φοβόταν ο Κολλιβε μήπως η κόρη του βρή εύκαιρία και στείλει τήν νέα τους διεύθυνση στί άλλου στέγνο του. Δέν έπρεπε νά γίνη καθόλου αυτό.

Η Σουζάννα, όμως, δέν άπελπίσθηκε από τήν παρακολούθησή αυτή. Βρήκε κάποτε τήν εύκαιρία πού περίμενε και έγραψε της μητρί της, νομίζοντας ότι τά γραμματά της είχαν φύγει άσφαλώς.

Και όμως δέν είχαν πάει μακρότερα από τήν πλατεία τού Αγίου Μάρκου, όπου ήταν τού σπίτι όπου έμειναν. Και άκριβέστερα, δέν είχαν βγή από τήν τσέπη τού πατέρα της η οποία τά έδέχθηκε, μόλις έφυγαν από τά χέρια της.

Μάταια, λοιπόν, περίμενε άπάντησις η άτυχη Σουζάννα.

«Άδικα έτρεχε κάτω, κάθε φορά πού έβλεπε τόν διανομέα νά εμφανίζεται. Η άπορία και η θλίψη της ήταν μεγάλες. (Η συνέχεια στί έπόμενο)

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Απόψε

Απόψε σ' αν σουρούπωνε κι' άργόπεφτε
(τὸ βράδυ
κι' έπαιρνε ἡ φύση γύρω μιὰ θεία
(άερμονία
ἤρθε πάλι ἡ ἀνάμνησις καὶ ἀπαλά σ' αν
(χαδι
ζωντάνεψε παλῶν καιρῶν τὴν μακρυνή
(ιστορία.

Μονάχος μέσ' στή θλιβερή τοῦ πάγκου
(ἡρεμία,
έβλεπα κόσμο ὁλόκληρο νὰ ξαναζῇ μπρο-
(στά μου
σὲ πέπλο ἀραχνούφαντο, σ' αν γνώριμη
(μαγεία
ποῦ κνηγούσαν μάτια τ' άργά τὰ δὴ-
(ματά μου.

Ένα ζευγάρι έρωτικό ἀδιάφορο περ-
(νοῦσε
κι' έπλεκε ὥραία στὸν καμβά έρωτικού
(δνείρου,
ἡ ταξιδιάρη μου ἡ ψυχὴ στὸ παρελθόν
(γυρνοῦσε
καὶ ν' ἀγκαλιάσει γύρευε τὸ νόημα τοῦ
(ἀπείρου.

Κι' οἱ ἴσκιος δέντρων σιωπηλῶν ποῦ πέ-
(ρα ἀκίνητοῦσαν
καὶ φαίνονταν πὺ σκοτεινοὶ στὸ ἀμφί-
(βολο σκοτάδι
ἔπαιρναν ὅση ἀγαπητῶν προσώπων ποῦ
(μιλοῦσαν,
ἀπόψε ποῦ σουρούπωνε κι' άργόπεφτε τὸ
(βράδυ.

ΓΕΡΑΣ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(Σίνδος Θεσσαλονίκης)

Αρραβῶνες

Αντί, δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πιά! Σωζό-
ρεσά με· δὲν θὰ μάθης ποτέ πόσο σὲ εἶχα
ἀγαπήσει καὶ πόσο ὑπέφερα. Ἦσουν
γιὰ μένα τὸ πᾶν· δὲν ζοῦσα παρὰ μόνον
γιὰ σένα· ἡ ὑπαρξίς μου δὲν εἶχε ἄλλο
σκοπὸ παρὰ μόνον τὴν εὐτυχία σου. Ἦ-
μουν έτοιμη γιὰ τίς μεγαλύτερες θυσίες,
κι' ὅμως οἱ ἄλλοι δὲν ἔνοιωσαν ποτέ ὅτι
υπέφερα, ὅτι πονοῦσα, γιὰτί σ' ἀγαποῦ-
σα. Μὴν κλαῖς ἀγαπημένε μου γιὰτί μὲ
πουλοῦν. Φίλησέ με, ξανά, πάλι...

Ὁ μὴ μ' ἀφήνεις ἀπ' τὴν ἀγκαλιά
σου! Εἶμαι τόσο ἀδύνατη ὅταν δὲν εἶσαι
κοντὰ μου! Κι' ὅμως πρέπει νὰ φύγω·
πλησιάζει ἡ ὥρα...

Δυὸ μάτια δουρκώνουν, δυὸ χεῖλη ἐ-
νώνονται κι' ὅστερα σφραγίσματα ἀπο-
χαιρετοῦν τ' ἀγαπημένα μέρη. Στὴ γωνιά
τοῦ δρόμου στέκεται, γυρίζει τὸ κεφάλι,
κι' ἀλλοίμονο! ἀπὸ μακριὰ ξανασυνα-
ντιοῦνται γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μάτια...

Ναυαγία κερβένια, μὲ μιὰ χλωμάδα νε-
κρῶν, στέκει στὸ μυστήριο. Δίπλα ὁ
κρίκος πέρασε τὸ τρεμάμενο δάκτυλο, τὰ
μάτια της ἐκλείσαν μὲ πόνο, ἐνῶ οἱ βλε-
φαρίδες ἀνοίγοντο πάλιν, τινάζοντας δυὸ
δάκρυα ποῦ ἔπεσαν στὸ χρυσὸ στολίδι
τοῦ χερσίου της.

Πέμει ὁλόκληρη, κι' ὅταν ὁ παπᾶς
ἀρραβωνίζεται ὁ δούλος τοῦ
Θεοῦ, νοιώθει τὸ κεφάλι της νὰ βα-

Χωρισμός

Φεύγεις... Τὰ μάτια δρέχουν δάκρυα
καὶ ἡ καρδιά σου τρέμει τόσο.
Καὶ γὰρ θλιμμένη σὲ μιὰν ἀκρη
παλαίω, τὸν πόνο μὴν προδώσω!

Τὸν χωρισμὸ μας τὸν πιεζότατο
βέλω, γιὰ σένα, νὰ γλυκάνω
κι' ἕνα χαμόγελό μου ἄστατο
περνῶ στ' ὄχρό μου στόμα ἑπάνω...

... Βαθεῖα θλιμμένοι ἀγκαλιαζόμαστε
βουβοί... Ποιὰ λόγια μᾶς ταιριάζουν;
Πικρὰ στὰ μάτια κυτταζόμαστε
ἐνῶ οἱ λυγμοὶ σ' ἀναταράζουν...

... Τώρα τὰ χεῖλη σμίγουν... ἄφωνα.
— ὁ πόνος πνίγει τὴν φωνή σου —
Ὁ χωρισμός σὲ παίρνει ἀπὸνα...
καὶ μένει... μόνον ἡ ἀνάμνησί σου!...

(Θεσσαλονίκη) Σ. Γ.

Ὁ ξανάρθρη

Μονάχος, μὲ συντροφιά τοῖς λογι-
σμούς μου, στέκω ξαπέναντι στὴ θάλασ-
σα κι' ἀγναντεύω τὸ πέλαο.

Δυὸ χρόνια ὁλόκληρα ἡ ἴδια ζωὴ.
Ἄλλοι μὲ φωνάζουν ἐρημίτη κι' ἄλλοι
προχωροῦν πὺ ποτὶ καὶ στὰ δόντια τους
φτάνει ἡ λέξις «τρελλός».

Μιὰ σανιδένια παράγκα στὴν ἄκρη τῆς
θάλασσας, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο,
εἶναι ἡ στέγη μου. Κεῖ μέσα ἀνίω τὸ
κλάμμα μου ἐλεύθερο ν' ἀκομπανιῇ τὴν
θύελλα τ' ἀνέρα καὶ τῆς φουρτούνας, κι'
ἄλλοτε σ' αν σόλο ὑπερκόσμιον νὰ ξεσχίξῃ
τὴν ἄγρια μονοτονία τῆς θερμῆς νύ-
χτας.

Δὲν εἶμαι ἕνας τρελλός· εἶμαι ἕνας δυ-
στιχημένος π' ἀγάπησε πολλὴ καὶ προδό-
θηκε.

Τὰ θράδα τὰ παγερά ὅταν ἡ θάλασσα
κι' ὁ ἀέρας παλεύουν, στέκω στὸ βράχο
καὶ φωνάζω δυνατὰ τ' ὄνομά της.

Τὸ ξέρω πὺς κάποια μέρα θὰ ξανάρθῃ.
Ὁ ἀγέρας θὰ τῆς πᾶν τὸ μὴνιμά μου καὶ
τότε συντριμμι κι' αὐτὴ στὴ ζωὴ, θαρ-
βῇ στὸν ναυαγὸ.

Δεῖλᾶ· δεῖλᾶ θὰ προβάλλῃ στὸ μικρὸ
δρομάκι, καὶ σ' αν φτώχη κοντὰ μου θὰ
σωριαστῇ στὰ πόδια μου, ἐνῶ ἡ γλυκεῖα
γυρίζα ματιὰ της θὰ γεμίσι δάκρυα.

Τότε θὰ συνύψω μὲ συμπόνια πάνω
στὸ κουρασμένο κορμί, θὰ τῆς σκουπίσω
τὰ καφὰ τῆς δάκρυα καὶ ἀπαλά θὰ τῆς
πῶ: Μείνε!

(Ἀθήνα) ΤΑΚΗΣ ΤΟΛΙΑΣ

ραίνῃ. Ὁ λαϊκὸς της σφίγγει, τὰ γόνα-
τά της λυγίζουν. Δὲν αἰσθάνεται πιά.
Μηχανικά, τὸ χεῖρ της ἐνώνεται μὲ τὸ
χεῖρ τοῦ ἄλλου· σ' αν αὐτόματο δέχεται τὴ
θερα στὸ χεῖρ της. Μόλις ὅμως ὁ κρῖος
κρίκος πέρασε τὸ τρεμάμενο δάκτυλο, τὰ
μάτια της ἐκλείσαν μὲ πόνο, ἐνῶ οἱ βλε-
φαρίδες ἀνοίγοντο πάλιν, τινάζοντας δυὸ
δάκρυα ποῦ ἔπεσαν στὸ χρυσὸ στολίδι
τοῦ χερσίου της.

Πέμει ὁλόκληρη, κι' ὅταν ὁ παπᾶς
ἀρραβωνίζεται ὁ δούλος τοῦ
Θεοῦ, νοιώθει τὸ κεφάλι της νὰ βα-

Πέμει ὁλόκληρη, κι' ὅταν ὁ παπᾶς
ἀρραβωνίζεται ὁ δούλος τοῦ
Θεοῦ, νοιώθει τὸ κεφάλι της νὰ βα-

ΕΡΕΗ ΚΟΤΖΑΜΑΝΙΔΟΥ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Ἀγίων Ἀναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20-528

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἰπποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντὴς τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΕΒ —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250

Ἐξάμηνος » » 125

Ἐτησίᾳ ἑξωτερ. Α. Ἀγγλ. 1 Σελ. 10

» Ἀμερικῆς Δολ. 7

— ΕΒ —

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

μόνιμος ἀνταποκριτὴς μας τυγχάνει ὁ
κ. Ἀναστάσιος Ἀναστασάκος, ἐξου-
σιοδοτημένος διὰ τὴν εἰσπραξίν των
ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομῶν μας καὶ τὴν
ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Νεκρά ἰνδάλματα

Ἦμουν περίπατο αὐτὸ τὸ δειλινὸ μ' ἐ-
κείνη π' ἀγαποῦσα. Μ' αὐτὴ ποῦ λάρενα
ὡς τώρα, σ' αν θεὰ μου ἀληθινή. Μ' αὐτὴ
ποῦ ἦταν πίστη μου, θεοποιία, ἰνδάλμα
μου. Μ' αὐτὴ ποῦ νόμιζα ἀγνή κι' ἀθάνα,
σ' αν τοῦς αἰῶνες ἀγγέλους.

Ἦτανε πλάνο δειλινὸ, κι' ὁ ἥλιος ἐ-
γερνε ἀργά, ψυχρομαχώντας, πρὸς τὴ δύ-
ση. Ὅλα τριγύρω μας σωμαίναν πονεμέ-
να — λὲς ἀπὸ σεβασμὸ σ' αὐτὸν ἐκεῖ,
ποῦ ξεψυχούσε χαρίζοντας μὲ ἄμετρη
στοργὴ τίς τελευταῖες του ἀναλαμπές...

Κι' ὅμως τὸν πόνο τὸ δικό μου κανέ-
νας δὲν φανότανε νὰ τὸν προσέχῃ... Καὶ
μένα εἶχε πεθάνει· κείνο τὸ βράδυ ἡ ἀ-
γάπη μου... Κι' εἶχα κι' ἐγὼ κηδεῖα μέ-
σα μου βαθεῖα· κι' ἦταν βαρύτερη κι' ἀ-
πὸ τῆς Πλάσης. Γιατί δὲν θὰ ξαναγεννιό-
τανε ἐμένα ἡ ἀγάπη μου, ὅπως ὁ ἥλιος
τὸ πρωῒ... Τὸ ἰνδάλμα μου, αὐτὸ ποῦ
πάνω του συγκεντρωνόταν ὅλη μου ἡ
λατρεία, τὸχε ρυπάνει ἡ ἐπίδραση κά-
ποιας λατρείας ξένης, ἄσχετης, κι' ὀλι-
στικῆς, ἐνάντια στὴ δική μου τὴν ἀγνή
κι' ἀνυπερέβουλη... Γκερμιστική, μπρο-
στὰ στὰ μάτια μου, ὅλο τὸ ὥραϊο τῆς πί-
στης οἰκοδόμημα καὶ μέσα στὰ συντριμμια
του βρέθηκε ἡ ἀγάπη μου νεκρή...

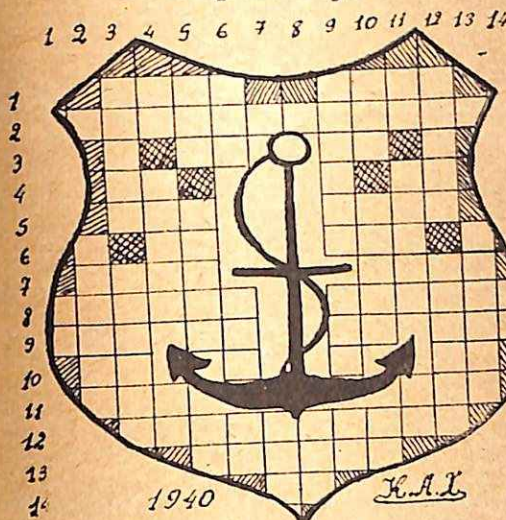
Κι' ὅμως τὴν εἶχα δίπλα μου... Γύρι-
σα καὶ τὴν εἶδα. Ἐμοιασε τώρα μπρὸς
στὰ μάτια μου σ' αν ἕνα κακοτέχνη ὁμοί-
ωμα ἐκείνης π' ἀγαποῦσα... Σὲ μιὰ στιγ-
μή: «Πᾶμε νὰ φύγουμε — μού λέει — νύ-
χτωσε γιὰ καλὰ. Ποιὰ εἶσαι σὺ; Τί θέ-
λεις; ρώτησα. Δὲν εἶσαι κείνη π' ἀγα-
πῶ. Τὸ ξέρω; Γελήσας! Δὲν σ' ἀγάπη-
σα ποτέ ἐσένα!... Ἐγὼ ἀγάπησα κάποια
ἄλῃ· ἕνα γλυκὸ κορίτσι, ἰδανικό, χαρι-
τωμένο. Νὰ φύγεις! Εἶσαι γιὰ μένα ξένη,
τὸ ἀκούς; δὲν σὲ γνωρίζω!... Θέλω νὰ
μείνω μόνος μου, θέλω νὰ κλάψω τώρα
μπρὸς στὸ νεκρὸ μου ἰνδάλμα.

Ἐμείνα μόνος καὶ ἡ νύχτα ἔπεφτε βα-
ρεῖα.

Ζ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ—Τ. ΦΛΩΡΙΑΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Γάλλος συγγραφέας—Χωνευτικόν.
2) Ἀπόθεμα. 3) Κτητικόν (πληθ.).
Ἀγγλος φιλέλλη. 4) Κλωστή—Υπο-
θετικόν. 5) Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου—Τὴν
τρῶνε τὰ κτήνη. 6) Τὸν ὁποῖον—Πόλις
τῆς Φινλανδίας. 7) Βιβλικὴ τοποθεσία—
Ἄλλοτε Τοῦρκος ὑπουργός, γνωστότα-
τος. 8) Παράλιος τοποθεσία παρὰ τὸν
Πειραιᾶ—Ὅχι ἴσον. 9) Καλὸ ἔργο
(δημ.) Υποθετικόν—Ὀμοτικόν (δημοτ.).
Ἀρνητικόν. 10) Τῆς ὁποίας—Ὁ εἰκο-
στός πρώτος. 11) Εἰς τὰ—Ὁλος. 12)
Τὴν παθαίνουν πολλὰ πολεμικὰ καὶ ἄλ-
λα σκάφη κατὰ τὸν πόλεμον. 13) Ἑλλη-
νικὸν ἀρχιπέλαγος. 14) Προτροπικόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βυζαντινὴ νότα. 2) Τὴν ἡκολού-
θησεν ὁ Ἡρακλῆς (Γεν.). 3) Γυμναστικὴν
ὄνομα—Ἐπίζηλος θαμβός. 4) Μέτρον ἐ-
πιφανείας—Μέρος τοῦ προσώπου—Υ-
ποθετικόν. 5) Ἀθροισμα τῶν τίτλων—
Ὀῖνος ἡλιασμένος (δημοτ.)—Ἀθροισ-
μα. 6) Μονὰς θάρους τοπικὸν ἐπίρρομα—
Ἀθροισμα. 7) Τελικὸς σύνδεσμος. 8) Πό-
λις τῆς Γαλλίας. 9) Συμπληρωματικὸν
φαγητῶν—Χρονικὸν ἐπίρρομα—Ἐρ-
βόλιον Ἰάπωνος καθηγητοῦ. 10) Σπρώ-
χνω (Ἀνορθόγραφον)—Πρωτεύουσα
τῆς Κούβας—Ἑλληνικὸν γράμμα. 11)
Λοιπὸν (ἀρχ.)—Παιδί—Γράμμα. 12)
Χρήσιμος διὰ τὴν λεπτοσύνην των διαφύ-
ρων κοπτεῶν ὁργάνων—Ἀρχαῖος Βα-
σιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν. 13) Ὑφασμα (γεν.)
14) Γράμμα.

Ἀποστολεῖς:

ΚΩΝ. ΧΑΛΚΙΑΣ

(Μελίσσια—Ἀττικῆς)

✠

Ο ΜΥΩΥ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

Σ' ἕνα σκοπευτήριο, ὑπῆρχε ἡ εἰς ἡ-
ναλόντας:

Ὁ παίκτης, διὰ κάθε πυροβολισμὸν
ποῦ ἀποτυγχάνει τὸν στόχον, καταβάλ-
λει 80 λεπτά. Διὰ κάθε ὅμως, πυροβολι-
σμὸν ποῦ ἐπιτυγχάνει, εἰσπράττει παρὰ
τῆς διευθύνσεως τοῦ Σκοπευτηρίου δρ. 2.

Ἐνα παίκτης, ἀφ' ὅρις 25 πυρο-
βολισμούς, ὁφείλει νὰ καταβάλῃ δρ. 20.
Πόσες φορές ἐπέτυχε τὸν στόχον καὶ
πόσας ἀπέτυχε;

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙ-

ΧΙΑΣ

Ὁ ἀριθμὸς μιᾶς ἀμαξοστοιχίας ἀποτε-
λεῖται ἀπὸ 5 ψηφία. Τὸ ἄθροισμα τῶν
πέντε αὐτῶν ψηφίων μᾶς δίδει 27.

Γνωρίζομεν συγχρόνως ὅτι:
Τὸ δεύτερον ψηφίον εἶναι ἴσο μὲ τὸ
τρίτον.

Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο πρώτων ψηφίων
εἶναι τὸ ἡμισυ τοῦ ἄθροισματος τῶν τρι-
ῶν τελευταίων. Τὸ σύνολον τοῦ ἀθροί-
σματος τῶν δύο πρώτων ψηφίων ἔχει ἴσο
ἴσον μὲ τὸ σύνολον τῆς ἀθροίσεως τῶν
ὑπολοίπων ψηφίων ἐὰν ὁ ἀριθμὸς ποῦ ἀ-
ποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἀθροισμα τῶν τριῶν
ἄλλων ψηφίων διαιρεθῇ ἀπὸ τὸν τελευ-
ταῖον ἀριθμὸν. Τέλος τὸ σύνολον τοῦ πρώ-
του καὶ τοῦ δευτέρου ψηφίου μὲ τὴν
προσθήκην τοῦ ἀριθμοῦ 2 δίδει ἕνα σύνο-
λον ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τοῦ ἀθροίσμα-
τος τοῦ τετάρτου καὶ τοῦ πέμπτου ψη-
φίου.

Πέστε μας τώρα ποῖος ἦταν ὁ ἀριθμὸς
τῆς ἀμαξοστοιχίας;

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ ΑΝΟΙΚΤΟ

Μιὰ μεγάλη κλοπὴ εἶχε γίνει στὸ γρα-
φεῖο τοῦ τραπεζίτου Φίλιπ. Ἐνα δέμα
ποῦ περιελάμβανε 50.000 φράγκα εἶχε
ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἕνα ὅμοιον δέμα κα-
τασκευασμένο μὲ χαρτιά χωρὶς ἀξία. Ὁ
ἀνακριτὴς Γκεῦ, προβαίνει στὶς σχετικὰς
ἀνακρίσεις:

Ὁ τραπεζίτης Φίλιπς ἀπὴν-
τησε τὰ ἑξῆς:

— Λίγο ἀργότερον ἀπὸ τίς 3 μ.μ. ἔ-
δεσα 50 χαρτονομίσματα τῶν χιλίων
φράγκων καὶ τὰ ἔκανα ἕνα δέμα σ' ἕνα
κίτρινο χαρτί. Ἐπειτα (καὶ τὴν ὥρα ἐ-
κείνη ἦταν μαζὶ μου καὶ ὁ συνέταγός
μου Πριόλ) ἔβαλα τὸ δέμα στὸ χρημα-
τοκιβώτιο κι' ἐκλείδωσα. Ὁ συνέταγός
μου εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα ὅμοιον κλειδί. Ἐ-
ξήλθα κι' ὅταν γύρισα, στὶς 5 μ.μ. βρή-
κα τὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἀνοι-
γνὴ καὶ παρατήρησα τὴν ἔλλειψη τῶν
χρημάτων.

Ὁ συνέταγός κ. Πριόλ λέγει:
— Ἦμουν παρὼν ὅταν ὁ κ. Φίλιπς
τόλξε τὰ χρήματα στὸ κίτρινο χαρτί
καὶ τὰ ἔβαλε στὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐ-
πειτα ἔστειλα τὸ κλειδί μου στὸν ἀδελφὸ
μου, διευθυντὴ μιᾶς μηχανολογικῆς ἐ-
ταιρίας, γιὰ νὰ μὴ τὸ διορθώσῃ. Μαζὶ
μὲ τὸν Φίλιπς ἀνακαλύψαμε τὴν κλοπὴ.

Ὁ κλητὴς Φῶξ ἐδήλωσε:

— Δὲν εἶδα κανένα ξένο νὰ μῆ μὲ-
σα στὸ γραφεῖο. Πῆγα μόνος μου στὸ
γραφεῖο στὶς 3 γιὰ νὰ ἐιδοποιήσω τὸν
κύριον Πριόλ ὅτι τὸν ἔζητοῦσαν γὰρ τὴ
λέσφονο. Εἶδα τὸν τραπεζίτη ποῦ δίπλω-
νε τὰ χαρτονομίσματα.

Ἦθος κι' ἡ σειρά τοῦ ὑπάλληλου κ.
Στῆμας:

— Πῆγα δύο φορές στὸ γραφεῖο τοῦ
κ. Φίλιπς καὶ μιὰ στὸ γραφεῖο τοῦ

κ. Πριόλ. Δὲν παρήτησα τίποτε τὸ
περίεργο. Τὸ χρηματοκιβώτιον ἦταν
κλειστό.

Ἐρωτῆσεις:

Ποῖος ἦταν ὁ ἕνοχος;

Πῶς ἐγίνε ἡ κλοπὴ;

✠

Λύσεις παιχνιδιῶν προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

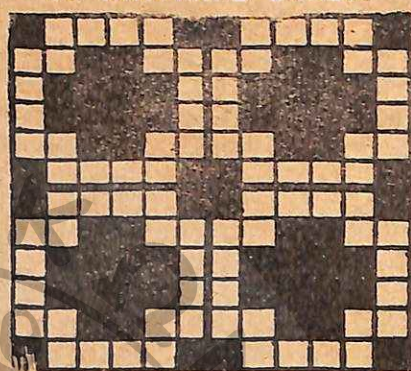
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ὄν—Ἄν. 2) Κόρη—Γαῖα. 3)
Νόσος—Ρόσι. 4) Ἀρ—Σοφός—Πα. 5)
Ὀνος—Σῆς—Σίβα. 6) Ἰασις—Πάσαι.
7) Μαλαίος. 8) Κίμων—Ἄωρος. 9)
Ἄρον—Αἶα—Νοσῶ. 10) Ἄν—Πα-
γα—Δί. 11) Νομάς—Ρωσσία. 12)
Σάλι—Ὅρια. 13) Ἡς—Ἰα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Οἶ—Κά. 2) Νανά—Ἰράν. 3)
Κόρος—Μόρος. 4) Ὑς—Σίμων—Μά.
5) Ὡμός—Σάν—Πάλη. 6) Νῆσος—
Ἀρσις. 7) Πηνανία. 8) Ἀγρός—Ἀ-
γορί. 9) Ναῦς—Πάα—Ἄωρα. 10) Ἰε-
—Σάπων—Οἶ. 11) Ἀσπίς—Ροδία. 12)
Ἰάβα—Ὅσια. 13) Αἶ—Ἰώ.

ΤΟ ΗΜΙΤΕΛΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

ΕΝΑ ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΜΕΝΟ

ΚΑΠΕΛΛΟ

Ἡ ζήτησις τοῦ ἀμφοῦ ἀνέρχεται σὲ 5.
000 δοχμαίς, τὸ ἴσοποσο δηλαδὴ τοῦ
ψευτικοῦ χαρτονομίσματος. Ἡ ἀξία τοῦ
καπέλλου εἶχε πληρωθῇ μὲ τὰ ἀνταλλά-
γματα χαρτονομίσματα ποῦ ἦσαν καλὰ.

2 ΚΑΙ 4 ΠΟΔΙΑ

Εἰκοσι, κοντέινερ καὶ τριάντα κόπτες.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε Γερμα-
νικὰς Βαφὰς «ARTI» προ-
σεῖχετε τὸ πακετίδιον
ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκο-
σμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

καὶ ἀνὸ πωλητῆς, ἐπει-
δη ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς
κερδίζει κατὶ ἐπὶ πλεόν,
σὰς συστήσῃ βαφὴν
ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν
δεχθῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμή-
κητε νὰ σὰς δώσῃ ARTI!

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά, και από περμανάντ.

'Αντιπροσωπεία

Παρακαταθήκη:

Brillantine

30

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

'Αντιπροσωπεία

Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ",

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

"Όσο μεγαλώνουν τα δόντια των παιδιών σας διατρέχουν καθημερινώς τον κίνδυνο να καταστραφούν από τα παράσιτα που πολλαπλασιάζονται πολύ εύκολα μέσα στο στόμα - Είναι πολύ εύκολον ν' ασφαλίσετε τα δόντια των παιδιών σας, φθάνει να μεταχειρισθώ-ται καθημερινώς την επιστημονικήν οδοντόκρεμα «ΚΟΛΥΝΟΣ» - Η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυαλίζει τα δόντια χωρίς κανέναν κίνδυνο - Είναι εύκολο να σινηθίσουν τα παιδιά στην Κολύνος διότι αγαπούν την ελκάριστον και δροσιστικήν της γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

GENUINE ASSOCIATED TOOTH PASTE